23532
(8867)
Dr. U. V. S. IYER LIBRARY
MADRAS-90
23532

பழனியாண்டவர்

மயில் விடு தூது

1953

ஆனந்தா பவர் பிரஸ்,
பழநி.

உ

குருவே துணை.

சாத்துகவிகள்.

சிரவணபுரம் கௌமார மடாலயம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ இராமானந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்

ஸ்ரீமத் கந்தசாமி சுவாமிகள் இயற்றியன.

கட்டளைக் கலித்துறைகள்.

தருவாவி நன்குடி னைச்சிறப் புற்ற தலமலையு
மொருவாவி னன்குடி யேற்றடி யாருள் ளுணர்வமையக்
குருவாவி னன்குடி லைத்தணந் தெண்குடி லைப்பொருள்செய்
திருவாவி னன்குடி ஞானப் பழனிச் சிவகிரியே (1)

தலச்சிறப் பாரிசைத் தீர்த்தச் சிறப்புத் தலைமையருள்
நலச்சிறப் பாமுயர் மூர்த்திச் சிறப்பு நனியடைந்தோர்
புலச்சிறப் பார வருள்விளை யாடற் புதுமைகொண்மங்
கலச்சிறப் பும்புரி யுந்தண்ட பாணிக் கடவுணன்கே (2)

எந்தக் கடவுட்கு மேலாம் விநாயக னென்னுமொற்றைத்
தந்தக் கடவுட் கொருதுணை யாகித் தழைத்திசையெங்
கந்தக் கடவுட் கிசைதா தெனத்தொண்டர் காண்டரக்கண்
முந்தக் கடவுட் டுணைமயி லாக முயன்றனனே (3)

மண்முத னாசத் தொனியீற தாக வகுப்பவெல்லாங்
கொண்முத லாகிக் குருமுத லாகுங் குமரனுள்ளத்
தெண்முத லாகி யழகென்ன வோது மினமுதலாய்ப்
புண்முத லாகு மயிற்குமெய்த் தூது பொருந்துநன்றே (4)

ஒருபத்தெட் டுத்தொகைப் பாடைக்குண் மாட்சி யுறுதமிழால்
இருபத்தெட் டுத்துறை யாகமத் தின்றொகை யெய்தவன்பு
நிருபத்தெட் டுத்தமர் தாம்பெற்ற வின்ப நிறைவமையுஞ்
சொருபத்தெட் டும்படி கூட்டப் பரிவிற் றுதித்தனனே (5)

தீதுக் குருவந் தனையர்க்குத் துன்பஞ்செய் யாதமலை
மாதுக் குருவந் தனையளித் தானன்பு மன்னுதவச்
சாதுக் குருவந் தனைவழி பாடு தவாதுமனப்
போதுக் குருவந் தனையான்மெய்க் காட்சி பொருந்துகனே (6)

ஏராள னை தொழிற்சிறப் பாற்கல்வி யேற்றமுற்ற
ஏராள னை வியல்பமைந் தானிகத் தின்மிசையாங்
காராள னைமெய் யேற்றன்மெய் யாகக் கவிவகைபெய்
காராள னை தகைமையுஞ் சாலக் கனுவினனே (7)

வேளாள னுகுங் குலக்குணத் தைக்கை விடேனெனச்செவ்
வேளாள னுகும் பிடிவாத முற்றினன் மெய்ம்மையின்பத்
தாளாள னுகு நலத்தாலங் கொத்திங்கு தங்கிடச்சேய்
தாளாள னுக் தவப்பயன் வேட்கைத் தழைப்பினனே (8)

இத்தன்மை வாய்த் தவன் யாரென்னி லென்னதன் பேற்றமையுஞ்
சித்தன்மை யார்பொழிற் கோவைப் பதியன் சிறப்படியார்
பத்தன்மை யற்கட னீந்திடப் பாடிப் பரவுதெய்வத்
தொத்தன்மைந் தார்மனச் சுத்தன் நடேசனந் தோன்றலனே (9)

முன்னம் பலபிர பந்தஞ்செய் தான்சீர் முதிர்ச்சியுற
வின்னம் பலபல செய்தே யிகத்தி லிசைபெருக்கிக்
குன்னம் பலமுற் றுறத்தெளிந் தேயின்பக் கூத்திசைக்கும்
பொன்னம் பலசக்தி தோயவன் னேன்பதம் போற்றுதுமே (10)

கோ. தா. செட்டிபாளையம் சித்திர கவி

R. N. கலியாணசுந்தர கவுண்டர் அவர்கள் இயற்றியது

வெண்பா

பச்சைமயில் தூதொன்று பாரோர் புகழும்வகை
செச்சையணி வேலவனர் சேவடிக்கே—இச்சைகொளும்
கோவை நடேசகவிக் குஞ்சரஞ்செய் தானன்பாய்
நாவைவிடாத் தேனூர நன்கு.

கோவை—கணபதி

க. கி. குமாரசிவம் பாடியவை

மீதாட்டி னிவர்ந்தருளி வினையேமைக் குணங்கொண்டு
கோதாட்டி யாள்பழனிக் கோமான்பொற் கழற்குமயில்
தூதாட்டி னறுஞ்சாறுந் துவர்க்கமிகச் செய்தளித்தான்
மாதாட்டி கப்புலமை மன்னிய நடேசனரோ. (1)

நோடிக்கொருநூ ருக்கவிகள் நுவலவலான் அம்பலத்துள்
நடிக்குமரன் பேர்வினவில் நயனநீர் குதிக்கமயிர்
பொடிக்குமரும் பத்தியுளான் புலவரெலாம் புகழெட்டி
குடிக்குமரற் கொருபிள்ளைக் கொழும்பாவுங் கூறியுளான் (2)

வாக்கினல் வல்லகமு மலநகர்ச்சேய் தாளெண்ணித்
தேக்கினன் தமிழுண்டு திருவெம்பா வைக்குரையுஞ்
சேக்கிழார் தம்பிள்ளைச் செழுந்தமிழுக் குரையுநமக்
காக்கினன் அருமைபெற அறிஞர்புகழ் கவியரசே (3)

அப்பைய தீக்ஷிதர்சொல் ஆன்மசமர்ப் பணநூற்குந்
திப்பியநற் சங்கரர் சிவானந்த லகரிக்கும்
ஒப்பைய இவணிலையென் றுரைக்கமொழி பெயர்த்திட்டெஞ்
சுப்பையன் பால்மயிலைத் தூதுவிட்டான் வாழியவே. (4)

உ
செந்தில் துணை.

முகவுரை.

பழநியாண்டவர் மயில்விடு தூது என்னும் இவ் வரிய நூலுக்கோர் முகவுரை எழுதும் பேறுவாய்ந்தமைக்குப் பெரிதும் மகிழ்கின்றேன். தமிழிலுள்ள 96 வகைப் பிரபந்தங்களுள் தூதும் ஒன்ருகும். ஒருவர் தாங்கொண்ட விழைவைத் தம்மால் விரும்பப்படுவார் ஒருவருக்குஇடைநின் றஓருவர் மூலம் அறிவிப்பதே தூதெனப்படும். கவி வெண்பாவானியன்று "எகின மயில் கிள்ளை யெழிலியொடு, பூவை சகிகுயிலெனஞ் சந்தென்றல் வண்டு" ஆகிய இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை தூதுக் கேற்ற பொருளாக விடுப்பது என்பதிதன் இலக்கணம். எனினும் பிற்காலத்தார் மான், புகையிலை, தமிழ், பொன் முதலிய பிறவற்றையும் தூது விடுத்ததாக அறிகின்ரேம். இனி இப் பழனியாண்டவர் மயில்விடு தூது என்னும் பிரபந்தம் பழனியிலே முருகப் பெருமானைத் தெரிசிக்கப்பெற்று இன்ப அனுபவம் சிறிதே பெற்று வல்லே அஃது மறைய மீட்டும் அவ்வனுபவம் பெறும் பொருட்டு முருகனை அழைத்து வரும்படியாக மயிலை ஆசிரியர் தூது விடுப்பதாக அமைந்துள்ளது. சொற் பொருணலத்துடன் அணிவிசேடங்களும் பெற்று,பத்திச் சுவை நனிசொட்டும் இந்நூல் முருகன் அடியார் யாவரும் விரும்பத்தக்கதாம்.

நூலின் ஆசிரியர்

இந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியர் கொங்குநன்னுட்டணியாம் கோவையைச் சார்ந்தவர். கொங்கு வேளாள மர

பினர், கோவை நகராண்மைக் கழக உயர்நிலைப்பள்ளித் தலைமைத் தமிழாசிரியர், சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களை ஐயந்திரிபறக்கற்றுச் செந்தமிழ்க் கவிபல பாடும் கவியரசு. எம்போலும் மாணவர்க்கு நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் தமிழ்க்குரவர். சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழுரை, திருவெம்பாவையுரை, எட்டிக்குடி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், மங்கையர்க்கரசியார் பிள்ளைத் தமிழ், சிவானந்தலகரி மொழிபெயர்ப்பு முதலிய நூல்களை நமக்குத் தந்த புலவர். இவர் திருப்பெயர் **கு. நடேச கவுண்டர்** என்பதாம்.

நூல் வரலாறு.

பழநி நந்தியாச்சிரமத் தலைவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சாது சுவாமிகளது திருவாஞ்ஞையின்படி இந்நூல் பாடப் பெற்றுள்ளது. தஞ்சாவூர் சில்லா கடைக்கால் விநாயக நல்லூர், பெருநிலக்கிழவர் சைவத் திருவாளர் **K. மருதநாயகம் பிள்ளை,** அவர்கள் பொருளுதவியால் இந்நூல் அச்சிடப்பெற்றது. இறைவன் திருவருள் என்றும் அவர்பால் இருப்பதாக.

நூலாராய்ச்சி,

இந்நூலில் 1-21 கண்ணிகளில் முருகப் பிரானது பரத்துவம் நன்கு எடுத்துக்காட்டப் பெற்றிருக்கின்றது. சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களில் கண்ட அரிய பெரிய உண்மைகளை ஆசிரியர் சுருங்கிய முறையில் கூறும் திறம் போற்றத்தக்கது. "தெரு முழுமல ...பண்பான்" என்பதில் "உருமேனி தரித்துக்கொண்டது" என்று தொடங்கும் சிவஞான சித்தியாரின் கருத்து அழகாக மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றது. "வேறுயுடனானான்" என்ற தேவாரஅடி, "உலகுயிர்கள் . . . . காட்சி" என்பதில் மிளிர்வதைப்பாருங்கள். சுப்பிரமணியன்,

முருகன், குருசாமி, குகன், குமாரன் என்னும் இளம் பூரணனது திருநாமங்களின் பெயர்க்காரணத்தை விளக்குவதாய் அமைந்தன 10-21 கண்ணிகள்.

36-48 கண்ணிகளில் இயற்கை எழிலை ஆசிரியர் ஓவியமாகத் தீட்டிக்காட்டுகின்றார். "சினவேழத்தின் கைமுகம் காட்டும் குலைக்கதலி" என்ற அடியில் "கருங் கதலிப் பெருங்குலைகள் களிற்றுக்கை முகங்காட்ட" என்ற சேக்கிழார் திருவாக்குத் திகழ்கின்றது. 59-73-ல் பழனி ஸ்ரீலஸ்ரீ சாது சுவாமிகளாரது நந்தியாச்சிரமச் சிறப்புக்கள் மிளிர்கின்றன. இப்பகுதியிற்கண்ட விஷயங்கள் அனைத்தும் சிறிதும் உயர்வு நவிற்சியின்றி முற்றிலும் உண்மை என்பதை ஷெ மடாலயத்துக்கு ஒரு முறை சென்ற எவரும் நன்குணர்வர். "கூத்தனடியார்... அடுவாரும்" என்ற அடிகளைப் படிக்குந்தொறும் "உண்டி நாலுவிதத்திலாறு சுவைத்திறத்தன ஒப்பிலா, அண்டர் நாயகர் தொண்டரிச்சையினமுது செய்ய" என்ற பெரிய புராணத்திருச் செய்யுளடிகள் நினைவில் எழுகின்றன.

பழனிமலைக்குச் சிவமலை என்ற திருப்பெயர் வரக் காரணமாயிருந்த வரலாறு 74-86-ல் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கப்பெற்றுள்ளது. 94-97ல் பழனிமலையை சிவனோடு ஒப்பிடும் சிலேடைநயங் காண்க. 134-137ல் இறைவன் அபிடேகங்கொண்டருளும் மாண்பு விவரிக்கப்பட்டது. அலங்கார வைபவத்தில் திருவடியைக் கூறும் பகுதி உள்ளத்தை உருக்கவல்லது. 148-155ல் இறைவனுக்குச் செய்யும் 16 வகைப்பட்ட உபசாரங்களும் சிந்திக்கத்தக்கன. முருகனது திருவுலாக் காட்சியில் முத்துக் குடையையும், சாமரைகளையும் வருணிக்கும் பகுதிகள் தற்குறிப்பேற்ற அணிபெற்று சுவையாக யாக்கப்பெற்றன.

175-187ல் இறைவனது கோபப் பிரசாதம் நன்கு பயில்வார் புலங்கொள விரித்தோதப்பட்டுள்ளது காண்க. நக்கீரர் அருளிய சிவபெருமான் கோபப் பிர சாதமும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. 196-200ல் முருகன் திருவுலாவாக வரக்கண்ட ஆசிரியரது இன்ப அனுபவம் கூறும் பகுதியின் உருக்கத்தை "அவ்வாறறிவார் அறி கின்றதலால்" "ஊன உடலை மறந்து, உயிரை மறந்து" படித்த நான் எவ்வாறு ஒருவர்க்கிசைவிப்பது!

மயிலுக்கமைந்த வேறு பெயர்களாய சிகாவளம், சிகண்டி, சிகி, கேதாரம் முதலியன பல பொருள் ஒரு சொல் என்பதை ஆசிரியர் விளக்கும் முறை பாராட் டற்பாற்று. 256-280 ல் ஏனைய தூதுக்கிவையிணை குறையெனும் பகுதி புலமை வீறுகொண்டு விளங்கு கின்றது. ஏனைய தூதுப் பிரபந்தங்களில் இத்துணைச் சுவைபட எவரும் இப்பகுதியைக் கூறிற்றிலர் எனின் மிகையாகாது. வண்டு, மான் இவ்விரண்டுக்கும் தமிழ், பணம் இவ்விரண்டுக்கும் முறையே தூதுவிடுதற்குரிய திறம் இல்லை யென்பதைச் சிலேடையாகக் கூறும் 273-276 கண்ணிகளைப்படிக்குந்தோறும் இத்துணைப் புலமையுடைக் கவிஞன் இந்நாளிலும் உண்டு கொல் என்னும் ஐயம் தோன்றுவது ஒருதலை. அன்றில், அன்னம், கிள்ளை, தூதுணப்புறவு, குயில் முதலியன தூது விடுத்தற்கேலாதன என்பதை ஆசிரியர் சமத்கார மாகக் கூறுவதைக்கண்டு மகிழ்க. ஆதிசேடனை மயில், பற்றிப்பதைக்க உதறியதால் சிதறிய மணிகளே வானில் உடுவென அமைந்தன என்னும் 291-293 சுவைக்கத் தக்கன. "கதம்பர் அவைக்கு வரச்சுற்று கட்செவிக் கங்கனம்" என்னும் சிவப்பிரகாசர் வாக்கு, புது மெரு குடன் திகழ்கின்றது 299-300ல்.

மயிலின் திண்டிறலும் அணி நடமும் இறைவனுக்கு ஊர்தியாகிய புண்ணியப் பெருமைகளும் பலபடியாக ஆசிரியர் தொடர்ந்து கூறியுள்ளார். 361—397ல் ஆசிரியர் தன் குறையை முருகப்பிரானுக்குச் சொல்லி அவனை அழைத்து வருமாறு மயிலுக்குக் கூறும் பகுதியில் மானிடராகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அடைய வேண்டிய பேறு நயம்படக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. "பிறப் பிறப்புப் பேராழி நீக்கியருள் தோணியை, முத்திவீனத் துய்க்கவிடும் ஏணியை" என்னும் அடிகள் "பத்தராம் அடியார்க்கும் முத்தி காட்டும் ஏணியை.........தோணியை" என்னும் அப்பர் தேவாரத்தை நினைப்பிக்கின்றன.

முருகன் பெருமை, பழனித்தலச்சிறப்பு, வேலவன் பூசனைச்சிறப்பு, திருவுலாக்காட்சி, கோபப் பிரசாதம், இன்ப அனுபவ நிலை, மயிலின் பெருமை, பிறவிப்பயன் ஆகிய அனைத்துவித நலங்களும் கூறப்பெற்ற பான்மையால் முருகனடியார் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலை வாங்கிப் பயன் துய்ப்பர் என்பதில் ஐயம் உண்டோ.

கணபதி, 12—1—53. — இங்ஙனம், க. கி. குமாரசிவம்.

ஞான சம்பந்தன் நற்கழல் வாழ்க.

முன்னுரை

தொட்டால் சுடும் தீ; விட்டால் சுடும் காம நோய். இது போன்றே இறைவனை மனக் கண்ணால் கண்டு பின் சில காரணங்களால் காணாதபொழுது பிரிவாற்றாமைகளால் வருத்தம் ஏற்படுகிறது. தலைவனுக்குத் தூது அனுப்புவது என்ற முகத்தால் தலைவனின் தன்மை அவன் அளித்த இன்பம் எல்லாம் விரிவாக எடுத்துரைப்பது மரபு. "அதிசயம் அநேகம் உற்ற பழநி"யைக் கண்டு ஞான சற்குருவாகிய ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணியைத் தரிசனம் செய்து பெறும்போது பெற்ற ஆசிரியர் கவிராசு நடேசக் கவுண்டர் அவர்களின் உளப் பெருக்கு ஊற்றெடுத்தோடச் செய்த நூல் "பழனியாண்டவர் மயில் விடு தூது." மயிலைத் தூது அனுப்பும் வாயிலாக முருகன் பெருமை, அப்பெருமான் அமரும் படை வீரர்கள், அவற்றுள் தனிச் சிறப்புக் கொண்ட சிவகிரி என்னும் பழனி மலையின் மாண்பு, நந்தியாச்சிரமத்தின் சீர், இறைவனை வணங்கச் செல்லுங்கால் கண்ட காட்சிகள், எம்பெருமானின் பூசனைச் சிறப்பு, திருவுலாக் காட்சி, தொண்டர் தம் குறை கூறல், பின் "வைதாரையும் வாழ வைக்கும்" அருள் வள்ளலின் கருணையைப் பெற்றுத் தேர்ச்சியடைதல்—இவை யனைத்தையும் தீந்தமிழ்க் கவிதையில் உருவாக்கியிருக்கிறார் இந்நூல் ஆசிரியர். இதைப் படித்து அகம் கனிந்து, உணர்ச்சி மேலீட்டால், நான்பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெற வேண்டுமென்று இக்கவிதையின் பொருளை வசன நடையாக எழுதத் துணிந்தேன். சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் தான் பொதிந்து கிடக்கின்ற இந்நூலை, சைவ உலகம் நன்குணர வேண்டுமென்பது என் அவா. இறைவனின் தன்மை அழிவற்றது. அவன் பெருமையைக் கூறும் சொற்களும் அமிர்தவசனம் என்றே ஆகும். இவ்வுரை முதலில் "அமிர்தவசனி"யில் வெளிவந்தது. முருகப் பெருமானின் அருட் பேறு பெற்ற பெரியார்களும், தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களும், மயில் விடு தூது எனும் முதல் நூல், எல்லோராலும் நன்கு அறிவதற்கு இவ்வுரை வெகுவாகப் பயன்படும் என்று கூறிய ஆசி, என்னை இந்த உரையைப் புத்தக ரூபமாக வெளியிட முனைப்புத் தந்தது. இம் முயற்சியில் பேருதவி செய்த அமிர்தவசனி ஆசிரியர், சு. முத்துச்சாமி ஐயர் அவர்களின் முருக பக்தி போற்றற் பாலது. இந்நூலை புத்தகமாக

அச்சிட முன் வந்துள்ள முருக பக்தர்கள் ஆனை ஸ்ரீ பாலசுப்ரமண்யம் கம்பெனியார்; மயிலை, உயர்திரு. V. பாலசுப்ரமண்யம் கிராமணியார் ஆகிய இரு பெரிய புனிதர்க்கும், விஜய வருஷம் கந்த சஷ்டி-விழாவிலேயே இப் புத்தகத்தை அச்சிட்டு அரங்கேற்ற வேண்டுமென்னும் அன்பர்களின் ஆர்வங்கண்டு, தீவிர நினைவு கொண்டு இந்நூலை பார்வையிட்டு அரிய உதவி செய்துள்ள குகஸ்ரீ பு. பா. ரசபதி அவர்களுக்கும் எனது மன்மார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கரும்பனைய கன்னித் தமிழ் மொழியைக் காக்குந்
திருப்புகழ்சேர் தென்பழனித் தெய்வம் முருகனிடம்
வேண்டும் வரங்கள் விளம்பிப் பெறுதற்குத்
தூண்டும் மயில் விடு தூது.

இங்ஙனம்

T. H. விவேகானந்தம் பிள்ளை

இறைபணியாளர்

ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி ஸ்வாமி தேவஸ்தானம்

பழனி
30–12–'53

பழனியாண்டவர்

மயில்விடு தூது.

(வசனம்)

தான் காதலித்துத் திருமணஞ் செய்துகொண்ட தலைவனை விட்டுப் பிரிந்து தலைவி தனியே இருக்கிருள். தலைவன் திரும்ப வரவேண்டிய காலமும் கடந்து விட்டது. பிரிவாற்ருமைக்கு வருந்துகிருள் காதலி. பிரிவு நோயால் தன் மனம் படும் பாட்டைத் தலைவனுக்கு எடுத்துச் சொல்ல தூதுக் குகந்த * பறவைகளையும், பொருள்களையும் பெருமைப்படுத்தி, ஒவ்வொன்றின் மூலமாக தன் விண்ணப்பத்தைத் தெரிவிக்கிருள். இது **சிற்றின்பக் காதல்.**

பசு (உயிர்) பிறப்பிறப்புக்களில் விட்டகலாப் பாசத்தால் கட்டுண்டு உழன்று திரியும்போது, பதியை நோக்கிப் பசப்புற்று வருந்தி அவனை அடைய விரும்புவதே **வீட்டுக் காதல்** எனப்படும்.

இது பேரின்பமாதலால், உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனைக் காணவும், அவன் திருநாமத்தைக் கேட்கவும் மனம் அவாவுகிறது. காதல் முறையிலே ஆண்டவனை நோக்கி, தூது என்ற அகப்பொருள் இலக்கணத்தால் தன் பாட்டுக்கிணையில்லாச் சம்பந்தன் சிவகதிக்கு வழிகாட்டிப் பரிந்து பாடியுள்ள பாடல்கள் சிறந்த

---

* தூதிலே சுடுபடக் கேட்கப்படும் பறவைகளாவன—அளி (வண்டு). குருகு (கொக்கு). வாரணம் (சேவல்). நாரை, கபோதகம் (புரு). அன்றில், குயில், பூவை, கிளி, மயில், மான், புகையிலை, தமிழ், பொன் முதலியன.

இன்பம் தருவதுடன், நம் பந்தமும் அறுத்தெறியப்படக் காரணமாகிறது. தலைவி கூற்றாகச் சம்பந்தப்பெருமான் தோணிபுரப் பதிகத்தில் கூறிய தூதின் பொருள் அறிந்தார் சிவபோகம் சேர்வார் என்று அவரே கூறுகிறார். இங்கே தலைவி உயிர், தலைவன் பதி; தூது சொல்வோர் பூதாதி தத்துவங்கள்.

திருஞான சம்பந்தன் சேவடியைச் சென்னிமேற் கொண்டு தமிழ் மொழிக்கும் சிவநெறிக்கும் தலை சிறந்த தொண்டாற்றி வரும் கவியரசு கு. நடேச கவுண்டரவர்கள் தலைவி யுள்ளங் கொண்டு, தலைவிஞகிய பழநி ஆண்டவனை அடைய அவாவுகிறார். மயிலைத் தூதாக விடுகிறார், தமிழ்ச்சுவை. பொருட்சுவை, பத்திச்சுவை, நனி சொட்டச் சொட்ட மயில்விடு தூது விண்ணப்பித்துள்ளார். அவ்வாறு பரிந்து பாடிய பாடல்களின் கருத்தை எவரும் அறிந்து அனுபவிக்க எழுதலானேன்.

பழனியாண்டவர் மயில்விடு தூது என்னும் பிரபந்தம். பழனியிலே தண்டாயுதபாணியைத் தெரிசிக்கப் பெற்று, இன்ப அனுபவம் சிறிதே பெற்று, அஃது மறைய மீட்டும் அவ்வனுபவம் பெறும் பொருட்டு முருகனை அழைத்து வரும்படியாக மயிலை ஆசிரியர் தூது விடுப்பதாக அமைந்துள்ளது இப்பிரபந்தம் பாடலுக்கு உரை நடை ஈண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.

சுப்பிரமணியன் ஒப்பறு பெறுமை:—

பழநியாண்டவர் மயில்விடு தூது சுமார் நானூறு கன்னிகளை யுடையது. சுப்பிரமணியன் ஒப்பறு பெறுமை 1-21 கண்ணிகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களில் கண்ட நுண்ணிய உண்மைகளைச் சுருக்கிய முறையில் விளக்கப் படுகிறது. இக்கண்ணிகளின் பிற்பகுதி, சுப்பிரமணியன், முருகன்,

குருசாமி, குகன், குமாரன் என்னும் இளம் பூரணனது திருநாமங்களின் பெயர்க் காரணத்தை விளக்குவதாய் அமைந்தன.

சுப்பிரமணியன், திருமாலும், பிரமனும், இந்திரனும், நான்கு வேதங்களும், தேவர்களும், ஏனைய யாவர்களும் ஆராய்ந்தறிதற் கரியவன். அவன் அநாதி. யாதொரு குறியும் குணமுமில்லாத தலைவன். ஞானநெறியால் அறிவை அறியும் அறிஞர்கள் உள்ளத்துள் இடைவிடாது வீற்றிருக்கும் பரமசிவன் அவனே. சிவத்தை அறியும் அறிவிற்கு அறிவானவன். அவ்வறிவிலே இடையறாது ஊறும் பேரின்ப வெள்ளமும் அவனே. உயிர்கள் மும்மல நோய் நீங்கி உய்யும் பொருட்டு வைத்த கருணையினால், உரு, அரு, அருஉரு எனப் பல வடிவங் கொள்வான். அவ்வடிவங்களும் தன்னை வழிபடுவாரது பக்குவத்திற் கேற்றபடி இருக்கும். கலப்பால் எல்லா உயிர்களும் அவனே. ஆதலால் அவன் அத்துவிதப் பொருளாய் உளன் அவன் அருளால் அவனை அறிவது அல்லாமல் இவன் இன்ன தன்மையை உடையவன் என்று யாராலும், எக்கருவியாலும் தெரிவிக்க முடியாதவன். எல்லாச் சமயத்தாரும் தத்தம் அளவுகளால் அளந்தறியும் அவ்வப்பொருளாக இருப்பவனும் அவனே. வேதங்கள் கூறும் பிரமமும் அவனே. ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலும் செய்கின்ற சதாசிவமும் அவனே. ஓம் என்ற பிரணவத்தின் பொருளும் அவனே. ஒருவரால் படைக்கப் படாத திரு உருவமும், மாறாத இளமையும், நீங்காத தெய்வ மணமும் பொருந்திய முருகனும் அவனே. எண்ணுயிரங்கோடி மன்மதர்கள் அழகு ஒருங்கு திரண்டாலும், இவனழகின் காலடிக்கு ஒப்பாகாது. பிரணவத்தின் பொருள் அறியாத பிரமனை

சிறையிலே வைத்து, வணங்கிய தந்தைக்கு செம்பொருள் உபதேசித்து ஆட்கொண்ட பரம குருசாமியும் அவனே. நெடுமாலைக் கையாற் குறுக்கிய அகத்திய முனிவருக்கு அருள் புரிந்த குருநாதனும் அவனே. எல்லா உலகங்களும் தனக்கே உடைமையாக, ஒருவருக்கும் உடைமை ஆகாத குக சாமியும் அவனே. மன்மதன், 'தான் முன்னமே அரன்விழி நெருப்பில் மாய்ந்தது நன்று' என்று எண்ணும்படி அவனைத் தாழ்த்தும் குமாரசாமியும் அவனே. ஆன்மாக்களின் தளையாக உள்ள மும்மலக் குற்றங்களையும் நீக்கும் குமார பரமேசனும் அவனே. உயிர்களின் உள்ளக் குகையிலே மேவிய குகனும் அவனே. உயிர்களாகிய சேனைகளுக்குத் தலைவனாகிய சேனாதிபதியும் அவனே. எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான பெயர்கள் படைத்தமுழுமுதற்பொருளும் அவனே.

அறுமுகப் பரமன் அமர்படை வீடு

அப்பெருமான் குன்றுத அன்புடையாரின் பிறவி விடாய் தீர்க்கும் பரங்குன்றும், கடல் அலையில் சங்கு முழங்கும் செந்தில் நகரமும், சித்தர் குழாம் சேவிக்கும் திரு ஆவினன் குடியும் நீரகத்தால் அந்தணர் வழிபடும் ஏரகமும், தினைப் புனங்களிலும் குறவர் குன்றில்களிலும் அருவி முத்துக்களை இறைக்கும் குன்றங்களும், முகில் முழவு போல் முழங்க மயில் ஆடுகின்ற பழமுதிர் சோலையும் சிறந்த திருவிழாக்கள் நிறைந்த நகரங்கள் பலவும் கோயிலாகக் கொண்டு வீற்றிருந்து மன்னுயிர்கட்கு இன்பம் வழங்குகின்றான்:—

பழனிமலையின் பலபெரும் சிறப்புக்கள்

அப்பதிகள் அனைத்திலும் திருவாவினன்குடியே செவ்வேட்பிரானுக்குச் சிறந்த திருக்கோயில். தமிழ்

மூவேந்தரில் முதல்வர் சேரர். அவருளொருவர் நடராசரின் சேவடிச் சிலம்பொலியை நாடோறும் கேட்கும் அருட் செவி படைத்தவர். மன்னுயிர்கள் எண்ணியவற்றை எண்ணியவாறே அறிந்து நீதி செலுத்திய சிறப்பால் கழறிற்றறிவார் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர். முதலை உண்ட பாலனை மீட்ட தம்பிரான் தோழருக்கு நண்பர். அந்த நம்பி யாரூரர் யானைமேல் கயிலை செல்லத் தாமும் குதிரைமேல் உடன் சென்றவர். ஆதி உலா ஆகிய அமுதை அரன் செவியில் வார்த்தவர். அச்சேரனுடைய ஆட்சியில் உட்பட்டது கொங்குநாடு. கொங்கின் ஒரு பகுதி வைகாவூர் நாடு; அதில் ஆதி வராக மலை; அதற்கு அண்மையில் கொங்குவனம்; உமையாள் தவம் செய்த கூவிளவனம்; திருமகள் நோற்ற குளிர் பொழில்; தேவர் ஆவும் சூரியனும் தவம் செய்த நெல்லி வனம் என்பவற்றாற் சூழப்பட்டது திரு ஆவினன்குடி. அங்கே செந்நெலும், கன்னலும் ஒருங்குறும் வயல்கள். நீலப் பட்டுக் குடையை விரித்து நிறுத்தினாற் போன்ற கமுகஞ்சோலை. பொற்குடம் போன்ற நெற்றுக்கள் நிறைந்த தென்னஞ்சோலை. கொலையானைக் கைம்முகம் போன்ற குலைவாழைக் காடு. மாஞ்சோலை, பூஞ்சோலை, மலர்வாவி முதலியன அந்நகரத்தின் நாற்றிசையிலும் நிறைந்துள்ளன. செவ்வேட் பிரானுக்குச் சிறந்த தலம் இது என்று ஆன்றோர்கள் பலரும் கூறக்கேட்டு மகிழ்ந்தேன். பண்டைத் தவப்பயனும் தூண்டிற்று. அப்பதியை அடைந்தேன். சரவணப் பொய்கையில் நீராடினேன். நீறணிந்தேன். ஆறு எழுத்து எண்ணினேன். பின் திருவாவினன் குடியிற் செவ்வேளை வணங்கி விடை பெற்றேன்.

அருண்மிகு நந்தி ஆச்சிரமச்சீர்

திருவாவினன் குடியிற் செவ்வேளை வணங்கி விடைபெற்று, எங்களைக் கொத்தடிமை கொண்ட குருவாகிய சாது நந்தியடிகள் வாழும் நந்தியாச்சிரமம் அடைந்தேன் அடியார் பலர் ஆண்டிருந்தனர். அன்னோர் வேதம் ஆகமம் முதலிய கலைகளை நேர்மையாய் ஆய்ந்தவர்கள். மாயையை மாய்த்தோர். இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய நலங்களைச் சிவபெருமான் திருவடியே அருளும் எனத் துணிந்தவர்கள், அவர்களிற் சரியை, கிரியை செய்யும் தொண்டர் சிலர். சிவயோகிகள் சிலர். ஞானியர் சிலர். மோனியர் சிலர். நாதாந்தர், போதாந்தர், வேதாந்தர் முதலியோரும் அவருள் உளர். பலவகைக் கொள்கையர் பலவகையான நிலையினர் ஆயினும், 'சிவனடியார்' என்னும் ஒரே கொள்கையினால் ஒருவரோடு ஒருவர் உள்ளங் கலந்த உறவினர். அவர்கள் தனித்தனிக் குழுவாக ஞான நூல் ஆய்வோரும், தேவாரம் முழங்குவோரும், திருப்புகழ், திருவகுப்பு கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி முதலியன பாடுவோரும், வடமொழியிலே மார்க்கண்டர், உபமன்னியு, புட்பதந்தர் முதலிய முனிவர்கள் அருளிய துதிகளைப் பாடுவோரும், அடியார்கள் அமுது செய்வதற்கெனத் திருவமுது அடுவோரும், அமுது படைப்போரும், வேறு பலவகைத் தொண்டுகள் இயற்றுவோருமாக இருந்தனர். இத்தகைய பெருந் தொண்டர்கள் சேவிப்ப எமது சாது சற்குருநாதர் வீற்றிருந்தார். அவருடைய திருமலரடிகளை வணங்கி, திருவிழிக் கடை

இப் பகுதியிற் கண்ட விஷயங்கள் அனைத்தும், சிறிதும் உயர்வுநவிற்சி யின்றி முற்றிலும் உண்மை என்பதைப் பழநி ஸ்ரீலஸ்ரீ சாது ஸ்வாமிகளாரது நந்தி யாச்சிரமத்துக்கு ஒருமுறை சென்றவரும் நன்குணர்வர்.

யின் அருள் பெற்று, பழநிமலைக்குச் செல்லத்திருவனுஞ் ஞையும் பெற்றேன்.*

பவவினை யொழிக்கும் சிவமலை மாண்பு

முன்னொருகால் அகத்திய முனிவர் கயிலை சென்றார். சிவனை வணங்கினார். சிவ வடிவும் சக்தி வடிவுமாயிருந்த இரண்டு மலைச் சிகரங்களைக் கண்டார். "இவற்றைப்பொதிய மலைக்குக் கொண்டுபோய் யான் வழிபட எனக்கு அருளுக" எனச் சிவனை வேண்டிப் பெற்றுத் தென்றிசை நோக்கி வருகையில், பூர்ச்சவனத்தில் இடும்பனைக் கண்டு, அம்மலைச் சிகரங்களைக் காவடியில் வைத்துப் பொதிகைக்குக் கொண்டுவரப் பணித்தார். அவ்வாறே அவன் கொண்டு வரும் வழியில், வராக மலைக்கு வடக்கில் இப்போது பழநி என்னும் பாங்கரில் காவடியை இறக்கினான். பசியாற்றிக் கொண்டான். மீண்டும் காவடியை எடுக்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. முருகன் ஒரு சிறுவனாகச் சிவமலையின் மேல் நின்றதால், இடும்பன் அசைத்தும் அம்மலை அசையவில்லை. சிறுவன்மேற் சினங் கொண்டு எதிர்த்தான் இடும்பன். முருகனும் அவனுடன் போய்ப் போர் செய்து கொன்றான். இடும்பி வேண்ட, அவனுக்கு மீண்டும் உயிருதவித் தன் தொண்டனாக்கி என்றும் தன் அருகில் இருக்க அருளினான்.

அன்று முதல் என்றும் முருகன் தண்டாயுதபாணி கோலமாய் அம் மலைமேல் வீற்றிருக்கின்றான். 'பழம் நீ' எனப்பரமனாற் பெயர் பெற்ற முருகன் வீற்றிருப்பதாற் சிவமலை பழநிமலை யாயிற்று. பழநி மலை மீது செல்லக் கதிரவனும் திகைப்பான். காமனை முனிந்த முனிவர்

மனம்போல் பெருமை உடையது இம்மலை. விந்தமலையை அடக்கிய அகத்தியன் வந்து தரிசித்தது இம்மலை தேவர்களெல்லாம் வந்து வணங்குவது இம்மலை. இயமனுக்கு அஞ்சியவர்க்கு அரணுவது இம்மலை. புலவர்கள் பாடும் புகழுடையது தஞ்சமென வந்தார் விரும்பும் வரமனைத்து மளிப்பது இம்மலை. தெய்வ தருக்கள் பொருந்தியது. சோலை சூழ்ந்தது யானை விளையாடும் சுனைகள் பொருந்தியது. முல்லைக் கொடிகள் நிரம்பியது.

பாம்பும், பிறையும், நீரும், முகிலும்முடி மேற்சேர்வதனுலும், செம்பொன் தன் மேனியில் திகழ்வதனுலும், தன்மேல் யானையும் வேங்கையும் பயில்வதனுலும், பால் தேன், நெய் அபிடேக மாடுவதனுலும் மானை யிடத்திலேந்தி, மயிலை ஆகத்தில் இருத்திச்சிறப்புக் கண்ணுர்ந்து. *தான் சிவரூப மென்பதனை வடிவாலும், செயலாலும் எல்லார்க்கும் உணர்த்துகிறது இம்மலை. உலக முய்ய இம்மலை, உருவா லுரைக்குஞ் சிவமலை. பிரம்ம மயமான சோதி மலை. பிரமன் நெடுமால் போற்றப் பேறுதரும் பழநிமலை, கங்கை நதியின் கரைமேவும் காசியிலும் துங்கமிகு பழநித் தொன்மை மலை மங்காது பொங்கும் அதிசயங்கள் பூத்த மகிமை மலை. ஈரேழுலகும் போற்றும் இன்ப மலை. ஒருதரம் சேவிக்கப் பிறப்பறுக்கும் பெரிய மலை. அருணகிரியார் போற்றும் பழநிமலை. இத்தகைய பழநி மலையின் தாள்வரையைச் சார்ந்தேன்.

அன்பர் குழாத்தொடு அணிவரை இவறல்

அடிவாரத்தில் விநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கிய பின் அடியார்கள் குழாத்தொடு மலை ஏறினேன். அவர்

---

*மலையைச் சிவனேடு ஒப்படும் சிலேடை 94-97 கண்ணிகளில் காண்க.

கள் மொட்டையிட்டு, உடல் முழுதும் திருநீறணிந்து, காவடி தோளிற் சேர்த்து, இயங்கள் ஒலிப்ப மலை ஏறிக் கொண்டிருந்தனர். அடியார்கள் உள்ளம் உருகி, உடல் புளகித்து, "முருகா! முருகா!" என மொழிவார்கள். "ஆறுமுகா! ஆறுமுகா!" என்பார்கள். "சிவ சுப்பிர மணிய வேலவா!" என்பார்கள். "பழநி யாண்டவா!" என்பார்கள் சிலர் முருகன் தங்கள் வறுமையை நீக்கி யதை மொழிவார்கள். சிலர் நோயை நீக்கியதைச் சொல்லுவார்கள். சிலர் மணம்புணர்வித்ததை வழுத்து வார்கள். மக்கட்பேறு அளித்ததை மகிழ்ந்துரைப்பார் சிலர். எதிரிகளை நீக்கியதை எடுத்துரைப்பார் சிலர். கல்வி அளித்ததைக் களிந்துரைப்பார் சிலர். ஞான நிட்டை அளித்ததை நவில்வார் சிலர். பேரின்ப மளித் ததைப் பேசுவார் சிலர். இன்னும் தத்தமக்கு செவ்வேட் பிரான் அருளியதை எல்லாம் பேசுவர் சிலர். உலகில் எத்தனையோ தீர்த்தங்கள், எத்தனையோ ஸ்தலங்கள், எத்தனையோமூர்த்திகள் இருந்தாலும், பழநி மலைக்கும் சண்முக நதிக்கும், தண்டாயுதபாணிக்கும், ஒப்பாகுமோ என்பார் சிலர். கற்பூரம், தேங்காய். பழம், அபிடேகப் பொருள்கள், நேர்த்திக் கடன்கள் கொண்டு போவார் பலர். பலவகை மொழிபேசும் பல நாட்டினரும் அக் கூட்டத்தி லிருந்தனர் அவர்களைக் கண்டு கண்ணும் மனமும் களிகூர்ந்தன. இடும்பன் சந்நிதி யடைந்தேன். வணங்கி அருள் பெற்றேன் பின் உச்சிமலை யடைந்தேன் கோவில் வலம் வந்தேன். கொடி மரத்தின்முன் தண்ட னிட்டேன். கோயில் வாயில் நுழைந்தேன்.

குமரன் கோயில் குலவும் சிறப்பு

கோயிலின் உள்ளே சந்தனத்தின் பரிமளம், மாலை

களின் பூமணம், தேன், நெய் கருப்பஞ்சாறு, பஞ்சாமிர்தம் முதலியவற்றின் மணம், குங்கிலியம், அகில் முதலிய புகைகளின் மணம் என்பவற்றுள் எது மிகுந்துள்ளது என்று சொல்லமுடியாது. தேவாரம் திருப்புகழ், பிற கீதங்கள் ஓதும்ஓசை, நாதசுர வாச்சியம், கண்டாமணி முழக்கம் தொண்டர்கள் 'அரகரா' என்னும் ஆர்ப்பு ஒலி இவற்றுள் எது பெரிதென்று சொல்லுதல் எளிதன்று. ஒருவர் மார்பிலணிந்த திருநீறு மற்றவர் முதுகில் படியும் படியாக அடியார்கள் நெருங்கி செவ்வேட்பிரானைச்சேவித்து நின்றனர். அவர்களைக்கண்டு நானும் பாவித்து நின்று பரவினேன் அப்போது தண்டபாணி கொண்டிருந்த கோலத்தை மாற்றி அபிடேகம் செய்யத் தொடங்கினர்.

அபிராமி மைந்தன் அபிடேகமாடல்

எண்ணெய், நெல்லி, மஞ்சள், ஆனைந்து, பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, பஞ்சாமிர்தம், தேன், இளநீர், பழங்களின் சாறு, சந்தனக் கலவை, பன்னீர் தபன கலசநீர் என்னும் அபிடேகம் எல்லாம்முருகன் ஆடினன்

தண்டபாணி கொண்ட மெய்க் கோலம்

பின் ஈரம்ஒற்றி அரையிற் பொன்னுண் பூண்டான். வேத கோவணம் உடுத்தான். உயிர்களை வருத்தும் மும்மலப் பகைவரை அழித்தற்குக் கொண்ட போர்க்கோலம் போய்க் கல்லாடையை அரையிற் கட்டினன். உத்தரியம் தோளில் அணிந்தான். நெற்றிமுதல் அங்கமெலாம் வெண்ணீறு பூசினன் நெற்றியில் பொற்பொட்டிட்டான். மணிமாலைகள் அணிந்தான். தொங்கல்,

இண்டை, கண்ணி, வாசிகை முதலிய மாலைகள் அணிந்தான். கண்டிகை முதலிய திருவாபரணங்கள் அணிந்தான். தண்டாயுதம் ஒருகையிற்றாங்கினான். வல்லசுரரை மாய்த்து நல்லசுரரைக் காத்த வடிவேலைத் தோளிற் சேர்த்தினான். திருஅரையில் ஓர் கைவைத்து நின்றான். எங்களை வருத்தும் பிறப்பையும், எம் தலையில் அவன் (பிரம்மன்) எழுதிய தீயெழுத்தையும் அழிப்பதும், அடியார் சித்தத்திலும், வேத சிரத்திலும், அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ்ப் பாட்டின் அடிகள் ஒவ்வொன்றிலும், சிவன், உமை என்ற இருவர் திருவிழிகளிலும் விட்டு நீங்காதனவாகிய திருவடிகளிற் சிலம்புகளை அணிந்தான்.

தேசபர் வேலவன் பூசனைச் சிறப்பு

நிலக்கண்ணாடியிற் கோலம் கண்டான். பலவகை வாத்தியங்கள் நிலம் அதிர முழங்கின. பலவகை இன்னடிசில்கள் கனி வகைகள், தேங்காய், பானீயங்கள் முதலிய வற்றைக் கைதொட்டான். பஞ்சவாசங்கள் நுகர்ந்தான். திருமுகத்தின் வேர்வை ஒற்றப் பெற்றான் தீபம், தூபம், திருநீறு, கண்ணாடி, குடை, சாமரை, ஆலவட்டம், காத்தாற்றி முதலிய உபசாரங்களை ஏற்றான். நான்கு வேதங்கள், திருப்புகழ், கந்தபுராணக் கவிதை, இன்னிசை வாத்தியங்கள் முதலியன கேட்டான். நடனங் கண்டு மகிழ்ந்தான். கற்பூர தீபம் கண்டான். இவ்வாறு நிகழ்ந்த பூசனையைக் கண்டோர்க்கெல்லாம் விபூதியும் வேண்டும் வரங்களும் வழங்கினான்

முருகப் பெருமான் திருவுலாக் காட்சி

நீலக் கடல்மேல் இளஞ் சூரியன் உதித்தாற்போல் மயில் வாகனத்தில் திருவுலா வந்தான். அவன் அழகுக்

குத்தோற்ற மன்மதன் திறை கொடுத்ததுபோன்ற சக்தி முத்துக்குடை நிழல் செய்தது. "முருகன் என்னிடம் வளர்ந்தவன்' என்ற உரிமை கொண்டாடி, கங்கை நதி அங்கு வந்தது போல சாமரைகள் வீசின. ஆலவட்டங்கள் காற்றசைத்தன. பூம்பொய்கையில் நீராடிப் பூந்தாதும் தேனும் தன்மெய்யிற் பூசி, அசைந்தசைந்து முருகன் முன்னடைந்து சேவித்தது தென்றற் காற்று. தவிலோசை முழங்கிற்று இயங்கள் ஒலித்தன.

விசாகப் பெருமான் தசாங்கச் சிறப்பு

சாமவேதம் புகழும் ஓம், சதாசிவ ஓம், சுப்ரஹ்மண்யோம் என்னும் பெயரினன். மலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவனே வடிவு கொண்ட சிவமலையான், தன் கருணைபோல் பெருகி வருகின்ற ஷண்முக நதியும், வேண்டுவன எல்லாந் தரும் வரந்தானும் உடையன் ஆவினன் குடியான். புலவர் சொல் பாமாலையும் கடப்ப மாலையும் அணிந்தான். மேலுலகும் கீழுலகும் நொடியிற் கடந்து வரும் மயில் வாகனத்தான். கயிலை மலை நடந்து வருவது போன்ற * யானையான். மலவிருள் நீங்கவும், அருட்ஜோதி வரவும் கூவுஞ் சேவலான், தன்னையடைந்தவர்க்கு இன்பங்கள் தருபவன். 'வன்மின்' என்று எல்லோரையும் அழைக்கும் மும்முரசான். படைப்பு முதல் ஐந்தொழிலையும் பிரமன் முதல் ஐவராற் செய்விக்கும் ஆணையான் என்று எடுத்து இவனுடைய தசாங்கத்தைச் சிலர் ஏத்தி வந்தனர்.

நீபத் தாரோன் கோபப் பிரசாதம்

மற்றொரு பக்கத்தில் இவன் பிரமன் தலையில் குட்டிச் சிறையில் அடைத்ததையும், நாரதன் செய்த வேள்வியில்

---

*முருகனது யானையின் பெயர் பிணிமுகம்.

வந்த ஆட்டுக் கிடாவை அடக்கி ஏறியதையும், பன்றி யின் கொம்பை முறித்துப் பரமனுக்குத் தந்ததையும், கிரவுஞ்ச மலையை அழித்ததையும், யானைமுகா சூரனைக் கொன்றதையும், சிங்கமுகா சூரனைக் கொன்றதையும், சூரன் ஆகிய மாமரத்தைச் சிதைத்ததையும், இன்னும் இவைபோன்ற மற்றச் சேவகங்களையும் செப்பி வந்தனர் மற்றோர் இடத்தில் இவன் தேவர்களின் துயரம் தீரச் சிவனுக்கு மகனாகி, கார்த்திகை மாதர் அறுவர் கண்டு மகிழச் சரவணப் பொய்கையில் விளையாடினதையும், சிவனார் மனங் குளிர உபதேசம் செய்ததையும், கும்ப முனிவருக்குக் குருவாக்கு அருளியதையும், தேவர் சிறையை நீக்கியதையும். நக்கீர தேவர் அருளிச் செய்த 'திருமுருகாற்றுப்படை' கேட்டுருகிப் பூதத்தைக்கொன்று அவரைத் தடுத்தாட்கொண்டதையும், முருகம்மை யாரின் வெட்டுண்ட கைவளர அருளியதையும், "கோழியினைப் பாடும் வாய் குஞ்சினைப் பாடாது" எனப் பெருமை பேசிய பொய்யாமொழிப் புலவர் மொழி பொய்யாகும்படி, முட்டையையும் புகழ்ந்து பாடுவித்து அவரை ஆட்கொண்டதையும், அருணகிரி நாதரை ஆட்கொண்டு, நோய் நீக்கி இன்பளித்து, உல குய்யத் திருப்புகழ் பாடுவித்ததையும். இன்னும் இவை போல வணங்குவார் யாவர்க்கும் வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையும் எடுத்துப் போற்றி இசைத்தனர் பலர். அரன் திருமகன் வந்தான், அண்டர்கள் முதல்வன் வந்தான். திருமால் மருகன் வந்தான். கொற்றவையின் புதல்வன் வந்தான். செக்கர்வேள் வந்தான். சிவஞான பண்டிதன் வந்தான். பிறவி நோய்க்கு மருத்துவன் வந்தான். சீவன்முத்தி தருபவன் வந்தான் என்றெல்லாம் சொல்லிச் சேவித்தனர். தவசியர், ஞானியர், முனிவர்,

விண்ணவர், மண்ணவர் அனைவோரும் மதியம் உதிக்கக் கண்ட கடல்போல ஆனந்த வெள்ளம் பெருகி, அலைவீச ஆரவாரிக்க, ஆனந்த வடிவனுகிய பழனியாண்டவன், திருவுலா வரக் கண்டேன்.

அண்டர்கோன் திருவைத்தொண்டன் கண்டார்த்தல்

பழநியாண்டவன் திருவுலாக்காட்சியால், என் ஊனிலும் எலும்பிலும் இன்பப் பெருவெள்ளம் பாய்ந்து நிறைந்து, இடம் போதாமையால் வழிந்து புறத்தே பொழிந்ததுபோல் கண்ணீர் பெருகிற்று. "இன்ப மய மாகிய வீட்டினை, ஆனபய பத்திவழி பாடதனுல் இம் மையிலேயே அன்பர்கள் பெறுவார்கள்" என்று அருண கிரிநாதர் அருளிய திருவாக்கின் வலிமையை நான் அறிந் தேன். உடலை மறந்தேன். உயிரை மறந்தேன். வஞ்சனை செய்யும் மனத்தையும் மறந்தேன். நான் என்பதையும் மறந்தேன். எல்லாம் மறந்தேன். இந்த இன்பநிலை விரை வில் மறைந்தது கண்டு வருந்தினேன். இன்றளவும் பல காலம் சென்றது. மீண்டும் அவ்வின்ப நிலை வருமோ என்று அன்றுமுதல் இன்று வரை ஆவல் கொண் டுள்ளேன்.

அன்பன் இன்ப அனுபவம் விழைதல்

முருகன், ஒன்றும் அறியாத என் உள்ளத்தை நெருப்பில்இட்ட மெழுகுபோல் ஆக்கினுன். என் சிந்தை மிக வருந்தியும், அவன் ஒரு தடவையேனும், சிறிது பொழுதேனும் வந்து அவ்வின்ப அனுபவம் மீண்டும் தந்திலன். என் மனத்துயரை என்னென்று சொல்லு வேன்? காதல் இளங்காளை, ஒரு கன்னிக்கு மாலையிட்டு

மீண்டும் அவளை நோக்காமை தகுமோ? ஆடும் பருவத்தே மாலையிட்டவன், அறியும் பருவத்தில் அருள் செய்யாமை அவன் பெருமைக்கு ஏற்றதாகுமே? இன்னுமொருமுறை எம்பெருமான் அத்தகைய இன்பம் தருவானோ? தன்பால் ஆசையருளிய ஆண்டவன் ஆளாமல் மோசமும் செய்வானோ?

தொண்டன் தன் துயரைத் தோகைக்குரைத்தல்

அவன் அருளையே அல்லும் பகலும் நினைந்து பித்தனுயிருக்கின்றேன். உள்ளம் ஒடுங்கப் பெறுகிலேன். உள்ளத்துள் முருகன் சேவடி கண்டு அன்பினுல் வரும் இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கினேன். மாயைசெயும் துன்பப் பெருக்கிற் சுழலுகின்றேன். மகமாயை களைந்திட வல்ல பிரான் முகமாறும் மொழிந்தும், மௌன சுகம் ஏன் இன்னும் எனக்கு வந்தபாடில்லை? வல்வினையின் கொடுமை தீர்ந்தபாடில்லை. உள்ளம் தேறவில்லை. மகளிர் விழிவலையினின்று தாண்டவில்லை. பொன்னுசை குறையவில்லை. வீடு, வயல் என்ற ஆசைப் பைசாசம் நீங்கவில்லை நீசரைப் பின்பற்றும் நினைப்பு நீங்கவில்லை. எனது, யான் என்னும் மயக்கம் தீரவில்லை பலநூலிற் சிக்குப்பட்ட அறிவு விடுபடவில்லை. அடியேன் இவ்வாறே ஆவது? வேலவன் சேவடிக்கு அன்பு வைத்தவரையும் தீவினைகள் வருத்துமெனில் உய்வார் இனி யார்? முருகன் என் உள்ளத்தே வாராமல் இருக்கவும். கருணைக்கண் பாராமல் இருக்கவும், திருவடி மலரென் றலையில் சூடாதிருக்கவும் எனக்கும் அவனுக்கும் ஏதேனும் பெருவழக்குண்டோ? முன்பு அவன், அரனார் நெற்றிக்கண் பொறியிலுதித்தான்: நீள் கவலை ஓங்கும் சிதைவுற்ற என் உள்ளத் தாமரையிலுதியான். வீங்கு புனற்

கங்கைக்கு மகன் முறைமையுடையோன், நாயேன் அகம் கைக்கும் தன்மையை ஒழித்திலன். (மனச் சஞ்சலத்தை நீக்கவில்லை) அழகிய கமலப் பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்தியிருந்தான், அடியேன் பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்திடான்; வன்னக (வல்+நகம்—வலிமையுடைய மலை) மேன்மைக் கோயில் மன்னினன், என் அகமாகிய கல்லைக் கோயிலாக் கொண்டிலான்; அன்னை வளைக்க கந்தவடிவானன், என் நெஞ்சவளைக்குள் கந்தாகி வாரான். சிறையில் கிடந்த சயந்தனைச் சொப்பனத்திலே தேற்றினவன் என்பால் சொப்பனத்திலேன் வரவில்லை? தந்தைமகிழ ஒரு மொழி சொன்னவன் என் சிந்தைமகிழ ஏன் ஒரு மொழியேனும் சொல்லவில்லை? அலைகடல் வற்ற வேல் விட்டவன் என் கவலைக் கடல்வற்ற ஏன் மனம் வைக்கவில்லை? மலையின் நெஞ்சம் பிளந்து சிறை நீக்கினவன். என் வினையின் வஞ்சம் பிளந்து ஏன் இன்னும் பிறவிச் சிறையினின்று என்னை நீக்கிலன்? தஞ்சம் அடைந்த என்னை அஞ்சல் என்னாததனுல் கவலை உற்றேன்.

ஐயனருள்வனென் றடியான் தேறல்

முன்பு ஒருகால் தேவர்களை வதைத்து, மீண்டும் உயிர்ஈந்து, தன் விசுப ரூபம் காட்டித் தன் உண்மையை உணர்த்தியவன், எனக்கும் அவ்வாறு உண்மை உணர்த்தானோ? அச்சுதற்குச் (திருமால்) செம்மேனி தந்தளித்த செவ்வேள், என் மாசழித்து இம்மையிலே எனக்கும் செம்மைதர மாட்டானு? தீயோர்கள் பாசத்திற் சிக்கினரை மீட்டோன் என் தீய வினைச் சிக்கைச் சிதையானோ!பாண்டியனுடைய நோயை நீக்கிக் கூனை நிமிர்த்

தியவன் என் பிறவி நோயையும் பாசக் கூளையும் நீக்கானோ? முன் ஒருத்தியின் (முருகம்மையார்) துயரை நீக்கிக் கை தந்தவன் என் துயரை நீக்கிக் கை தர மாட்டானோ? வணிகன் உளத்துயரை மாற்றியவன் பணிவோனது உளத்துயரை மாற்ருனோ? வெந்த எலும்பைப் பெண்ணுக்கியவன் என் வெந்த மனத்தைத் தேற்ருனோ? என்பு இழை பொறுத்தருளும் இறைவன் மகன் என் பிழையைப் பொறுத்தருள இசையானோ?

அடியார் பிழை பாராதவன் எனவும், தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும் வள்ளல் எனவும், ஏழைக்கிரங்கும் என் அப்பன் எனவும், மோழைமை நீக்கும் முதல்வன் எனவும், புலவர்க்கு உசாத் துணை எனவும், கலந்தோரைக் காத்தருள்வான் எனவும், ஒருகால் 'முருகா' என்பார் சென்னியின் மேல் இருகாலும் வைத்தருள்வான் எனவும், கலியுகவரதன் கந்தன் எனவும், துன்பத்தில் நம்மையவன் கைவிடமாட்டான் எனவும் நம்பிப், பெரியோர் ஒருவரைப் புகலடைந்து, அவர்பால் என் குறை கூறி ஆண்டவன்பால் தூது விடுக்கத் துணிந்தேன்.

கலபமயிலின் பலபெயர்ப் பெருமை*

களி மயிலே! மாதர்நடை கற்ற **மயூரமே**! முகில் கண்டு, உவகை பூத்துத் தழை பரப்பி, செம்மை, பொன்மை, பசுமை முதலிய ஒளி வீசி, வானகம் தழுவி, ஓம்குமரன் மேலிருக்க உற்றழகு தாங்கும் **நவிரம்** (மலே)

*மயிலுக் கமைந்த வேறு பெயர்களான சிகாவளம், சிகண்டி, சிகி, கேதாரம் முதலியன பல பெயர் ஒரு பொருள் என்பதை, ஆசிரியர் கவியரசு கு. நடேச கவுண்டரவர்கள் விளக்கும் முறை பக்தர்கள் உள்ளத்தைப் பரவசப்படுத்து மென்பது திணிபு.

நீ. நெய்யும் நறும் பூவுமின்றி தவிராதழகு தழைக்கின்ற **கூந்தலே**! அவிரும் †**சிகாவளமே**! ஆண்மை சிதையாச் **சிகண்டியே**! (சிகண்டி—பேடி.) சுகாரம்பமா மினிய **தோகாய்**! சேர்ந்தாரைக் கொல்லாது தீப்புகையும் மேவாது. சார்ந்தாரைக் காத்தளிக்கும் தண் **சிகியே** (சிகி—நெருப்பு; சிகியை யுடையது சிகி.) நரம்புக் கட்டில் அடங்காத **கேதாரமே**! (பண்.) வேலின் மின்னல் எழ, சேவலின் இடியோசை முழங்க, இதயமாகிய வானத்திலே, கந்தனுகிய மேகம். உரிய காலத்திலே பெய்வதனுல் பல்லுயிராகிய பயிர்கள், தழைவதற்கு ஆதாரமாகிய **கேதாரமே**. (கேதாரம்—பண்; வயல், மயில்,) இரங்கத் தகுந்த நான் தேடுகின்ற பெருந்துணையே.

ஏனைய தூதுக் கிவையிவை குறையெனல்

தூதுக்கேற்ற **நெஞ்சத்தைத்** தூதுவிட வென்னில் அது வஞ்சத்தில் தேர்ந்தது. முருகன்பால் கொஞ்சத்தில் சேராது. சேர்ந்தாலும் என் நிலைமையை ஓர்ந்து உரையாது. அன்றியும், கந்தன் உருவைக் காணில். கரைந்து அழிந்து தன் நிலைமை கெட்டு, மறந்து, என் குறையைச் சொல்லாது. முன்பு பலதடவை சொல்லியும் கேளாமல், அப்பணியைக் கைவிட்டது. பேய்போன்ற ஐம்பொறிகளின் மயக்கால் வலிமையிழந்து. புன்செயலிற் பொழுது போக்கிற்று.

***அன்றிலினை** ஏவுவோம் எனில், அது. தன் பெயர் கொண்ட மலையை முருகன் எறிந்தான் என்பதை அறிந்து அஞ்சாதோ!? அன்றியும் அது புள் இனத்தைச் சேர்ந்து

† சிகையின் வள மிகுந்தது சிகாவளம்: சிகை—கூந்தல்.

*அன்றிற் பறவையை 'கிரவுஞ்ச' பக்ஷி என்று வடமொழியில் சொல்லுவார்கள். ஆணும் பெண்ணும் சதா ஜோடியாகத்தானிருக்கும். பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாசம் செய்யும். திருப்பனந்தாளில் இன்றும் இப் பறவைகளை மிகுதியாகக் காணலாம்.

புணர்ச்சிக்கே உள்ளழிவது ஆண்டவன் முன் செலுத்தத் தக்கதன்று.

அன்னத்தை ஏவுவோம் எனில், தன்னை யுடைய பிரமன், முன்பு முருகனுற் சிறைப்பட்டதை நினைத்து, அவன் திருமுன் செல்லாது, அன்றியும் அவ்வெள்ளையோ பெருமான் முன் சென்றுணர்ந்து பேசாது.

கிளியை அனுப்பலாம் என்முல், 'பூசை' எனக்கேட்டால் உயிர்விடும் இயல்புடையது. (பூசை—பூனை.) பூசை மிகுந்த கோயிலினுள் அது எவ்வாறு செல்லும்? வண்ணப்பாவில் வல்ல கிளியை, இறைவன் மலர்க்கையில் கண்டு, அதன் முன் நண்ணுவதற்கு நாணுதோ? மேலும் செல்லும் வழியில் அது பல தத்தை (கண்டம்) அடையும், திரும்பிவருவது அரிது. அதனுல் கிள்ளையை (கிளி) தத்தை என்றழைப்பர்.

நாகணவாய் (பூவை) தன்னைவிடின், அது பாகு போன்ற சொல்லுடைய பாவையர் கையில் பட்டுவிடுமே

புருவை விடுவோமெனில், அதுவோ தூதையே (கல்) உண்பது. காரியத்தில் தீது விளைவிக்கும், அன்றியும் அது கபோதி. (கபோதகம்—புரு)

குயிலைப் போக்குவோம் எனில், தாயும் செவிடியும் கேட்டுப் பொறுக்க முடியாத அதன் கூக்குரலை யார் தான் கேட்டு மகிழ்வார்? அன்றியும் சிவபெருமானுல் முனியப்பட்டு, உடம்பு பின்னப்பட்ட மன்மதன் முன் பிடிபட்டுச் *சின்னப்பட்டு, முருகனது சினத்திற் பட்ட மாமரத்திலே பின்னப்பட்ட அக்குயில், ஆண்டவன் முன் போய்ப் பேசுவது எங்ஙனம்?

* சின்னம்—ஒருவகை வாத்தியம்.

வண்டினையும், மானினையும் வள்ளற்பால் செல்க வெனின், அவை வேங்கையுரு ஆனவன் முன் செல்பவோ?

தமிழையும் பொன்னையும் செப்பி விடுவோம் என்றால், அவற்றின் உரையையும் பிறரே சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றன. (உரை—பொருள்; மதிப்பு.) அன்றியும் அவை பல பந்தப் படலும் உடையவை. எம் உரையை அவை எவ்வாறு இயம்பும்? அவை சந்தம் உடையவை ஆயினும், பல வேற்றுமையும், *அல் வழியும், திரிபும் உடையனவே.

தென்றலோ என்றால், உன் எச்சிலாகிய பாம்பின் வாய் எச்சில் அது.

மயிலின் வாயில் பாம்பானது. பாம்பு காற்றைப் பருகும். ஆதலின் நாயகன் முன் அதனை உய்த்தல் நன்றன்று.

மேகத்தைத் தூண்டுவோம் எனில், அது இடிக்குரலும், உடற்கருப்பும், வாய் திறந்தால் நெருப்புக் கக்குதலும் உடையன காலம் அறியாதது.

விறலியைத் தூது விடுவோம் எனில் கள்ளும், ஊனும் விரும்பியுண்ணும் பேதையரை வள்ளல்பால் விடுதல் மாண்பன்று. *இவையெல்லாம் தூதுக்குத் தக்கவையல்ல.

மயிலின் தூதே வாய்ப்புடைத்து என்றல்

தூதுவருக்கு இன்றியமையாதன வாகிய திடம், அறிவு, கண்ணோட்டம், அழகு, திறமை இவைபோன்றன எல்லாம் மயிலே! உன்பால் கூடியுள்ளன. முருகன் உன்மேல் ஏறி அமரும் குறிப்பு, ஏவும் சொல்லின்

குறிப்பு, அவன் திருவடி அவ்வப்போது உன்மேல் பொருந்தும் நிலைமை முதலிய இவை போன்றவை யறிந்து, அவன் திருவுள்ளத்துக்கு ஏற்றபடி நடக்கும் இயல்புடையை நீ. குமரனும் உன்னுடைய குறிப்பை யறிந்து அருள்வான். இறைவன் தயவினும் அடியார் தயவே சிறந்ததென்று கூறுவர்.

அண்டர்கோன் மயிலின் திண்டிறன் மாண்பு.

மயிலே உன் பெருமையை நீ அறியாய். தம் பெருமையைத் தாமே யறியார் சான்றோர். மண்ணிலே, விண்ணிலே, பாதாளத்திலே வாழ்கின்றவர்களில் உன் புகழை வாழ்த்தாதவர்கள் யார்? உன் தோகை விரிந்தால் உலக முழுவதற்கும் நிழல் தருமே. நீ அகவி, உன் தோகையால் உதறினால், உண்டாகும் காற்றின் வேகத்தால் இமயமலையும் வேர் பறியும். விண்ணிலுள்ள அண்டங்கள் அத்தனையும், முட்டைபோல் உன் சிறகிற்குள் அடங்கும் ஆற்றலுளாய்? ஆதி சேடனை நீ பற்றிப் பதைக்க உதறியதால், அவன் தலையிலிருந்த மணிகள் விண்ணிற் சிதறின. அவை விண் மீன் வடிவு கொண்டு, இன்னும் ஆகாயத்திலே நிற்கின்றன. ஏனெனில், அவை கீழே வந்தால் அவற்றை சோளமணிகள் என்று நீ கொத்தி உட்கொள்வாய் என்று அஞ்சியேதான். ஈசனது வில்லாகிய மேருமலையில் பூட்டியிருந்த வாசுகி

---

*இனைய தூதுக்கிலைவயிலை குறையென எடுத்தியம்பும் பகுதி, ஆசிரியரவர்களின் சீரிய புலமையையும் தெள்ளிய உள்ளத்தையும் சமய ஆராய்ச்சித் திறனையும் விவகார, சமத்காரத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்குவதை வாசகர்கள் கண்ணுறுவார்களென்பது ஒருதலை.

யாகிய நாணின் தலையை நீ பொள்ளெனக் கொத்தியதால், நாணருந்து அவ்வில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது. உன் சிறகுக்காற்றுக்கு ஆற்ருது ஆதிசேடன் தலையை நெளிப்பதனுல் பூமி அசைவதையே பூகம்பம் என்று சொல்லுவார்கள். சூரிய சந்திரர்களை துன்புறும்படி தொடரும் அரவங்கள், உன் பெயரைக் கூறக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தொடர்வதை விட்டு, புற்றிற் புகும். தனது பாயான ஆதிசேடனை நீ கொத்திச் சென்றதனுல் அன்றே, திருமால் ஆலிலையிற் பள்ளிகொண்டான். ஆலால விஷத்தை கண்டத்துள் வைத்தருளும் கண்ணுதலார் செஞ்சடை மேலிருக்கும் துணிச்சலால் அரவங்கள் கர்வங்கொண்டு, அண்டத்தே ஏகும் கருடனைக் கண்டு, "ஏண்டா, கருடா சுகமா" என்றழைக்குமே, ஆனுல் வேகமிகு தோகையே! நீ நெடிய தூரம் வரக் கண்டாலும், போகுமே வெண்டலையின் பொந்திலுளே கருடன் நின்ற்றுப் புடைப்புண்டு நெக்கழுத காரணத்தால் அன்றே, 'கழுலன்' எனப் பெயர் பெற்ருன். மலரோன் வாகனமாகிய அன்னம் உன்னைக்கண்டு அஞ்சியதனுல், '**அஞ்சம்**' எனப் பெயர் பெற்றது என்ருல், உன்னுடைய ஆற்றல் எவருடைய சொல்லில் அடங்கும்.

மணி நிற மயிலின் அணிநடம் புகழ்தல்

வட்டவடிவாக வளைந்து நீ ஆடுங்கால், உன் கட்டழகுக்குக் கரையாதார் யார்? நீல முகிலாகிய திரையை இறக்கி நீ நடக்கின்ற அழகு, கண்டு தம் உள்ளம் நெகிழ்ந்தமையால் தேவர்கள் வடிக்கின்ற கண்ணீரையே உலகோர் மழை எனக் கூறுவர். நடராசர்தான் உனக்கு நடனத்தில் ஒப்பாவார். மகளிர் உன்போல் நடமாட

விரும்பிப்பல காலமாகப் பயின்றும், அவ்வாறு ஆட வல்லமை யில்லாமையால் **மெல்லியர்** என இகழப் பெற்றனர். காளி நடமாட முயன்றும் ஒரு கால் எடுக்க மாட்டாமல் சபையிலே முகங்கவிழ்ந்து நின்றாள். பார்வதியும் பொன்னம்பலம் ஏறினும், தான் நடம் ஆட மாட்டாமல் இறைவன் நடத்தையே கும்பிட்டு நிற்கின்றாள். திருமகள் வீடுகள்தோறும் மாறிமாறி நடம் ஆடுதல் செய்தும் **'செய்யாள்'** எனும் பெயரே சேர்ந்தாள். கலைமகள் உன்போல் நடமாட முடியாமல் அன்னத்தைப்போல் உடல் வெளுத்தாள். உன்னுடைய நடையைப் பயின்றும், கை கூடாமையால் அரம்பை இடையிலே இளைத்துப் போனாள். முருகனை நீ தாங்கி விளங்குகின்ற மேம்பாடு கண்டு, அதுபோல் ஆகவேண்டு மென்று, கடல், நாள்தோறும், காலையிலும் மாலையிலும் கதிரவனைத் தாங்கியும், உனக்கு ஒப்பு ஆகாமல் உடல் வெதுப்புற்றுப் புலம்பும், உன் சாயலை விரும்பிய மாதர். அது எய்தப் பெறாமல், **பேதையர்** என்று இகழத்தான் பெற்றனர்.

கண்ணெழின் மயிலின் புண்ணியப் பெருமை

மேதைமிகு மயிலே! எந்த யோகியர் உன் போல் தவம் உடையார்? இமய வல்லியும், உன் உருவம் கொண்டு தவம் இயற்றியே சங்கரனார் பங்கில் உறையும் பேறு பெற்றாள். உன்போல் வடிவும் உன்னுடைய பெயரும், மலைகள் உடையன. (நவிரம்—மலை. மயில்.) அதனால்தான் குமரன், குன்றமெலாம் கோயிலாகக் கொண்டான். உனையன்றி அவனுக்கு (முருகனுக்கு) இனியார் யார்? அவனுக்கு அருவிக் குன்றம்போல்

யானையும், தகரும், தேரும் போன்ற வர்கனங்கள் மிக்கிருந்தும், அடியார்க்கு அருள் செய, அவன் வரும் வேளையில் உன்மேல் ஏறியன்றோ கையில் வடிவேல் விளங்க வருகின்றான். "வேலும் மயிலும்" எனும் சொற்கிணையான மந்திரந்தானுண்டோ? பணிவொடு முருகன் பெயரை மறந்தாலும் உன் பெயரை மறவார்கள் வாழ விரும்புவோர். அருணகிரியார் பாடிய கந்தரனுபூதியிலே "ஆடும் பரிவேல் அணிசேவ லெனப் பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்" என்பதில் உன் மகிமைதானே முன்னர் வாய்த்துள்ளது. அந்த அருணகிரிநாதர் உன் பெயரை ஓதியதனு லன்றோ? உருவாய், அருவாய், உளதாய், இலதான கந்தன் குருவாகி வந்து [illegible] மூவாசைத்தொடரறுத்து பின் அவருக்கு அனுபூதி யருளியது. உன் பெயரை நாளுளுருகி ஓதுவதால், என் குறைக்கு நீ இறங்கி, முருகப் பெருமானிடம் நீ தூது சென்று வரல் வேண்டும்

பணிபவர்க் கருளல் அணிமயி லியல்பு

அடைந்தோரை ஆதரித்தல் உன்னுடைய இயல்பன்றோ? அருணகிரிநாதருக்கு வந்த இடையூறு நீங்க அரசன் சபைமுன் (பிரபுட தேவ மகராஜன்) தக்க சமயத்தில் முருகப்பெருமானைக் கொண்டு வந்து புகழ் படைத்த தாளாளன் நீயன்றோ? "கொண்டு வா இங்கு குமாரகம்பீரனை" யென்று தண்டமிழில் கேட்டவண்ணம் சாதித்துக் கண் தெரியா முத்து வயிரவப் புலவருக்குக் கண் தெரியக் காட்சி கொடுத்தவன் நீயல்லவா? முருகப் பெருமான் உன் வேண்டுகோளை மறுக்க மாட்டான். இதனை அனைவரும் அறிவர். தானே தயவு

டைய சண்முகனிடத்தில் உன் போன்ற அன்பர்களும் என் குறையை விண்ணப்பித்தால் அருள் செயேன் என்பானே? அடியாரை தத்தளிக்கவிட சகிப்பானே? மாயையின் மகனுகிய சூரனுக்கும், தன் பேருருவைக் காட்டியவன், நேயருக்கு காட்சி நல்கானே? மாயைக் கொடுமைகளைக் களையவல்ல இறைவன் என் பாசக்களை யையும் களையவல்லவன் அவனே? வீரம் பேசி இகழும் புலவர்பாலும், துன்புறுத்தி இல் கவி கொள்ளு மவன், அன்போடு யான்பாடும் தமிழ் மாலைகளையும் இன்போடு தன் தோளில் ஏலானே? "குழறிக் குழறிக் குமரனைப்பாடு" என்கிற பழமொழியும் [illegible] வது தகுமோ? நீ கூறினுல், முருகன் என்னையும் தள்ளாது ஏற்றுக்கொள்ளுவான். இதில் ஐயம் கொள்ளேல். அவன் முன்னர் நீ உருவத் [illegible] ஆடினுல், அவன் உருவை அகத்தில் நான் [illegible] உணர் வான். ஆதி தாளத்தில் ஆடி[illegible] நீ துணையாதி என நான் வேண்டுவதை அறிவான். சம்பை தாளத்தில் ஆடினுல், நான் சனனப்பையில் வராதபடி அருளுவான் திரிபுடை தாளத்தில் ஆடினுல், மாயையால் வருந் திரிபு, உடைய அருள் செய்வான். மட்டிம தாளத்தில் ஆடினுல், மட்டிமையை நீக்கிய சிட்டர் குழுவிலே சேர்ப்பான். துருவ தாளத்தில் ஆடினுல், குருவாகி வந்து, தொல்லை வினை தீர்த்துப் பெரிய நிலையில் வைத்து ஆதரித்து எம்மை வாழ்விப்பான். ஆதலால் நீ முதலில் சண்முகன் முன் சந்தமொடு நடித்து, அவனை மகிழ்வித்து, நல்ல சமயம் வாய்த்து, என் குறையை வித்தகமாய் விளம்புக.

நன்றி மறவேனெனத் தொண்டன் நவிலல்

MAHAMAHOPADHYAYA DR. U.V.S. IYER LIBRARY

அவ்வாறு விளம்பினுல், சிவநத [illegible] காலையும்

விரிந்த பசிய தோகையையும் உடைய மயிலேறே! இவ் உதவியை என்றும் என் நெஞ்சில் நன்ருய் நினேவேன். சமயத்தில் உயிருதவி செய்தவர்களே, உயிர் உள்ளளவும் போற்றுவது மேலோர் மரபு. உன்னேப் புகழ்ந்து அண்ணுமலேப் புலவர் (அருணகிரிநாதர்) பாடியருளிய **மயில் விருத்தம்** பாடுவேன். "**ஆநவனும் அம்புலியும்**" என்ற திருவகுப்புப்பாடி மகிழ்ந்தாடுவேன். "**வண்ணச்சரபம்**" **முருகதாசர்** சொன்ன **மயிலலங்காரம்** சொல்லி, மனமுருகி உன்னேப் புகழ்வேன். **பரிபூரணுனந்த போதம்** பகர்ந்த பரிபூரணுனந்தக் கடல் போன்றவரும், **தகராலய இரகசியம்** சொன்ன முழு ஞானியும், முருகனுக்கே தம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தவரும், அகவிருளே நீக்கும் சித்தாந்த பானுவுமாகிய **குமார குருதாசர்** (பாம்பன் சுவாமிகள்) உன்னேப் புகழ்ந்து கூறியதும், தீந்தமிழ்ச் சால நிறைந்ததுவும் "கன்மனமும் நீராக்கும் கற்கண்டினேப் பழிக்கும்" * **பொன்மயிலின் கண்ணி** சொலிப் போற்றுவேன் "கன்மவினேக் கட்டறுக்கும் ஞானக் கதிர்வேற் பெருமாற்குத் திட்டமுற என் கருத்தைச் செப்புவாய்." பல்லுயிர்க்கும் நல்லுயிரா யிருக்கும் அப்பரம்பொருளுக்கு யான் விரித்துச் சொல்லுவது என்ன? என்னுளத்திலிருந்தும், தன்னே ஒளித்த பெருங்கள்வனுக்கு அறிவிலேன் சொல்லுவது யாது?

தேவாதி தேவன் சிவஞான தேசிகனே
வாவென் றழைத்துவர மாட்டாயோ பொன்மயிலே
வேலேப் பிடித்த செங்கை வேந்தை யழைக்கஉன்றன்
காலேப் பிடித்தேனென் காதலாற் பான்மயிலே
ஒப்பில் பரவெளியி லுள்ள பரசிவத்தைத்
துப்புநவின் றிங்கழைக்கத் தூதுபோ பொன்மயிலே.

(பாம்பன் சுவாமிகள்)

தொண்டன் தன் குறைசொல்லி விடுத்தல்

எனினும், வாழையடி வாழையாக, உனக்கு வழிப்படிமை செய்யும் ஏழைத் தொழும்பன் ஒருவனுளன். அறியாமையால் அவன் பிற குற்றம் ஒரு கோடி செய்தாலும், உன் திருவடிக்கு ஒரு குற்றமும் செய்ய நினையான். "உன்னை யொழிய வொருவரையும் நம்புகிலான்; பின்னை யொருவரையும் பின் செல்லான். உன்னடியார் பொன்னடிகட் கென்றும் பிழை செய்யான், அன்னவர்கள் சொன்ன பணிபுரியச் சோர்வடையான்." பரம் பொருளும், பல்லுயிரும், இருவினையும், அவற்றிற்கேற்ற கதிவகைகளும் இல்லை என்பார் கூட்டத்தில் கால் வைக்கமாட்டான். **சரியை** முதலியவற்றை இகழும் குறும்பர்கள் கூட்டத்தைக் கூடான். மனையை, பொன்னை, மணியினை, பெண்கள் கூட்டுறவை, சோற்றை, துணியை, அணிகலனை, எனதெனதென்று தேடித்திரிந்து திரட்டிச் சேர்த்துவைத்து அலைகின்ற சிலர், "**தாம்பிரமம்**" என்று மார்தட்டிக் கொள்வார் அக்கேடர் குழு கொள்ளான்.

"ஏகம், துவிதம்" என்று வாது செய்வாரோடு இணங்கான். பொய்ஞ்ஞானம் பேசுவோரை விரும்பான். வஞ்சனையால் தன்னை மறைத்த ஆணவ இருளும், வினைத் தளையும் நீக்கி, மாயைப் பேயைத் துரத்தி, பேசா அநுபூதி பொருந்தப் பெரிதும் விரும்பினான். "நீயான ஞான விநோத தேவே விரும்பினான்." அவனது குறை தவிர்த்தாளல் உன்கடன் காண்:

எளியார்மேல் மிகுந்த கருணை உடையோனே! அவ்வடியான்பாலுள்ள எத்தீங்கையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதேல். "இங்கே வா! நீ என் அடிமை" என்று சொல்லி அவனை ஆட்கொண்டு உன் பொன்னடிகளை

அவன் சென்னிக்குப் பூவாக ஆக்குக. பழவினைக் குற்றம் நீக்குக. மெய்ஞ்ஞானம் ஆக்குக. **எனது யான்** என்னும் செறுக்கை களைக. உன்னையே உணர்ந்துணர்ந்து தத்துவமெல்லாம் ஒடுங்கி, மெய்யின்பம் புணர்ந்து, அதினின்றி நீங்காமல், தாடலைபோல் நீங்காத சுத்தாத்துவித அனுபவத்தில் நிலை நிறுத்துக பொன், மாடு. மனை, மக்கள் முதலியவற்றிலும், ஏனைய வாழ்விலும் மயங்காமலும், கேடு விளைவிக்கும் வறுமை அவனை அணுகாமலும், காமக் குழியில் வீழ்ந்து ஆழாமலும் திந்தமிழ்ப் பாவினை விற்றுத் திரியாமலும், உனது புகழ் கூறும் நூலன்றிப் புன்னூல் ஓதிப் பொழுது போக்காமலும், அன்புமிக்க ஜெபம் திருவடித்தியானம் முதலாகிய நலங்களை எல்லாம் விரைவிற் பெறவும், நீ வந்து வரமருளி, எல்லையில்லாப் பேரானந்த வீடும் அவனுக்கு அருள்புரிக. 'ஆனந்த உருவனுகிய முருகையனே! சத்தே! சித்தே! ஓம் சதாசிவனே!" என்று சொல்லி. சித்தேசனுடைய நல்லருளை எனக்குச் சேர்ப்பிக்க. தோகைக் குடையை விரித்து நிழல் பரப்பி, வள்ளி தெய்வயானை ஆகிய அன்னையர்கள் இரு பக்கத்திலும் பொருந்த, வெற்றிமாலை புனைந்த, ஞான வடிவேல் வலக்கையிலே ஏந்திய முருகேசனை, ஞானப்பால் பரிமளிக்கும் வாயனை, பரம குருநாதனை, தேவர்கோவை வரதனை, அன்பரை வாழச்செய்யும் விரதனை, மாணிக்க வண்ணனை, பவளத்திரளை, ஆணிப் பொன்னை, பெருஞ் சோதியை, அடியார்களின் பிறப்பிறப்புக் கடல் கடக்க அருளும் தோணியை, முத்தி யின்பம் துய்க்க ஏற்றும் ஏணியை அன்பர்கட்கு இருநிதியை ஆரமுதை, முக்கட் கரும்பில் எழுந்தஇனியசாற்றினை வேதமரத்தில்விளைந்த நறுந்தேனை, மெய்ஞ்ஞானத் திங்கனியை, ஒளிபொருந்திய அயில்வேலேந்திய அருள் நிறைந்த பழநி ஆண்டவனை என்பால்மயிலே விரைவில் அழைத்துவருக.

(உரை நடை முற்றிற்று)

FOREWORD.

The ancient Tamils had an eye for beauty. They found it in green hills, pageant of birds, fresh fountains and fragrant flowers. The beautiful sights of nature stirred their feelings. Their hearts were filled with joy. They depicted the throbbings of their minds in sweet verse. They did not stop there. They worshipped beauty which was their joy for ever. Muruga their Lord of beauty, youth and fragrance found a seat in their loving hearts.

The Tâmil poets poured forth their love for their Lord in sweet and simple words. Their love and longing for their Lord are like the love and thirst of a forlorn lady separated from her lover. Like the forsaken maid they feel restless and remorseful at the distance between them and their Lord. They think about only one thing and that is union with Him.

The Tamil poetic compositions like 'Kovai', 'Ula' and 'Thoothu' abound in such feelings. The poet's pang of separation from and yearning for union with his chosen Lord are so vividly portrayed in this spontaneous outpourings of his heart. 'Kovai' and 'Ula' like 'Pillai Tamil' are original works in Tamil

literature the like of which we seldom see in any other language But poetic works like 'Thoothu' are found in other Indian languages as well. 'Megasanthesam' in Sanskrit literature is thus well known to us. Sending messages on important occasions is one of the themes of interest found employed in our Kavias like 'Ramayana', 'Mahabaratha' 'Naidatham' and 'Jeevakachintamani'. Messages are sent on the eve of the war between two neighbouring kingdoms with a view to avert wars and a reputed scholar or hero is sent as messenger on such occasions. Messages are also sent by pining heroines conveying their love to their heroes and a beautiful bird or animal is engaged to convey the message of love to their Lords. The idea of conveying messages through inanimate objects is an ancient one, as old as Sangham literature. 'Natrinai' and 'Aganan ooru' abound in such example This practice we find followed in 'Thevaram' and 'Divyaprabandha'. But the idea of writing completes and separate literary works as 'Thoothu' dawned upon the poet's minds at a later period. The Tamil poets have employed peacock parrot; cuckoo. bee, south-breeze, swan, deer, cloud, their sweet Tamil and even tobacco as their messengers. Any object dear to the heart of the poet has been used as a messenger.

This form of poetry serves as a useful and easy vehicle for conveying the feelings of the poet and especially to deal with the subject matter in a clever

and poetic manner. The object of writing 'Thoothu' is to express the pang of separation experienced by the girl and to convey her love, desire and request to get back her lover. In some cases the lover is a hero or a king, and in most other cases the lover is 'Paramathma', the eternal Lord and the young maiden is 'Jeevatma' the human soul. Admiration ripening into love and love giving place to remorse at the separation of the lover and longing to join the lover are the usual stages of feelings described in this particular mode of poetic expression. The poem also affords ample opportunity to the poet for the display of his fertile imagination as is well demonstrated by the ingenius reasons set forth by him for choosing a particular animal or bird for sending the message. It is an occasion when the glory of the Lord is sung in terms of the happy choice and greatness of His abode; the way He attracts thousands of friends and devotees, the munificent gifts He showers on the distressed, His heroic deeds and achievements. It is, therefore, not surprising that this type of love poem is popular with our poets, ancient and modern.

This 'Mayilviduthoothu' is a short poem of message to Lord Muruga through the peacock. In this poem the poet who is an ardent devotee of Lord Muruga seeks the dharsan of his Lord in His alluring abode, the Palni Hill. He is thrilled at the vision of Palani Andavar bathed in the sweetest essences of flowers,fruits,(Pannirand Panchamirtham)sandalwood

paste, ghee and milk and attired in marvellously fine garments. The sight of the graceful Lord borne magnificently in a splendid procession charms him. He is so much intoxicated with and is lost in the celestial happiness that he forgets everything else in this life including his self. He now pines for that rapture of soul which he has subsequently lost. He wants to win back his Lord· He there-fore chooses the beautiful peacock as the messenger of his love. He persuades the peacock to undertake the mission of bringing the Lord to him again.

Sri Natesa Gounder, the author of this book is a versatile scholar in Saiva Siddantha philosophy and Tamil Literature. His unbounded love for Lord Muruga, his deep knowledge of Saiva Siddantha philosophy, high thoughts, fertile imagination and masterly treatment of the subject in the conventional style are well revealed in this short poem.

Sri T. H. Vivekanandam Pillai. B. A., L. T., my esteemed friend and Executive Officer of Sri Dandayuthapani Swamy Devasthanam, Palni, deserves our hearty congratulations for his prose rendering of this valuable work both in Tamil and in English. The beauty of the original is well preservered in both. We are indeed grateful to him as his book, makes valuable contribution to our knowledge of such a precious Tamil poem as Mayilvidu Thoothu.

T. D. Meenakchisundaram, B. A., B. L.,
Registrar, Annamalai University.

INTRODUCTION

Devotional and mystic literature appeals to the fundamental in man, no less than the sensuous and erotic. In this essentially religious atmosphere of India, this **motif** has crystallized into a tradition. Bengali literature has been enriched by the fervent lyrics singing of the **Prema**, the Gopis felt for Sri Krishna. Saint Manickavasagar's **Tirukoviar** is the classical example in Tamil of an allegory expressing in sensuous terms, the attraction of the Soul for the Over-soul. It is the Indian view of taking Life as a whole that is perhaps responsible for this. Here, the end justifies the means. The amatory passages in the **Thirupugazh** no less than the profounder passages grip the imagination of the same reader, perhaps at different periods in his life.

"**Mayil** Vidu Thoothu", the translation of which is submitted to the devout reader is in the line of this literary tradition. The author, Kavi Arasu K. Natesa Gounder himself refers to Saint Sambandar's lyric, sung at Sirkali, as having inspired his poem. But the sensuous aspect is not prominent in his work. The pilgrim has a glimpse of " The Light that never was on sea or land, the consecration and the poet's dream" Then follows darkness. The soul endures unspeakable agony. Hope comes slowly and the soul sends its message of its need to the Lord.

In using this literary tradition, the poet incidentally refers to the derivation of the name 'Palni', the founding of the temple and the sights and sounds of the place He also describes the way

of worship at the shrine and during the procession of the Deity. A true Saiva Siddhantin, thus does he worship the Supreme in the name and form of Lord Palani Andavar.

I felt that a prose version of this remarkable poem would benefit a wider class of readers and wrote and published such a version. My hopes were more than justified, the edition being exhausted in a few months. It then occured to me that the pilgrims, "speaking diverse tongues" as is mentioned in the poem itself, will welcome an opportunity of knowing something of this Sacred Shrine and of its Presiding Lord as mentioned in this work. I thought that an English version would be helpful here. The difficulties of translation were many. The literary beauties of the original could not always be preserved in the translation. But the kernel is such that is not bounded by language. It is for the reader to judge how far the idea and the method have been vindicated. I hope that the devout reader will find some thing in this work to inspire him with hope. My work would not have been in vain then. I have been helped and encouraged in this task by many friends. I will be failing in my duty if I omit to make mention of my esteemed friend Sri T, S. Ramalingam Pillai, M. A., B. L., District Munsif, Palni, whose help in rendering the passage into English is invaluable.

Sri Dandayuthapaniswami Devasthanam, Palni.
Dated 1—3—54

T. H. Vivekanandam Pillai B.A., L.T.
Excutive Officer

PALANIANDAVAR MAYILVIDU THOOTHU.

The lady-love remains separated from her beloved. The promised period of the return of the lover had long passed. She bewails her separation. She praises the birds and things that are fit to tell her beloved the state of her mind, tortured by the pangs of separation. This is sensual love.

The Pasu (Soul) bound by the rigorous chain (Pasa) of birth and death and wandering forlorn casts its eyes towards Pathi (the Lord) and with yearning heart desires to reach Him. This is Bakthi, the love for the Lord.

As this is Enduring Bliss, the mind longs to behold the stealer of the heart and hear his blessed name. Looking at the Lord as the lover and sending him a message in the way of subjective literature Saint Sambanda who has no peer in poetry shows the path-way to the feet of Shiva.

His devotional hymns give us joy and serve to sever our bonds. Sambanda himself says in his decad sung at Thonipuram (Sirkali) that those who understand the meaning of the message put in the mouth of the lady-love in the poem will attain the Bliss of Siva. Here, the lady-love is the soul; the beloved is the Lord: the messengers are the manifested Creation in various forms.

Kaviarasu **K. Natesa Gounder** is a great devotee of Tirugnanasambanda and is doing yeoman service for Tamil literature and Saiva Philosophy. Having the fervour of the lady-love he yearns to reach the Lord Palani Andavar. He sends the peacock as his messenger. He has conveyed his message suffused with beauty of literary form, depth of meaning and fervour of devotion. In order that all may fully comprehend the inner meaning of the devotional lyric, I have written this in prose form.

The work. "Palani Andavar Mayilvidu Thoothu" relates how the author worshipped Lord Dandayuthapani at Palni, felt a little of this bliss and how this faded and how in order to get back the same experience, the peacock is bidden to bring Muruga.

PALANIANDAVAR MAYILVIDU THOOTHU.

THE INCOMPARABLE GREATNESS OF SUBRAMANYA:-

The book contains about 400 lines. The unparalleled greatness of Lord Subramania is explained in lines 1 to 21. The Subtle Truths of Saiva Siddantha Sastras are briefly but clearly set forth The latter half of these lines explain the significance of the names of the youthful perfect Lord as Muruga, Subramania, Guruswamy, Guha and Kumaran.

III

Subramania is unknowable even by Vishnu, Brahma, Indra, the Four Vedas, the devas and others. He is the Lord without Beginning, Sign, and Attribute. He is the Paramasiva seated ever in the hearts of the wise. He is the Siva whom knowledge seeks to know. He is the Divine Bliss which wells forth without end. For the souls to attain salvation, freed from the taint of the three Malas (impurities), He assumes in His infinite mercy many shapes—with Form or without Form, and with Form-cum-Formlessness according to the needs of His devotees. He is inseparably interpenetrated with all beings. Unless His own Grace vouchsafes knowledge of Himself, none can expound His Nature. And no faculty can measure Him. He is the one substance which all Religions seek to scale, each in its own measure. He is the Bramah whom the Vedas proclaim. He is the Sadasiva who performs the three-fold action of Creation, Sustenance and Destruction. He is the Mystic meaning of the Pranava Mantra 'OM'. He is the Muruga of Uncreated Form, perpetual Youth, Divine fragrance that never fades. The beauties of the many gods of love (Cupid) are dust before His Feet. He is the Divine Preceptor and Lord who put in prison Brahma (the Creator) who knew not the meaning of Creation and taught the truth to his adoring Father. He is the Guru who showered His Grace

on Agastya who humbled Vishnu, He is the Illimitable Guhaswamy who owns the Universe. He is the youthful Lord who shames Manmada in beauty. He is the Lord who breaks the fetters of the three Malas, binding the souls. He is the Lord, enshrined in the secret caverns of the human heart. He is the Lord of the hosts of souls. He is the Primal Whole but called by a million names.

THE ABODE OF THE SIX-FACED LORD:

Of all these shrines, Thiruavinankudi is the one most pleasing to the golden-hued Lord (Sevvel-Piran). The Chera Kings were the first among the Tamil Kings of Old. One of these was blessed with the subtle ear, which could hear daily the sounding of the anklets of Nataraja. He was one who could divine the innermost thoughts of men and did justice. He was the friend of the Lord's friend, who got back the child from out of the jaws of the crocodile. He was the one, who accompanied this friend, Nambi-Arurar to Kailas, he, bestriding his horse while his friend was mounted on the elephant. He was the one who poured forth the Nectar of his poem "Adi Ula" into the ears of the Lord. Kongu Nadu was subject to the sway of this Chera King. A portion of this realm was Vaigavur Nadu. The ancient Boar-Hill (Varahamalai) was there and near it was the beautiful Kongu forest where Uma did her

penance and the Goddess of wealth, Lakshmi had her vigil. Enclosed by the forest of Nelli (Nelli-vanam) where Kamadhenu, the Immortal Cow and the Sun God did their Tapas is Tiruavinankudi. These adjoin fields of paddy and sugar cane; there is the grove of kamugu like the spreading umbrella of blue velvet. There are cocoanut gardens with nuts like golden pots and plantain gardens with plantains like the proboscis of the mammoth. Mango groves, gardens and flower ponds are found all over the place. I rejoiced to hear the ancients say "This shrine is meet for Lord Muruga." My past Tapas also impelled me to the Shrine. I bathed in Saravanapoigai, decked myself with the sacred ashes, reflected on the Shadakshara and then worshipped at Thiruavinankudi and took leave of the Lord.

THE GREATNESS OF THE GRACIOUS NANDHI ASHRAM:-

After taking leave of the Lord at Thiruavinankudi, I reached Nandhi Ashram, the Hermitage of Sri Sadhuswami, our Guru, who had taken us as his bondslaves. Many devotees were there. Of these, some were well versed in the Vedas and Agamas; some had transcended the Unreal; some had known that all good Here and Hereafter as well as salvation flow from the feet of Lord Siva. Some were there who did bodily service for him. Some were there well versed in the ritual of worship; some followed

the path of Yoga and some that of Gnana; silent were some; Siddhanthins were there; so were Vedantins and Nadhantins and Bodhantins. Of different ideals and in different states were they; yet all were as relatives, united in hearts by devotion to Siva. In separate groups were some, discussing the books of wisdom; some were chanting the Thevaram, Thiruppugazh and other sacred Hymns; some were reciting the sanskrit Hymns of Markandan, Upamanyu and Pushpadanta. Some were engaged in preparing food for the devotees; some in serving them food and some in other acts of service. Our saintly Guru was seated among such devotees who were doing him obeisance. Prostrating before him, I caught his gracions eye and secured his leave to proceed to the Palni Hill.

THE GREATNESS OF SIVAMALAI WHICH ANNULS BIRTH:-

Once upon a time, the Saint, Agastya went to Kailas. After worshipping Siva, he found two mountain crests of the shape of Siva and Sakthi. He got the permission of the Lord to take them to Pothia Mount for worship. On the way south, he met Idumba in the Poorcha forest and ordered him to take the hillocks in a kavadi to Pothikai. He did so; and on his way set the Kavadi on the ground near the place where Palni is now situate, ie. North of Boar hill (Varahamalai). Resting awhile, and

appeasing his hunger, he attempted to take the Kavadi again but could not do so. As Muruga was standing as a little boy on the Hill, the Hill could not be lifted, try as he would. Incensed at the boy, Idumba proceeded to attack Him. Muruga engaged himself in a mock fight with him and killed him. At the request of Idumbi (Idumba's wife) Muruga gave him back his life, made him His devotee and ordained him to be always near Him.

Since then, Muruga remains seated on the Hill as Dandapani, the wielder of Danda (Stick). The hill of Siva became Palni Hill because Muruga to whom the Lord said "FRUIT, THOU ART" is enthroned there (PAZHAM - FRUIT; NEE - YOU) Even the Sun God falters in going over the Hill This Hill is as meritorious as the minds of the Sages who have overcome desire. This is the Hill visited by Agastya, the conqueror of the Vindhya Mountain. This is the Hill to which the Devas come and offer homage. This is the Hill-fortress, sheltering persons against Yama. This is the famous Hill sung by poets. This hill confers boons desired by those who come to it as their refuge. It contains trees that die not. It is surrounded by groves and is full of pools, where the elephants could gambol. It is clothed with the mullai vine. Siva's hill is like Lord Siva, in that the serpent and the Moon, the River and the Cloud, crown both. Both glisten

as gold; in both are found, the elephant and the tiger; both are anointed with milk, honey and ghee. Both possess the deer and the peacock (Peacock refers to Parvathi also). The Hill thus proclaims that it is in the form of Siva, in shape as well as in deed. The Hill is the salvation of the world and in shape is the Siva Linga. It is Brahman, the Jothi Mountain. It is the Hill which gives boons to Brahma and Vishnu who worship it. It is more sacred and ancient than Kasi (Benares) on the Ganga. It is the Hill, on which flower forth marvels that never dim. It is the Hill of Bliss which the fourteen worlds acclaim. It is the great Hill which sunders the chain of Birth at one Darsan. It is the Hill worshipped by Arunagiri. I reached the footsteps of this Hill.

ASCENDING THE HILL WITH A GROUP OF DEVOTEES.

At the foot of the hill, I worshipped Vinayaka and proceeded to ascend the Hill with a group of devotees. Tonsured, smeared with holy ashes, and with Kavadis on their shoulders, they ascended the Hill as the instruments were sounding. In devotional ecstacy they would cry, " Muruga, Muruga, Arumuga, Sivasubramania, Vela; and Palani Andava ". Some would narrate how Muruga removed their poverty. Some would say how He cured their diseases. Some would render thanks-giving for the boon of marriage

or child birth conferred on them. Some would praise Him for subduing their enemies and some would speak of the conferment of knowledge on them. Some would relate how the Yoga of Gnana was bestowed on them and some would speak of the undying bliss given to them. Thus would each speak of the boon vouchsafed to him by the youthful golden-hued Lord. "Though there are many shrines, many sacred water courses, and many Deities in the world, are there any to compare with the Palni Hill, the Shunmuga River and the Lord Dandapani? some would ask. Some carry the offerings vowed by them besides camphor, cocoanuts, fruits, and abishegam articles. Folks speaking diverse tongues and coming from many parts of the country were in the group. On seeing them my mind was filled with rapture. I reached the shrine of Idumban worshipped him and got his grace. I reached the summit of the Hill and went round the shrine. I prostrated myself before the Dwajastamba. Then I entered the portals of the Temple.

THE GREATNESS OF THE TEMPLE OF THE LORD.

It was hard to say which perfume was more powerful- the smell of the sandal, the fragrance of the flowers, the flavour of honey, ghee, cane-juice, and Panchamirtham, the odorous smoke from 'kungiliam' or Akil. It was equally hard to say

which sound was more sonorous - the chanting of the Thevaram, Thiruppugazh and other songs, the music of the Nathaswara or the sound of the bell or the cry "Hara Hara" of the Devotees. The holy ashes on the chest of one besmeared the back of the one standing in front, so close the devotees of the Lord were standing. Seeing them I became rapt in devotion. Then they changed the apparel worn by the Lord Dandapani and began to anoint Him.

ABISHEGAM OF ABIRAMI'S SON.

In oil, Nelli, Turmeric, Milk, Curd, Ghee, Honey, Cane-Juice, Panchamirtham, juice of tender coconuts, Juice of other fruits, Sandal paste, rose-water and Holy-water, Muruga was anointed in turn.

THE TRUE FORM OF LORD DANDAPANI.

After drying, he had the golden girdle bound round His waist, and the undergarment of the Vedas was put on. Laying aside the garment of the warrior, assumed for destroying the enemies of man - the three Malas, He had the holy garment put round His waist. He had the upper cloth put on his shoulders. On the forehead and all over the body, he was smeared with the holy ashes The golden Thilaka was put on his forehead. •Necklaces and garlands as Thongal, Indai, Kanni, Vasikai etc were put on his neck. He was also decked with the

Kandikai. He took the 'Danda' on one hand and sloped his 'Vel' on one shoulder - the vel that vanquished the Asuras and saved the Devas. He stood with one hand touching his waist. He wore anklets on his feet - the feet that destroy our sorrowful birth and the evil course ordained for us by Brahma, the feet that are never absent from the hearts of the devotees, the pinnacle of the Vedas, every line of Thiruppugazh written by Arunagiri and the divine sight of Siva and Uma.

THE WONDER OF THE WORSHIP OF VELAVAN.

He beheld His image in the mirror, Many instruments set up a reverberating peal. He sampled diverse kinds of sweet foods, fruits, cocoanut, milk. He inhaled the fivefold fragrance. He had the sweat on his forehead wiped. He got the honour of Deepa and Dhoopa, Holy ashes were smeared, mirror was shown, the umbrella was held aloft. He was fanned with the "Chamara" and Alavattam' etc. He heard the chant of the four vedas, Thiruppugazh, Kandapuranam, as also the music of the sweet-voiced instruments. Seeing the dance, he felt gladdened. He saw the waving of lit camphor. To all that beheld the worship, He gave the Holy ashes and the desired Boons.

THE SPECTACLE OF LORD MURUGA IN PROCESSION.

Like the rising sun over the blue ocean, He came in procession on the peacock. The pearl umbrella was held over His head as if Manmada, defeated by His superior beauty was doing homage. The white Samarams were whisked near Him, looking like Ganga who, claiming the right of a foster-mother had come there. Current of air was set forth by Alavattam. The gentle south wind appeared as if it had bathed in a flower pool, with pollen and honey on His body. It went towards Muruga and fanned in His feet. The sounds of drums and instruments were heard.

THE FAME OF THE TEN-FOLD INSIGNIA OF THE LORD VISAKA.

As for His **NAME** it is Subaramania 'Om', the 'Om' proclamied by Sama Veda, the 'Om' of Sadasiva. His **MOUNTAIN** the Hill of Siva, is in the form of Siva. His **RIVER** is the Shunmuga River flowing like His own stream of Grace. His **ABODE** is Thiruavinankudi whence He grants boons. As for His Floral **WREATHS** it is the garland of verse strung by the poets and the Kadamba laurel. His **STEED** is the Peacock traversing atonce the worlds above and below. His **ELEPHANT** is like Mount Kailas

striding across. His BANNER is the cock that heralds in the coming of the Flame of Grace and the disappearance of the darkness of the Malas. He is the One who gives happiness to those that seek Him. His DRUMS proclaim welcome to all that approach Him and assure them bliss. He is the AUHORITY, directing the performance of the five-fold actions through the agency of Brahma and others. (The five-fold actions are – Creation, Preservation, Dissolution, Obscuration and Liberation.) Thus did many praise His ten emblems.

THE GLORIOUS DEEDS OF THE WEARER OF THE NEEPA GARLAND:

At another place, His clouting the head of Bramah and imprisoning Him, taming the ram that sprang from the Yaga of Naradha and bestriding it, the breaking of the tusk of the Boar and giving it to the supreme Lord, the destruction of the Krouncha Mountain, the killing of the Asuras with the faces of the elephant and the lion, the felling of the tree that was Soora – these and many other exploits were being narrated. At yet another place His becoming the son of the Supreme Lord for removing the sorrow of the Devas and playing in the Saravanapoigai to the delight of the six Karthigai Maidens, His gladdening the heart of Siva by speaking to him of the Truth, His preaching

to Agastya, His releasing the Devas from prison, His killing of the demon after being moved by hearing the "Thirumurugatrupadai" sung by Nakkirar and giving him Grace, His assuring the growth of the severed hand of Murugammayar, His making the word of the poet 'Poyyamoli' false, of him who said in arrogance "the tongue that praises the cock will not speak of the chick", by making him sing of the egg and giving him Grace, His blessing Arunagiri and removing his disease, giving him happiness and making him sing the Thiruppugazh for the benefit of the world, and His bestowing similar boons without end on those that worship Him – these were praised and sung by others. "The radiant son of the Supreme Lord has come forth;" the first of Creation has arrived; the nephew of Vishnu is here, the son of SAKTHI (Durga) has come; the Crimson-hued Lord is on procession; the Embodiment of heavenly wisdom is passing; the Healer of the disease of life has come; the Bestower of Jeevan-muktha is here". – thus saying, they worshipped Him. Full of the flood of Bliss, the hermits, wise ones, sages, heavenly - being and humans were alike acclaiming, like the sounding of the surging sea at moon-rise. Thus did I behold the procession of Palani Andavar of Blissful Form.

BEHOLDING THE BEAUTY OF THE LORD.

The stream of Bliss flooded my body and penetrated my bones and found vent outside as tears. I realised the truth of Arunagiri's gracious words that the happiness of Mukthi could be got in this Birth itself by reverent devotion. My body I forgot; I forgot my life; I forgot the deluding mind. The 'I' in me, I forgot. Every thing I forgot. This Bliss soon faded and I began to lament. Many days have gone; since then I am full of desire that the blissful state should be mine again.

THE LOVER DESIRES BLISS.

Muruga has made the heart of mine, artless as I am, like wax in fire. Though my heart aches, not once nor for a little moment has he again given me the Blissful experience. How can I, describe the pangs in my heart? Is it meet that the youthful Hero should neglect His newly wed bride? As a romping child He married me; does it accord with His greatness not to show grace when love has blossomed forth? will my Lord give me such happiness again? will not He who blessed me with love for Him shower grace on me but would deceive me?

THE DEVOTEE COMMUNICATES HIS YEARNING TO THE PEACOCK.

Thinking of his Grace day and night I have

entered into a state of frenzy. My mind remains unsubdued. I see not the feet of Muruga in my heart; in consequence I cannot plunge into the flood of Bliss that springs from love. I am caught in the whirlpool of Maya. Whence is it that even after the six-faced Lord who can remove the Maha-Maya has smiled on me, have I not attained the sweetness of tranquility? The rigour of the rigid Karma has not become relaxed. Delusion has not left the heart; I am still to escape the snares of the beautiful-eyed damsels. The desire for gold has not abated in me. The greed for house and field has not left me. The impulse follow the low ones is still in me. The Delusion of 'I' and 'MINE' has not left me. Knowledge has not freed itself from the ravels of varied book-learning. Should I come to this pass? If Evil can afflict those who have dedicated their love at the feet of Velan, who then can hereafter be saved? Is there any law-suit between me and Muruga? Why then does he not enter into my heart or cast His gracious look on me or plant the flowery petals of his sacred feet on my head? Once he came forth from the spark emanating from the brow-eyed Hara. Should He not now blossom forth even out of the withering lotus of my heart? He is the foster-son of the swelling Ganga. Churl that I am, His stream of Grace has not flowed over my soiled heart. He graced the sacred Poigai (pond) by dwelling there; but he has not graced me by dwelling within

me. Of massive stone is His temple made; but He will not make His temple in my stony heart. In the circling clasp of His mother, He became Skanda; but He will not take root in the hollow of my heart. He comforted the imprisoned Jayanta in his dream. Why does He not appear in my dream? A word to delight His Father, He uttered but no word does He utter to comfort me. His 'Vel' drank the oceans dry; Why does he not deign to make my ocean of sorrow dry? He cleft the mountain fastness in twain releasing those imprisoned inside; Why does he not cleave my Karma and release me from the bond of birth? Sorrowful I became, because He did not say "Fear not" to me who had taken refuge in Him.

DEVOTEE TAKES HEART THAT THE LORD WOULD BESTOW GRACE.

Will He not reveal to me the nature of His Being and disclose His Cosmic Form as He did to the devas whom He once persecuted and then saved? Will not the golden-hued Lord remove my dross and give me purity in this life as He did to Achutha? Will not He who rescued people from the bond of evil-beings, free me from the knot of my evil Karma? Will not He who cured Pandya's ailment and straightened his crooked back relieve me of the sorrow of birth and free me from the shackles of Pasa's doubling pain? Will not He remove my sorrow and give me lifting hand as He did once to Murugammayar?

Will not He who removed the sorrow of the Vaniga (Vysia) comfort the devotee in his affliction? Will not He who transformed the charred bones into a woman, comfort me in my agony? Will not Muruga, the son of Siva the wearer of the wreath of bones, bear with my blemishes? He is one who minds not the faults of His devotees. He is the benefactor who blesses even those that vituperate Him in verse. He is the sire pitying the needy. He is the Primal Being who eradicates ignorance. He is the staunch support of the Scholar. He is the protector of the supplicant. He is the one, who plants His feet on the head of the devotees who cry Muruga even once. He is the dispenser of boons in the Kaliyuga. He will not forsake me in sorrow. Thus believing, I approached a sage and conveyed my distress to him and decided to send a message to Lord Palaniandavar.

THE MANIFOLD NAEMS OF THE DANCING PEACOCK.

Oh! Joyous Peacock! Oh! Mayura! thou hast learnt the tread of the beautiful damsel! Thou art the Naviram (1. Peacock 2. Mountain) bearing the youthful Lord, as, beneath the dark clouds, thou spreadest thy radiant, Heaven-encompassing hues, gold, green and crimson; Oh! thou

KOONDAL (1. peacock; 2. tress) with fadeless beauty that owes naught to oil or flower; Oh! thou shining SHIKAVALAM! (1. peacock 2. luxuriant tuft); Oh! thou art the unenfeebled SIKANDI! (1. peacock; 2. eunuch); Oh! thou sweet THOGAI! (1. peacock; 2. damsel), the harbinger of Bliss. Oh! thou cool SIKHI (1. peacock 2. fire) that destroys not, nor darkens, but protects those that come near thee. Oh! thou KEDARAM (1. peacock. 2. tune) that cannot be confined in the stinged prison. In the heart's sky, the Vel (spear) flashes forth as lightning. The cock's clarion call is like thunder's peal. The cloud of Kanda showers vivifying drops at meet season on the withering plants (souls). Oh! Kedaram (1. peacock: 2. field) thou art the foundation for all these. Oh! great guide of mine, needy as I am.

THE SHORT COMINGS OF OTHER MESSENGERS:-

If I bespeak the heart as fit messenger, it is artful and tardy will it be in reaching Muruga. Even if it reaches Him it will not set forth truly my state. Besides, if it sees the form of Kanda, it will thaw, melt and resolve itself into nothing; and being oblivious will not speak of my need. In the past it forsook its task, though told oft. Under the spell of the demon-like five senses it wastes itself in evil action. If I send the Krouncha bird, will it not be

afeard of Muruga who cleft the mountain bearing its name? Besides belonging to the feathered tribe, it loses itself in lechery. It is not fit for being sent to the Lord.

I could bid the swan go but it will not approach Muruga thinking of the time when its master Brahma was imprisoned by Him. And it cannot go or speak before the Lord, artless as it is.

The parrot could be sent, but it will lose its life out of fear at the very word "Poosai" (1. cat; 2. worship). How can it go into the temple where poosai will be in plenty? Will it not be shame-faced at seeing the melodious singing parrot (Saint Aruna-Giri) in the flowery palm of the Lord, and will it go near it? Besides on its way it will have to face many perils "Thathai" (1. parrot 2, peril). It will be hard for it to return. So is the parrot called 'Thathai'.

If I send the Naganavai bird, it will get caught in the hands of the honey-tongued damsels.

The piegeon cannot be sent as it will consume the "Thoothu" (1. message; 2. stone) and thereby spoil the message. Further it is a KAPOTHI (1. blind 2. piegeon) I could send the cuckoo; but who can take pleasure in its cry which, even its mother and

foster-mother cannot bear? Besides how could it go and speak before the Lord when it remained seated once on the mango tree cleft by Muruga?

Shall I send the Bee or the Deer to the Lord? No. Could they go before the one who assumed the shape of the Vengai (1. tiger, 2. tree).

Tamil or gold could be sent, but they cannot speak of themselves, their worth having to be spoken of by others. Besides, they are subjected to many fetters. How could they speak my message? Measured as they are, still they have their own shortcomings.

The south wind is not pure being tasted first by the snake which itself is in thy mouth. It cannot be sent before the Lord.

The cloud could be sent but it has a thunderous voice and a dark body. If it opens its mouth, it will only spit fire. It knows not the proper time.

The Ballad singer could be sent, but it is not meet to send before the Lord, low beings greedy for flesh and intoxicants. These are not fit messengers.

THE PEACOCK IS THE FIT MESSENGER:-

Oh, Peacock! Qualities indispensable for an ambassador as courage, wisdom, grace, beauty, skill

and like qualities are found only in you. Thou knowest when Muruga will bestride thee, what His utterances signify and when His sacred feet will rest on thee; and knowing these, thou wilt act according to His wish. The youthful Lord also will vouchsafe grace at thy wish. The charity of the devotee is worthier than the Grace of the Lord.

THE GREATNESS OF THE PEACOCK OF THE LORD OF HEAVEN:

Oh, thou peacock! thou knowest not thy greatness. The virtuous know not their own worth. Who art those, living in the sky or in the nether-world or in the earth, who does not speak thy praise? Thou shelterest the whole world under thy spreading plumes. If thou shakest thy plumes, the force would uproot even the Himalayas. Thou hast the strength to contain all the worlds within thee as eggs under thy wings. Thou caughtest hold of Adisesha and shook him, trembling so that the precious stones on his head got scattered in the sky. These became the stars in the sky. They are afraid that if they come down you would peck at them as CHOLA grains and eat them. The Meru Mountain is the bow of Siva, its chord is Vasugi, the serpent; thou hast made the mountain-bow erect by piercing the serpent chord They call the trembling of the earth caused by Adisesha shrinking back before the blast released by thy wings,

the earthquake. On hearing thy name, the serpents that trouble the Sun andthe Moon will leave them and enter their caverns. Is it not because of thy pecking at Adisesha, his mattress, that Vishnu had to find a sleeping place on the banian leaf? The serpents becoming arrogant, being on the crest of the crimson-haired, brow-eyed, blissful Lord that has the Hala-hala poison in His throat, seeing the Garuda passing near by, will exclaim, "Ah! Garuda, art thou hale"? But Oh; swift Peacock! as thou approachest from a long distance, they will rush into the shelters. Is it not because that Garuda cried after being belaboured by thee that he acquired the name 'Kaluzhan'? The swan, the carrier of the flower-throned Brahma became afraid of you and so got the name "Anjam" (1. fear. 2. swan.) Can thy greatness be expressed in human speech?

THE PRAISE OF THE GRACEFUL DANCE OF THE GAY-COLOURED PEACOCK.

Who does not surrender to thy charm as thou circling thyself, dancest? The humans call that rain, which is only the tears of joy flowing from the eyes of the immortals when, out of the fulness of heart, they behold thy graceful dance against the cloud's blue curtain. The Lord Nataja alone can equal thee in dancing. Maidens desirous of dancing like you and practising for a long time are unable to acquire thy skill and hence are scorned as "Melliyar",

(the weak ones). Kali, try as much as she would could not dance and stood abashed in the assembly with downcast face. P a r v a t h i ascending the "Ponnambalam" could still not dance and stands adoring the dance of the Lord. Lakshmi the Goddess of Wealth, who never dances in the same abode for long has acquired the name 'Seyyal' (1. Rosy hued; 2. Lady who will not). The Goddess of learning could not imitate thy dancing and has become pale as her swan. Rumbha has become thin at the waist because she could not acquire thy grace in spite of her efforts. The ocean, impelled to be like thee bears ever in her bosom the sun god but unable to acquire thy grandeur in bearing Muruga becomes fevered and moans. Women coveting thy graceful bearing and not acquiring it, are only mocked as the foolish ones.

THE GREATNESS OF THE VIRTUE OF THE BEAUTIFUL PEACOCK.

OH! Wise Peacock! Who is the Yogi who has done penance as thyself? The Maiden of the Himalayas (Parvathi) Herself did penance assuming thy form and thy name 'Naviram' (1. Naviram-Mountain. 2. Peacock). Hence it is that Kumara has taken all Hills as his abode. Who is sweeter to him than you?

The elephant, with the gait of the sounding mountain torrent, the ram and the like, He has as His steeds but when He comes forth for giving grace to His devotees He only comes astride you with the shining spear in His hand. Is there any Mantra equal to "Vel and Mayil"? Those desirous to live for ever will not forget thy name even if they forget the name of Muruga. Has not Arunagiri himself in his "Kandaranupoothi" spoken of thy praise first when he recited "Aadum Parivel Ani Sevel" etc? Is it not because he pronounced thy name, that Kanda with Form and without, with Being and without came as his Guru and sundered the chain of his three-fold desires and gave him grace? With melting heart I call upon thy name; hence thou must take pity on my need and must go on a mission to Lord Muruga.

THE PEACOCK'S NATURE IS TO SUCCOUR THOSE THAT BOW:-

Is it not thy nature to shelter those that come to you? Art thou not the benefactor who brought Lord Muruga before the King Prabuda Deva and his assembly for removing Arunagiri's difficulty? Art thou not the one who bestowed the sight on the blind poet Muthuvairava when in sweet verse he asked thee to bring the youthful magnificent Lord? The Lord Muruga will not refuse thy request.

Every one knows this. Merciful as the six-faced Lord is by Himself, will He refuse to show the grace when devotees like you convey my need to Him? Will He deign to leave the devotees struggling? Will He not show His Form to devotees when He showed His Viswaroobha even to Soora the son of Maya? Can the Lord who can root out the weeds of Maya not remove the tares of my Pasa? Can He, who extorts lovely lyrics from poets who scorn Him full of conceit, not accept my garland of verse woven with loving heart? Should the adage "Lisping or stuttering, sing of Kumara" become false? If thou tellest Him, Muruga will take me and will not leave me. Have no doubt about this. If thou dancest before Him to the measure of the 'URUVAKATHALA', He will know that I have His 'Uruvam' ie. (form) in my 'Aham' ie. heart. If thou dancest to the ADHITHALA He will know that I require thee as my help from the Adhi ie. beginning. If thou dancest to the 'JAMBATHALA' He will so ordain that I do not enter the "Janana Pai" the womb of birth. If thou dancest to the 'THIRUPUDATHALA' He will give grace transcending Maya. If thou dancest to the 'MATTIMATHALA' He will remove my 'Mattimai' ie. folly, and include me in the group of disciples. If thou dancest to the "THURUVATHALA", He will come as my Guru and annul my ancient Karma and make me live in great state. Therefore, thou

shouldst first dance before Shunmuga with grace, gladden Him and gracefully tell him of my need at the proper time.

"I SHALL NOT FORGET THY SERVICE" says the Devotee:

Oh! thou King of peacocks with the dainty red feet and green spreading plumes! If thou speakest to Him thus, I shall always remember this in my heart; It is the way of the wise to praise those who rendered opportune help as long as their lives last. I shall sing "Mayil Viruthам" composed by the poet of Annamalai (Arunagiri) praising thee. I shall sing, rejoice and dance by reciting the Thiruvaguppu - "Adavan and Ambali." I will sing in praise of thee in the fullness of heart in the way Murugadasa sung "Mayil Alangaram". Kumaragurudasa (Pamban Swamigal) the author of 'Paripoorananandabotham' is like the ocean of bliss that has no bounds. He is the true Gnani who wrote the "Thagaralaya Ragasiam" and who lost his heart to Muruga. He is the "Siddhanta Banu" who removes our inner darkness. I shall sing his "Ponmayil Kanni" sung in praise of thee, in chaste Tamil, capable of melting even the stony heart and shaming the sugar-candy in sweetness. Thou wilst firmly tell the Lord of Wisdom Who can sunder the bonds of Karma, my supplication. What have I to expatiate to the Primal Being who

is the Life of all lives? Ignorant as I am, what more can I say to the great Thief who dwelling in my heart has yet hidden Himself?

THE DEVOTEE SPEAKS OF HIS NEED.

Oh! Peacock, Tell the Lord thus: "Still in the line of devotees, there is one poor labourer who belongs to the tribe of thy servants. Though out of ignorance he commits hundred faults, he will not even think of offending Thee. He puts not his faith in any other than You. He follows not anyone other than You. He offends not any of your devotees. He falters not in doing services bidden of them. He will not enter the assembly of people who deny the Supreme, the souls, and action, good and bad with their deserts. He will not join the vain ones who mock at the bodily service of the devotees for the Lord. He will not listen to those who call themselves God. These are the persons who run after house, gold, precious stones, company of women, food, clothing and ornaments and gather them clamouring "These are mine." He won't sort with those who debate about 'one' and 'two'. (Ekam and Dwaitham). He likes not those "who make the false appear the better reason". He desires greatly the speechless grace of Thine after the deluding darkness of "Anavam" and the fetters of Karma are removed and the demon of Maya is driven away. He yearns only for Thee; Thou who

art compassionate towards the weak, mind not any blemish of thy devotee; tell him ' come here, thou art my bondslave ", give him grace and crown Thy golden feet as flowers on his head. Remove the evil of the old Karma and make him truly wise. Remove the arrogance of "Mine" and 'I'. Establish my head at Thy Feet in pure Adwaita state as I realise Thee completely, with all faculties, inert, steeped in true unending bliss. Do not let him be deluded by gold, cattle, house, children and earthly life. Let him not be touched by the poverty that leads to evil. Let him not fall into the pit of low desire. Let him not make a living of the sweet Tamil verse. Let him not take his time with low books that speak not Thy praise. Let him be given quickly the boons of chanting and meditation of Thy feet. Come to him and vouchsafe to him the Bliss that has no end and render him Grace. Oh! Muruga of Blissful form (Ananda) Oh! Sath! (Truth), Oh! Chith! (knowledge) Oh! Om Sadasiva! Thus speaking, assure me the grace of the Lord.

Lord Muruga with the umbrella of thy plume aloft; with Valli and Theivayanai on either side, wearing the victorious garland, bearing the shining spear of Gnana on his righthand, fragrant - mouthed with wisdom's milk, the Supreme Gurunatha - The Lord of the Devas - the Bestower of Boons - the one determined to make his devotees live for ever-

He of the Sapphire hue - the Crimson Essence - Purest Gold - Effulgent Light - the Boat that take the devotees across the ocean of birth and death - the Ladder that assures passage for devotees to reach Mukthi - The Two-fold Treasure of the devotees - the Insatiable Ambrosia - the Sweet Juice of the three-eyed Sugar Cane - the Delicious Honey found in the tree of the Vedas - Sweet Fruit of true Wisdom - The Palani Andava with the lustrous spear, flashing like lightning, full of grace - Oh! peacock! bring Him swiftly to me.

! O M !

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பழனியாண்டவர்

மயில்விடு தூது.

காப்பு—விநாயகர்.

அளிபயிலுந் தென்பழனி யாண்டவனை வேண்டிக்
களிமயில்சேர் தூதுக்குக் காப்பாம்— தெளிகருந்தேன்
தேங்குஞ் சாத்தாமச் செஞ்சடைமுக் கட்கருணை
ஓங்குஞ் சாத்தா னுவந்து.

சற்குருநாதர் வணக்கம்.

தஞ்சமென வஞ்சமெலனுஞ் சாதுகுரு நாதனிரு
செஞ்சரண நெஞ்சதனில் சேர்தலினால்—விஞ்சும்
அயில்விடலை தென்பழனி யாண்டவன்பா லன்பாய்
மயில்விடுதூ தாகு மகிழ்ந்து.

வித்யாகுரு துதி.

கந்தச் சுவாமி கருணை கரச்சாமி
சந்தச் சுவாமிதமப் பச்சாமி —மந்தத்
துயில்விடு மாறருளுந் தூயகழல் போற்ற
மயில்விடு தூது வரும்

நூல்

கலிவெண்பா

சுப்பிரமணியன் ஒப்பறுபெருமை.

பூமேவு மாது புணரும் புயல்வண்ணு
னாமேவு மாதுபுணர் நாயகனும்—கோமேவும்
யாக்கைத்தே வேந்திரனும் இன்னிசைய நான்மறையும்
ஆக்கத்தே வாதியர்கள் யாவர்களும்—நோக்கி
யறிதற் கரிய வநாதியா யாதோர்
குறியுங் குணமுமிலாக் கோமான்—நெறியால்
அறிவை யறியு மறிவ ரகத்துட்
செறியும் பரம சிவமாய்—அறியும்
அறிவி னறிவாகி யவ்வறிவி லூறும்
பிறிவருபே ரின்பப் பெருக்காய்—தெறுமுமல
நோய்நீங்கி யாருயிர்கள் நோன்மையுற நோன்றெடுத்த
தாய்போல வைத்த தயாவினால்—ஏயும்
உருவு மருவு முருவருவு மாகப்
பருவ வடிவங்கொள் பண்பான்—மருவு
முலகுயிர்கள் யாவுமாய் வேறா யுடனாய்க்
கலவிக் கலவாத காட்சி—யிலகும்
அவனருளால் அல்லாமல் ஆர்க்கு மெவைக்கு
மிவனின்ன னென்ன வொண்ணு வந்தல்—நவையறுமா
றெப்பிரமா ணத்தாலு மெச்சமய மும்பரவு
சுப்பிரமண் யப்பெயர்சேர் தொன்மையான்—எப்போதும்
ஏசுத லில்லாப் பிரமம்இது வென்றுமறை
பேசுஞ் சிவசுப் பிரமணியன்—தேசமெலாம்
ஆக்கி அளித்தழிக்கு மாற்றலவர் போற்றபுகழ்
தாக்குஞ் சதாசிவவோஞ் சுப்ரமண்யன்—ஆக்காத

ஆக்கை யிளமை யழியாத தெய்வமணம்
பூக்கும் அழியாப் புகழ்முருகன்—தேக்கரும்பர்
எண்ணு யிரங்கோடி யீண்டிடினுங் காலழகு
நண்ணு வெழின்மிகுத்த நன்முருகன்—எண்ணுமல்
ஓங்காரத் தின்பொருளை யோதாத வேதாவைத்
தாங்காச் சிறைவைத்த தாடாளன்—பூங்காவிற்
றெண்டனிடு தந்தைக்குச் செம்பொருளைச் செப்பியாட்
கொண்ட பரம குருசாமி—விண்டுவையோர்
கையாற் குறுக்குங் கலசமுனிக் கின்னருளைப்
பொய்யா தளித்த புகழ்ச்சாமி—வையமெலாம்
தன்னுடைமை யாகத் தனையுடையார் வேறில்லாக்
கொன்னுடைய சாமி குகசாமி—முன்னர்மதன்
வெந்ததுகன் றென்றுள் வியக்கவவற் குற்சிதஞ்செய்
அந்த மிருங்குமர னஞ்சாமி—பந்தமலக்
குற்சிதங்கள் போக்குங் குமாரபர மேசனுயிர்
நற்குகையில் மேயகுக நாயகன்—சிற்பொருள்கள்
அத்தனைக்குந் தம்பெருமா னுளஞ்சே னபதிபேர்
எத்தனையோ கோடி இசையியலுள்—பத்தித்

அறுமுகப்பரமன் அமர்படை வீடுகள்

தரங்குன்ற வில்லார்க்குச் சன்மவிடாய் தீர்க்கும்
பரங்குன் றொடுஞ்செம் பவளம்—தரளமொடு
நந்து ரலைவாயில் நண்ணி முழங்குதிருச்
செந்து ரலைவாயுஞ் சித்தர்குழாம்—வந்தித்
தொருவாவி னன்குடிவி லுய்க்காது காவென்
திருவாவி னன்குடியும் தெய்வத்—திருமறையோர்
ஏரகத்தா லாறெழுத்து நெஞ்சழுத்தி யஞ்சலிசெய்
ஏரகமும் பூம்புனற்சோ ரேனல்விளை—ஈரருவி

முன்றிருறு மோடியொளிர் முத்திறைக்குந் தண்சாரற்
குன்றுதொறுஞ் சூனிறைந்த கொண்டலினம்—நன்றி
முழுமுதிரு மோசை முழங்கமயி லாடும்
பழமுதிருஞ் சோலையும் பல்சீர்—விழவுமலி
நன்னகரம் இன்னும் பலவு நயந்திருந்து
மன்னுயிர்கட் கின்பம் வழங்குகினு—மின்னு

பழனி மலையின் பலபெருஞ் சிறப்புக்கள்.

முடியுடைய வேந்தரொரு மூவரினு முன்னும்
தொடியுடைய தோட்சேரர் தோன்றல்—கடிபொழில்சூழ்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள் தேவர்பிரான் கார்ச்சிலம்பின்
மல்லலொலி யார்ந்தமகிழ் வார்செவியான்—தொல்லுயிர்கள்
உள்ளங் கழறியவை யுள்ளபடி நன்குணர்ந்து
தெள்ளிமனு நீதிசெயுஞ் செங்கோலான்—வள்ளல்
முதலைவாய்ப் பாலனுயிர் மீட்டழுனைப் பாடி
முதலைவாய்ப் பன்பாக்கி மூவா—முதலார்வாழ்
அண்ணற் கயிலைக்கவ் வாரூர ரோடாடற்
பண்ணற் றரிமேற் படர்ந்துசவை—உண்ணமுதல்
தெய்வவுலா வோதுபுகழ்ச் சேர னணிகொங்கில்
நய்தலிலா வைகாவூர் நாட்டனில்—சய்யம்வளர்
மாதிவ ராக மலைவில்வி வாழ்கெடிய
ஆதிவ ராகமலைக் கண்ணிதாய்ச்—சேரதிமிக
வோங்குபசும் பொற்கிண்ண மொத்தமலர் மெத்தமலர்
கோங்குவனம் பச்சைக் கொடியுமையாள்—பாங்கிலுறை
தாவிளஞ்சே வேறி தனைநோக்கி நோற்றநறுங்
கூவிள ஞ்சேர் தண்காடு கொண்டல்வணன்—மேவியெனைத்
தண்டுளவத் தார்மார்பிற் றுங்குகவென் றேங்குமவாக்
கொண்டுதிரு நோற்ற குளிர்பொழிலும்—அண்டருண

நல்லினிய வுண்டிவகை நல்குமெழிற் றேனுவுடன்
எல்லியவுள் நோற்றசுவை யேற்றமிகு—நெல்லிவளர்
சோலைநிறை சூழ்ந்திலங்கு தொன்னகரம் செங்கெல்சுவை
ஆலைநிறை யோங்கு மணிவயலும்—நீலநிறப்
பட்டுக் குடைகள் பலவுநிறுத் தாலொத்த
மட்டுப்பூம் பாளை மலிகமுகும்—நெட்டைமடற்
பொன்னங் குடம்பொதிர்தாற் போலமுதிர் நெற்றினளீர்த்
தென்னம் பொழிலும் சினைவேழத்—தின்னைகமுகம்
காட்டுங் குலைக்கதலிக் காடும்தே மாம்பொழில்கள்
கூட்டங் கொண் டோங்குங் குராமருத—மீட்டளிகள்
பாடுஞ் செருந்திமகிழ் பாதிரிக டம்புவழை
தாடிமங் கூதாளம் தண்காயா—ஏடவிழுங்
கொன்றை குருந்தங் குருக்கத்தி சண்பகம்
மன்றல் மலிமவ்வல் மல்லிகை—நன்று
மருக்கொழுந்து பச்சை மலியவளர் பூங்காத்
திருக்கிளருக் தாமரைசேர் தெண்ணீர்ப்—பெருக்குமலி
வாவிகளு நாற்றிசையு மல்கிமணி மாடங்கள்
ஆவியனஞ் சேக்கும்பல் சூளிகைகள்—நீவியணி
மாதரெழில் மைந்தர் மகிழு நிலாமுற்றம்
சோதிமணி மாடநிறை தொன்னகராம்—கோதில்
திருவாவி னன்குடியே செவ்வேட் பிரானுக்
கொருவா வுவகையுட னுற்ற—திருநகரென்
றுன்றோர் பலரு மறையக்கேட் டேனுளத்தில்
தோன்றாத பேருவகை தோன்றியதால்—ஆன்றபிறப்
பெண்ணிலவை தம்மி லியற்றுந் தவப்பயனு
நண்ணியதா லூக்க நனியுர்தத்—திண்ணியபே
ராவலொடு மப்பதியை யண்ணினேன் முன்செய்த
தீவினைகள் தீர்கவெனத் தேறினேன்—ஆவிக்

இரவணமா மாசையொழித் திடிலொளி யியுஞ்
சரவணமாப் பொய்கைதனைச் சார்ந்து—பாவுந்தண்
பூம்புனலிற் றோய்ந்தவெண் பூதியணிந் தாறெழுத்துந்
தோம்பறியச் சிந்தித்துச் சுத்தியொடும்—பூம்புகர்சேர்
தங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியைத் தாள்பணிந்து
சங்கத் தமிழ்வளர்த்த சண்முகனை—யெங்குருவாம்
நீதானே கோ ததா நேர்த தீங்கனியாம்
வரதானே சிற்பவள வாய்முத்தென்—றோதும் ஸ்
மருவாவி னன்குடிகொள் மாதேவன்சேயைத்
திருவாவி னன்குடியிற் சேவித்— தருகியுளம்
சூழ்வந்து சம்பிட்டுத் தோத்திரித்துப் பேரின்பம்
மூழ்கி விடைபெற்று முன்னை மது—தாழ்குடியைச்

அருண்மிகு நந்தியாச்சிரமச்சீர்.

தோத்தடிமை கொண்ட குருசாது நந்தியமர்
வித்தகமே லோங்குமட மேவினேன்—நித்த
நிகமாக மாதிகலை நேர்மையுட னாய்ந்து
சகமாயை விட்டொழிந்து சார்ந்தார்க்—கிகபரங்கள்
என்று மழியாத வின்ப முடனருள்வ
பொன்ற விலாதசிவன் பொன்னடியே—யென்று
துணிந்து சரியை கிரியைசெய் தொண்டர்
உணர்ந்த சிவயோகர் உண்மை—மணந்தசிவ
ஞானியர்கள் மோனியர்கள் நாதாந்தர் போதாந்தர்
மேனிலைய சித்தாந்தர் வேதாந்தர்—ஏனையவாம்
பல்வகைய கொள்கையரும் பண்போ டுறவாடி
நல்வகைய நூற்பொருளை நாடுநரும்—கல்கனியத்
தேவார மாதித் திருமுறைக ளன்போடு
நாவாரப் பாடுநரும் நம்மருணைப்—பாவாண

ஞானதந்திருப்புகழ்த்தேன் ஓங்கு மிசைவகுப்பு
யாதுந் தருவேலா னலங்காரம்—நாதன்
அநுபூதி யாதி யருந்தமிழ்ப்பா வோதி
மனுபூதி பெற்று மகிழ்வோர்—கனிவாய்
வடமொழியில் மார்க்கண்டன் மன்னுமுப மன்னு
திடமன்னு புட்பதந்தன் சேர்த்த—சடைமுனிவர்
எத்தும் புகழ்த்துதிக ளின்னிசையிற் பாடுநரும்
கூத்த னடியார் குழாங்கள் தமக்—கார்த்தவென
ஆறுசுவை நாலுவகை யுண்டி யடுவாரும்
வீறுவீ றுண்ண விளம்புநரும்—வேறுபல
கைத்தொண் டியற்றல் கடனெனக் கொண்டவரும்
சித்தமகிழ் வோடிருந்து சேவிப்பப்—பத்தர்தமக்
கேதுகுறை யும்வாரா தின்னருளால் வீற்றிருக்கும்
சாதுகுரு நாதன்மலர்த் தாள்வணங்கிப்—போதம்
பெருகு கடைக்கணருள் பெற்று மகிழ்ந்தே
திருவனுளை பெற்றபின் செங்கை—யொருகால்

பவவினை யொழிக்கும் சிவமலை யாண்பு.

கவித்து வரையும் குழித்துக் கடலும்
அவித்த குறுமுனிவ னன்பால்—சவிக்கயிலை
சென்று சிவனடிகள் சேவித்துப் பின்னங்கு
நின்ற விருசிகரை நேர்நோக்கி—உன்றன்
ஒளிவடிவஞ் சத்தி யுயர்வடிவு மாய
நளிமுடிக ளின்னவற்றை நாளும்—அளிமலர்தூய்த்
தென்பொதிய வெற்பினிடைச் சேர்த்துத் தொழவெனக்கு
நின்கருணை நேர்ந்தளித்தி நின்மலா—என்பதாய்ப்
போற்றிக் கொணர்ந்தோங்கு பூர்ச்சவனத் தேவைத்துத்
தூற்றிமலர் தாழ்ந்து தொழுதபினர்—ஆற்றல்

மிகுமிடும்பற் கண்டவற்றை மேன்மைமொலி தென்பால்
தருமுறையிற் கொண்டுவரச் சாற்ற—நெகிழுமனத்
தன்போடு மவ்வாறே யவ்வரையைக் காவடியிற்
றென்பாற் கொடுசெல்வான் செவ்வேளின்—றன்செயலால்
ஓங்கு வராககிரி யுத்தரதிக் கில்பழனிப்
பாங்கரிடை வைத்துப் பசியாற்றி—யோங்கதனை
மீண்டுமெடுக்க முயல்காலை வேலன்மிடுக்
கீண்டு மிளஞ்சிறுவ னென்றெய்தி—யாண்டவ்
வசல மசலமே யாகச் சிவப்பேர்
அசல முடிமே லமர—முசலமொரு
கைக்கொண்ட வல்லிடும்பன் கண்டுசினங் கொண்டெதிர்க்கப்
பொய்க்கொண்ட போர்செய்து பொன்றுவித்து—மைக்கொண்டல்
மேனியிடும்பனுக்கு மீண்டும் உயிருதவி
ஆனியறு தொண்டனென ஆண்டருளிப்—பானுவி
இட்டமுட னம்மலைமே லீசன் மகனிருந்தான்
சிட்டர் தொழும்ப னிச் சீர்ப்பெயரான்—கட்டதனால்
பார்மீது நின்ற பழனி மலை கதிரோன்
தேர்மீது செல்லத் திகைக்குமலை—போர்மதனன்
வல்லமைகள் செல்லா வலிமைத் தவமுனிவர்
நல்லமனம் போற்பெருமை நண்ணுமலை—தொல்லையுயர்
விந்த மலையடக்கு மேன்மைக் குறுமுனிவன்
வந்து தெரிசித்து வாழ்த்துமலை— இந்திரனும்
மாலயனும் வானோர்க ளேனோரும் வந்தன்பால்
சாலவலம் வந்துமுடி தாழ்த்துமலை—காலன்வழிக்
கஞ்சியவர்க் கெல்லா மாணாக நின்றமலை
செஞ்சொற் புலவர்கவி சேர்ந்தமலை நஞ்சமென
வந்தார் விரும்பும் வரங்க ளனைவயுமுடன்
இந்தா வெனவளிக்கு மின்பமலை—மந்தாரம்

பாரிசா தங்கற் பகமெங்கு நாறுமலை
வேரிசால் சோலை விளங்குமலை—மூரிமத
வெற்புவிளை யாடும் வியன்சுனைகள்—மேவுமலை
கற்புக் கொடிகள் கழுலுமலை—சற்பமொடு
திங்கள்புனல் தண்புயல்கள் சேரு முடியதனால்
செங்கனக மேனி திகழ்தலால்— பொங்குமத

யானைசின வேங்கைபயி லாகத்தால் பாலோடு
தேனெய்புரிந் தாடுந் திறத்தினால்—மானையிடத்
தேந்திமயி லாகத் திருத்திச் சிறப்புக்கண்
ணார்ந்துசிவ ரூபம்தா னவதனைத்—தேர்ந்துலக
மூய்ய வுருவா லுரைக்குஞ் சிவமலைநற்
செய்ய கமலைஅருள் சேர்க்குமலை—துய்ய
பரமமபச் சோதி மயமாம் பழனி
பிரமனெடு மால்போற்றப் பேறு—தருபழனி
கங்கை நதியின் கரைமேவுங் காசியினும்
துங்க மிகுபழனித் தொன்மைமலை—மங்காது

பொங்கு மதிசயங்கள் பூத்த பழனிமலை
எங்கு-முளவுலகம் ஈரேழும்—தங்காதல்
கொண்டு புகழக் குலவு பழனிமலை
தொண்ட னருணகிரித் தோன்றலெனை—யண்டும்
செனனம் விடவொருகாற் சேவித்தி லேன்பேர்
கனிவினெடு மென்றும் கரையேன்—தினமுமதன்
பேர்மொழியும் பேர்களடி பேணித் தலைக்கணியும்
சீர்பெறுகி லேனென்று சிந்தையொடும்—ஆர்வம்
பெருகப் புகழும் பெரிய பழனித்
திருமலையின் சூழ்வரையைச் சேர்ந்தேன்—பெருகு

அன்பர் குழாத்தொடு அணிவரை யிவரல்

மருவியென ஞானமத மார்த்திழியுஞ் சோதிக்
கரிமுகவொற் றைக்கொம்பர்க் கண்டு—திருவடியில்
தெண்டனிட்டுக் குட்டிட்டுக் தொப்பணமிட் டுச்சிரசிற்
கொண்டுகரங் கும்பிட்டுக் கோதில்பல—தொண்டர்குழு
மொட்டையிட்டு மேனி முழுதுந்தூ நீறணிந்து
சிட்டமுடன் காவடிதோட் சேர்த்தியங்—கொட்ட
உருகா தாத்தா லுடல்புளக மெய்தி
முருகா முருகா முருகா—அருள்பொழியும்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்—யாவரினும்
வீறுசிவ சுப்ரமண்யவேலவா—தேறுமவர்
அஞ்சுதலை நீக்கியுளத் தாறுதலை யீயவென
மஞ்சுதலை சூழ்பழனி மாமலைவாழ்—விஞ்சுபுகழ்
ஆண்டவா வோமரஹ ராவென்று வான்பரவ
நீண்டபே ரோசை நிகழ்த்திடவும்—ஈண்டுசிலர்
தங்கள் வறுமைச் சலதி கடத்தினதும்
பொங்கு துயர்நோயைப் போக்கியதும்—மங்கலஞ்சேர்
இல்லாட் புணர்த்தியது மின்மகவை ஈந்ததுவும்
பொல்லா எதிரிகளைப் போக்கியதும்—நல்ல
கலைஞானங் கைகூடக் காட்டியதுஞ் சிந்தை
யலையாத நிட்டை யளித்துத்—தொலையாத
பேரின்ப மூட்டியதும் பின்னும் பலபலவாம்
சீருள்கள் பேசியன்பாற் செல்வாரும் பாரின்கண்
எண்ணரிய கேத்திரங்க ளெத்தனையோ மூர்த்தங்கள்
புண்ணியநற் தீர்த்தம் பொருந்திடினும்—உண்மையினில்
தென்பழனி மாமலைக்கும் தெண்டா யுதக்குகற்கும்
நன்புனல்சேர் சண்முகப்பேர் நன்னதிக்கும்—பன்னிடவோர்

ஒப்பில்லை யில்லையென வோதிப் புகழ்வாரும்
கப்பூரந் தேங்காய் கதலிபழம்—திப்பியமாம்
பஞ்சாமிர் தங்கூட்டுப் பண்டங்கள் ஆனைந்து
விஞ்சமுழுக் காட்டவுள வேறுபொருள்—நெஞ்சினில்முன்
நேர்ந்த கடன்கள் நிரைநிரையாய்க்கொண்டு செல்வோர்
ஆர்ந்தபதி னெண்டேயத் தன்பர்குழாம்—சேர்ந்துநிறைந்
தெண்ணு ளடங்காதார் ஏறிமலை மீதுசெலக்
கண்ணு மனமுங் களிகூர—நண்ணி
இடும்பன் றிருமுன்னின் றேத்தியருள் பெற்று
நடந்து மலையுச்சி நண்ணி—இடம்பரவு
கோயில்வலம் வந்து கொடிமரமுன் றண்டனிட்டு
வாயில் நுழைந்தேன் மகிழ்வோடும்—ஆயிடைச்செஞ்

குமரன் கோயில் குலவுஞ்சிறப்பு:

சந்தனச்சாந் தின்மணமோ தண்பனிநீர் வாசனையோ
மந்திரமாம் வெண்ணீற்றின் மாமணமோ—பந்தமற
மாலைகளின் றூமணமோ மட்டற்ற தேனறுநெய்
ஆலைதரு பூங்கழைச்சா றைந்தமிர்தம்—கோலக்
கலயரிடு குங்கிலியம் காரகிலின் றூப
மலியு மணமோ வகுத்துச்—சொலவொண்ணு
தோதுந் திருப்புகழ் தேவார மோங்கிசையோ
கீதங்க ளின்முழக்கோ கேடில்லா—நாதசுர
வாசினையோ கண்டா மணிமுழக்கோ தொண்டர்குழாம்
ஆசி லரஹரவென் னார்ப்பொலியோ—பேசுங்கால்
ஏது பெரிதென் றியம்ப லெளிதன்று
சோதி திரு வாலயத்துட் டொண்டர் குழாம்—கோதில்
ஒருவர் திருமார்பி லுற்றதிரு வெண்ணீ
றொருவர் முதுகிலுற வீண்டித்—திருமுன்னர்ச்

சேவித்து நிற்கும் திறங்கண் டவர்போலப்
பாவித்து நின்று பரவினேன்—கூவுதிறற்
செஞ்சேவ லோங்கு கொடிச் செவ்வேற் குமரகுரு
மஞ்சாரு முற்கோல மாற்றியபின்—நெஞ்சார

அபிராமி மைந்தன் அபிடேக மாடல்

எண்ணெய் சுவைநெல்லி யோரா ரரிசனநல்
புண்ணியவா னைந்துபால் போந்தயிர்செய்—திண்கழைநீர்
ஐந்தமுதம் தேனிளநீ ராசில்பழச் சாறுநறுங்
கந்தமிகு சந்தனத்தின் தண்கலவை—நந்தும்
பரிமளப் பன்னீர் தபனம் பரவி
விரிகடலில் மொண்டெழுந்த மேகம்—சொரிவதென
ஆராத காதலுட னன்பர் முகந்துதவ
நேராரு மில்லாதா னேர்ந்தாடி—நீரம்

தண்டபாணிகொண்ட மெய்க்கோலம்.

போகநன் கொற்றிப் பொலனு ணரைப்பூட்டி
சாகைமறைக் கோவணமுந் தற்றுமிக—மேன்முறும்
பல்லுயிரை வாட்டும் பகையான மும்மலத்தைக்
கொல்லுதற்குக் கொண்டபோர்க் கோலம்போல்—கல்லாடை
சிற்றிடையிற் சேர்த்துத் திகழுத்த ராசங்கம்
வெற்றியமர் திண்டோளின் மேலணிந்து—நெற்றிமுதல்
அங்கமெலாம் வெண்ணீ றளைந்துநுதற் பொன்பொட்டிட்
டங்கண்மணி மாலையணிந்துநறுந்—தொங்கலும்
இண்டையுங் கண்ணியு மோரார்ந்த வாசிகையு
கண்டிகையு மேனைக் கலன்களும்—கொண்டணிந்து
தண்டமொரு செங்கைமலர்த் தாங்கிச்சூர் வேரையறுத்
தண்டர்குடி காத்தமுனை யாரயிலைத்—திண்டோளிற்

சேர்த்தருளி யோர்கை திருவரையில் வைத்தெம்மை
ஆர்த்தபிறப் போடிறப்பும் அன்றயனூர்—கூர்த்தெமது
புன்றலையின் மேலெழுதும் பொல்லா எழுத்திணையும்
ஒன்றவழி நோன்புதிறல் உற்றடியார்—கன்றறிந்த 145
சித்தத்தும் வேத சிரத்தும் அருணகிரி
யத்தன் புகழ்ப்பாட் டடிதோறும்—தித்தனுமை
கண்ணகத்தும் விட்டகலாக் காமர் திருவடியில்
வண்ணச் சிலம்பும் வளைத்தெதிரில்—கண்ணு

தேசமர் வேலவன் பூசனைச் சிறப்பு.

நிலையாடி கண்டு நிலமதிர ஆர்க்கும்
பலவாச் சியங்கள் பரவப்—பலவகைய
இன்னடிசில் பண்ணியங்கள் இன்கனிகள் தெங்கங்காய்
நன்மைமிகு பானீய நல்கியவை—தன்னருளாற்
கைதொட்டு நீக்கிக் கரநீவிச் செங்கனிவாய்
ஐவகைய வாசங்க ளார்த்ததற்பின்—செய்ய 150
திருமுகத்தின் வேர்வொற்றித் தீபமறுங் தூபம்
அருவிலைய நீறுதெளி யாடி—விரிகவிகை
சாமரை தால விருத்தஞ்சார் தாற்றிமுத
லாமவைக ளெல்லா மமர்ந்தேற்றுத்—தோமகலும்
சந்தச் சதுர்மறையும் தன்புகழ்சொல் செந்தமிழும்
கந்த புராணக் கவிதையும்—முந்தும்
இசையும் இயமும் எதிர்முரலக் கேட்டு
வசையில் நடன மகிழ்ந்தே—இசைவாகக்
கற்பூர தீபமெதிர் கண்டு மகிழ்ந்தோர்க்கு
நற்பூதி வேண்டும்வரம் நல்கியபின்—விற்பருதி 155

முருகப்பெருமான் திருவுலாக் காட்சி.

நீலக் கடன்முகட்டின் நேரே எழுந்தென்னக்
கோலக் கலாபக் குதிரையின்—மேலமர்ந்து

பேரழகுக் கேடழிந்த பெற்றிமையாற் றன்குடையை
மாரன் றிறைகொடுத்தால் மானவொளி—சேரழகார்
முத்தக் குடைநிழற்ற முன்னந்தன் பால்வளர்த்த
அத்தன்பாற் கங்கை அடைந்தென்னப்—பத்திமணிச்
சாமரைகள் வீசநிறைத் தாலவட்டங் காற்றசைப்பப்
பூமலிந்த பொய்கைப் புனல்படிந்து—காமருவு
பூந்தாதுந் தேனும் பொருந்த வளைந்தசைந்து
தேந்தென்றல் முன்னடந்து சேவிப்பத்—தாந்தாமென்
றோசைத் தவில்முழங்க உற்றபல தூரியங்கள்
ஆசை தொறும்பரவி ஆர்ப்பெடுப்பத்—தேசுமலி
கோயில் புடைசூழக் குன்றத்தின் மீதினுலாத்
தாயி லினியன்வரச் சன்னிதிமுன்—நேயமொடு

விசாகப்பெருமான் தசாங்கச்சிறப்பு.

சாமமறை யோதுஞ் சதாசிவவோம் சுப்ரமண்ய
நாமமுட னாயிரகன் னாமத்தான்—ஏமமலை
தன்னைச் சிலையாத் தரித்துப் புரமெரித்த
முன்னவன் வைத்த முழுக்கருணை—தன்னால்
திருவுருவாய் நின்ற சிவகிரியா னன்பு
பெருகுளத்திற் றன்கருணை பெட்பப்—பெருகிவரு 165
விண்முகத்தார் மண்ணோர் வியனாகர் மூழ்குபுனற்
சண்முகத்தா ரோங்கு தவப்பயன்போல்—மண்ணின்மேல்
வேண்டு நலமீயும் மேன்மைவரத் தாருடையான்
ஈண்டுபுகழ் நல்லா வினன்குடியான்—மாண்டபுகழ்க்
கன்மாப் பலகை கவினுறமேல் வீற்றிருந்த
பன்மாப் புலவர்சொல் பாமாலை—தன்னோடு
பண்கடப் பின்றிப் பமர விளைமுரலுந்
தண்கடப்ப மார்பணிந்த தாரினான்—விண்கடந்த

நாகருல கங்கடந்து நாடிநொடிப் போதில்வருந்
தோகைமயில் வேதத் துரகத்தான்—மாகம்
அளவுங் கயிலை யணிகடைபெற் றென்ன
வளர்மும் முதகரியான் வையம்—தள ருமல
ஆரிருளி னீங்கி யருட்சோதி பெற்றுய்யச்
சீரிணெடு கூவுகொடிச் சேவலான் —யாரெனினும்
தன்னடைந்தார்க் கின்பங்கள் தந்தருளுங் கந்தனிவன்
முன்னடைவிர் என்றறையு மும்முரசான்—மென்மலர்வாய்
முந்தை மறையோன் முதலோராற் றேற்றமுதல்
ஐந்தொழிலுஞ் செய்விக்கு மாணையான்—எந்தை
இவனென் றொருசிலர்க ளேத்த வொருபால்

நீபத் தாரோன் கோபப்பிரசாதம்.

புவனங் கடந்தோற் புடைத்துக்—கவலைமிகு
வன்சிறைபி விட்டதூஉ மாமுனிவன் வேள்விவரு
கொன்றகரை யூர்ந்தடக்கிக் கொண்டதூஉம்—பன்றியினைக்
கோட்டை முரித்துக் குழகனுக்கன் றீந்ததூஉம்
சேட்டை மிகுகவுஞ்சஞ் சென்றதூஉம்—கோட்டுமத
மாமுகனை மாட்டியதூஉம் வன்சிங்கற் கொன்றதூஉம்
தீமைமிகு சூர்மாச் சிதைத்ததூஉம்—ஆமிலவபோற்
சேவகங்க ளெல்லாம் தெரிந்தொருபா லேத்திவாத்
தேவர்துயர் தீரவரன் சேயாகி—வாவிதனில்
மாத ரறுவர் மகிழவிளை யாடியதூஉம்
தாதை மனங்குளிரத் தக்கமறை—யோதியதூஉங்
கும்ப முனிக்குக் குருவாக் கருளியதூஉம்
உம்பர் சிறையை யொழித்ததூஉம்—இம்பர்
மலையிற் சிறைப்பட்ட மாப்புலவன் பாட்டிற்
குலையின் மெழுகா யுருகிக்—கொலைக்கருதும்

பூதத்தைக் கொன்று புலவனுயிர் காத்ததூஉம்
மாதத்தம் வெட்ட வளர்த்ததூஉம்—மேதக்க
கோழியினைப் பாடும்வாய் குஞ்சினைப்பா டாதென்று
பாழிமொழி சொன்னபெரும் பாவலன்வாய்க்—கேழில்வெண்
முட்டைக்கும் பாட்டு மொழிவித்தாட் கொண்டதூஉம்
சிட்டர் புகழருணைத் தேசிகனை—மட்டற்ற

பேரருளா லாண்டு பிணிநீக்கி யின்பளித்துத்
தாரணியோ ருய்யவெனத் தன்புகழை—ஈரநறுந்
தேன்மாரி யுண்ணத் தெவிட்டாத புத்தமுது
போன்மாறி லாதுபுகழ் வித்ததூஉம்—வான்மாரி
போல வரையாது போற்றுவார் யாவர்க்குஞ்
சால வருள்வழங்குந் தன்மையெலாம்—ஏல
எடுத்திசைத்துள் ளன்போ டொருபாலா ரேத்த
வடுத்தவரை யாதரிப்பான் வந்தான்—சடுக்கவின்ற
கண்டன் றிருமகனுங் கந்தன்வந் தான்மூவர்
அண்டர் முதல்வனு வான்வந்தான்— கொண்டல்வண்ணன்

சிந்தைக் கினிய திருமருகன் வந்தான்போர்
விந்தைக் கினிய விடலைவந்தான்—முந்துஞ்
சிவஞான பண்டிதனும் செக்கர்வேள் வந்தான்
பவரோக நீக்குபவன் வந்தான்—தவறாமல்
இம்மையிலே முத்திநல மீந்தருள்வோன் வந்தானென்
சும்மைமிகு சின்னங்கள் சொல்லெடுப்ப—நல்லதவ
ஞானமுனி வோர் அமரர் நானிலத்தோ ரேனையரும்
வானமதி கண்டவலை வாரிதிபோல்—ஆனபே
ரானந்த வெள்ள மலைவீசி ஆர்ப்பெடுப்ப
ஆனந்த மாம்பழனி யாண்டவன்—ஆனந்த

அண்டர்கோன் திருவைத் தொண்டன் கண்டார்தல்,

மாகத் திருவுலா வாகவரக் கண்டேன்என்
ஆகத்தி னூனெலும்பு மானந்த—போகவெள்ளம்
பாய்ந்துநிறைந் துள்ளிடம் பற்றா தெழுந்துபுறம்
பாய்ந்ததெனக் கண்ணருவி பாய்ந்திழியத்—தோய்ந்தபே
ரின்பமெனைத் தென்றுநான் எவ்வண்ணம் பேசுகேன்
இன்பமய வீடதனை யிம்மையிலே—அன்பரினம்
ஆனபய பத்திவழி பாடதனி லார்வமொடு
ஞானமொழி யின்வலிமை நானறிந்தேன்—ஊனை
உடலை மறந்தே னுயிரை மறந்தேன்
கடலை மனத்தையு நானென்—றிடலையும்
எல்லா மறந்தேன்மற் றிந்த வநுபவம்
வல்லே மறைந்து வருந்தினேன்—பல்காலம்
இன்றளவுஞ் சென்றதுபின் னென்றுவரு மோவென்றென்
றன்றமுத வின்றளவு மாவலுளேன்—ஒன்றும்

அன்பன் இன்பவநுபவம் விழைதல்.

அறியாதே னுள்ளம் அனல்மெழுகாச் செய்தான்
சிற்றேனு நாயினேன் சிந்தை—வறிதாயும்
மீண்டு மொருகாலு மேவிலன்மற் றுதவினால்
ஈண்டென் மனத்துயர மென்சொல்கேன்—காண்டகைய
காத விளங்காளை கன்னிக்கு மாலையிட்டு
மாதவளை நோக்காமை மாண்பாமோ—பேதையரோ
டாடு மிளம்பருவத் தன்பருளித் தன்னுணர்ந்து
நாடுகின்ற செவ்வியினி னல்காமை—பீடுடைமைக்
கேற்றதல எம்பரம னின்பக் கலவியுளம்
தேற்றஇனி வந்தொருகாற் சேர்க்குமோ—ஆற்றவுளர்

தாசை யளித்த அருளாளன் ஆளாமல்
மோசஞ் செயவுளத்து முன்னுமோ—நேசமுடன்

தொண்டன் தன் துயரைத் தோகைக் குரைத்தல்.

அத்த னவனருளே அல்லும் பகலுநினைத்
தித்தரையோர் பித்த னெனவிருந்தேன்—சித்தம்
ஒடுங்கப் பெறுகிலேன் உள்ளேயென் னாதன்
அருங்கமலச் சேவடிகண் டன்பின்—வரும்பெரிய
இன்பப் பெருக்கி னிடைத்தோயேன் மாயைசெயும்
துன்பப் பெருக்கிற் சுழல்கின்றேன்—முன்பு
மகமாயை நீக்குவதில் வல்லபிரான் நிங்கள்
முகமாறு மோதியுமேன் மோன—சுகமின்னும்
வந்தபா டில்லை வலிய வினைமிடுக்குச்
சிந்திபபா டில்லையுளந் தேறவில்லை—அந்தகனை
வென்றகடு வஞ்ச விழிமாத ராசைவலை
நின்று குதிக்கவில்லை நீள்பொருளிற்—பொன்றாத
ஆசை குறையவில்லை யாடுகொடி வீடுவய
லாசைப்பப சாச மகலவில்லை—நேசர்தமைப்
பின்செல்கை வேண்டுபெரும் பீழை யொழியவில்லை
என்னதியா னென்செருக்கு மேகவில்லை—பின்னல்படு
பன்னூலிற் சிக்குப் படுமதியுந் தேறவில்லை
அன்னே இதுவோநான் ஆவதுதான்—வென்வேலோன்
சேவடியி னன்பரையுந் தீவினைகள் சேருமெனில்
யாவரினி யுய்குநர்க ளெம்பெருமான்—பாவியுளம்
வாரா திருந்திடவும் வந்து கருணைக்கண்
பாரா திருந்திடவும் பாதமலர்—சேராக
என்புன் றலைமே விருத்தா திருந்திடவும்
வன்பின் பெரிய வழக்குண்டோ—முன்பானூர்

ஓங்கு குளமுளரிக் கண்ணுதித்தான் நீள்கவலை
யோங்கு குளமுளரிக் கண்ணுதியான்—வீங்குபுனற்
கங்கைக்குங் காதன்மை கண்ணினன் நாயேன
கங்கைக்குங் காதன்மை கண்ணிலான்—அங்கமலப்
பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்தியிருந் தானடியேன்
பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்திடான்—மைகைசூழ்
வன்னகமேன் மைக்கோயில் மன்னினா னென்னகமாம்
வன்னகமேன் கோயிலா மன்னிலனே—அன்னை
வளைக்குளாய்க் கந்த வடிவானன் நெஞ்ச
வளைகுளாய்க் கந்தாகி வாரான்—துளக்கமறச்
சொப்பனத்தி லிந்திரன்றன் சேய்க்குறுதி சொல்லினான்
சொப்பனத்தி லும் எனக்கேன் சொல்லிலான்—ஒப்பறுதன்
தந்தைக் குவகை தழைக்கவொரு சொற்றந்தான்
சிந்தைக் குவகையென்பாற் செப்பிலான்—முந்தை
யலையாழி வற்ற வயில்விடுத்தா னுட்க
வலையாழி வற்றவுளம் வையான்—மலையதனை
நெஞ்சம் பிளந்துசிறை நீக்கினா னென்வினையின்
வஞ்சம் பிளந்துசிறை மாற்றிலான்—தஞ்சம்
அடைந்தேனுக் கென்னே அருளா திருந்தான்
உடைந்தே னுளம்கவலை யுற்றேன்—மிடைந்தெதிர்த்த

ஐயனருள்வனென் றடியான் தேறல்.

வானோரை வைவேலால் மாட்டியுயி ரீந்தபிரான்
ஏனோரை யாளா திருப்பானோ—வானோர்க்கு
விச்சுவரூ பங்காட்டி மெய்ம்மை யுணர்த்துபரன்
நச்சுமெமக் கின்காட்சி நல்கானோ—அச்சுதற்குச்
செம்மேனி தந்தளித்த செவ்வேள்நாம் மாசழித்திட்
டிம்மையிலே செம்மைகனிர் தீயானோ—உம்மையில்

தீயரக்கன் பாசத்திற் சிக்கினரை மீட்டான்கம்
தீயவினைச் சிக்கைச் சிதையானோ—நோயினொடும்
தென்னவனார் கூனிமிர்த்த சீராள னம்பிறப்பின்
இன்னலுறு கூனிமிர்த்த வேலானோ முன்னொருத்தி
தன்றுயரை நீக்கிக்கை தந்துகரை யேற்றினவன்
என்றுயரை நீக்கிக்கை யீயானோ—அன்றொரு
வணிகன் உளத்துயர மாற்றினான் தன்னைப்
பணிவேன் உளத்துயர் மாற்றானோ—அணியிழையாய்
வெந்தவெலும் பைக்கண்ட வெங்குருவேந் தன்னெமது
வெந்தமனந் தேற்ற விரகிலனோ—சிந்தபல
வென்பிழைபொ றுத்தருளும் எம்பெருமா னின்புதல்வன்
என்பிழைபொ றுத்தருள வேனிபையான்—தன்றொழும்பர்
செய்தபிழை பாராத தீரனென வுந்தமிழால்
வைதவரை வாழ்த்துபெரும் வள்ளலென்றும்—பொய்யாமல்
ஏழைக் கிரங்கும் பெருமா னிவனென்றும்
மோழைமை நீக்கு முதலென்றும்—ஏழைப்
புலவர்க் குசாத்துணையாம் புண்ணியவா னென்றும்
கலவினைக் காத்தருள்வா னென்றும்—குலவி
யொருகான் முருகாவென் றோதுவார் சென்னி
யிருகாலும் வைத்தருள்வான் என்றும் பெருகு
கலியில் வரதனருட் கந்தனினி யெம்மை
த்லியில் விடானெனவும் நம்பி—மெலிவில்
பெரியாரை யின்றுணையாப் பேணியுளத் துன்பம்
தெரிவாகச் சொல்லிமனத் தேற்ற—உரியன் பால்
அது விடுக்கத் துணிந்தேன் களிமயிலே

கலபமயிலின் பலபெயர்ப் பெருமை.

மாதர்நடை கற்ற மயூரமே—சிதவளம்

மிக்கமுகில் கண்டுவகை மேவித் தழைபரப்பிப்
பக்கமவிர் செக்கர்பொன் பச்சைமுதல்—மிக்கநிறம்
ஓங்கி யொளிவீச வொண்வா னகந்தழுவி
ஓங்குமரன் மேலிருக்க வுற்றழகு—தாங்கும்
நவிரமே நெய்யுந் நறும்பூவு மின்றி
தவிரா தழகுதழை கூர்ந்த—லவிருஞ்
சிகாவளமே யாண்மை சிதையாச் சிகண்டி
சுகாரம் மாமினிய தோகாய்—த்கரமே
சேர்ந்தாரைக் கொல்லாது தீப்புகையு மேவாது
சார்ந்தாரைக் காத்தளிக்கும் தண்சிகியே—வார்ந்தவிசை
யின்னரம்புக் கட்டி லியையாமற் போன்பர்
கின்னமுள தீர்த்தருளுங் கேதாரம் !—வென்வேலின்
மின்னவெழச் சேவல் மிடற்றி னொலிமுழங்க
மன்னிதய வானத்து வந்துநிறைந்—தின்னருளைச்
சந்தனெனு நன்மேகங் காலத்திற் பெய்வதனால்
பந்தமிகு பல்லுயிராம் பைங்கூழ்கள்—சந்ததமும்
கேடின்றி யோங்கச்செய் கேதார மேயெரியேன்
நாடும் பெருந்துணையே நாயகமே—வாடும்புன்

எனைய தூதுக்கிவையிவை குறையெனல்.

நெஞ்சத்தைத் தூது நிகழ்த்தவென்னில் அன்னதுநீள்
வஞ்சத்திற் றேர்ந்ததுவேல் மன்னனெதிர்—கொஞ்சத்தில்
சேராது சேர்ந்தாலுஞ் செம்மை பெறநிலைமை
யோராது மேலோர்க் குரையாது—சீராகக்
கந்தனுருக் காணிற் கரைந்தழிந்து தன்னிலைமை
சிந்திமறந் தென்குறையைச் செப்பாது—முந்திப்
பலகாலு மேருகெனப் பன்னி முயன்றும்
விலகா முயற்சியினை விட்ட—சலகைநிகர்

வன்பொறிகள் செய்யு மயக்கா லூனழிந்து
புன்செயலின் வீண்பொழுது போக்கிற்றால்—வன்பனைவாழ்
அன்றிலினை யுய்க்கி னதுதன் பெயர்மலையை
யன்றெறிந்த துண்ணினைக்தே யஞ்சாதோ—அன்றியுநீள்
புல்வினத்தைச் சேர்ந்து புணர்ச்சிக்கே யுள்ளழியும்
ஒல்லுவதோ நாயகன்முன் னுய்ப்பதற்கே—மெல்லிறகின்
அன்னத்தை யேவி னதுதன்னை யாள்பிரமன்
முன்னத்த னூற்சிறையின் முன்னியதை—முன்னித்
திருமுன்னர்ச் செல்லாது செம்மையிலா வெள்ளை
பெருமான்முன் சென்றுணர்த்து பேசா—தருமைமிகு
கிள்ளைதனை யுய்த்தாற் கிளர்பூசை யென்னிலுயிர்
விள்ளுமபர் கோயிலினுள் மேவுமோ—தெள்ளுதமிழ்
வண்ணப்பா வல்ல மலர்க்கையமர் பைங்கிளிமுன்
கண்ணத்தா னுள்ளத்தே காணுதோ—எண்ணரிய
தத்தை வழிதன்னிற் சாருந் திரும்பலரி
தத்தை யெணித்தத்தை யஃதென்பர்—நத்துமொரு
நாகணவாய் தன்னைவிடின் நண்ணுமோ சென்றுரைத்துப்
பாகணவாய்ச் சொல்லியர்கைப் பட்டிடுமே—யேகுகெனத்
தூதுண்டு வாழ்புறவைச் சொல்லுவதோ காரியத்திற்
றீதுண்டு பண்ணும்பின் றேரிடற்கு—போதியது
மாங்குயிலைப் போக்கவெனில் மாதா வுடன்செவிலி
தாங்கரிய கூக்குரல்யார் தாமகிழ்வர்—ஓங்குமறை
முன்னப் பட்டான்கண் முனியப்பட் டான்உடலம்
பின்னப்பட் டான்முன் பிடிபட்டே—யின்னலொடு
சின்னப்பட் டெம்மான் சினைத்திற் படுமாவிற்
பின்னப் படும்பிகம்போய்ப் பேசுவதென்—இன்னிசைய
வண்டினையு மானினையும் வள்ளல்பாற் செல்கவெனில்
அண்டுபவோ வேங்கையுரு வானனை—மண்டுசுவைச்

செந்தமிழைச் செம்பொன்னைச் செப்பிவிடு வோமென்னில்
தந்தமுரை யும்பிறரே சாற்றுபவே—அந்தில்பல
பந்தப்படலும் படைத்தமையா லெம்முரையை
எந்த வகையி னெடுத்தியம்பும்—சந்தமிக
உண்டெனினும் வேற்றுமையு மல்வழியு மோர்வரிய
வண்டிறல்சேர் பஃறிரிபும் வாய்ந்தனவே—மண்டுகறந்
தென்ற லுனதெச்சிற் செங்கணரா வாயெச்சில்
நன்றலவே நாயகன்பா லுய்த்தல்—சென்றுவா
மேகத்தைத் தூண்டவெனில் வெய்ய விடிக்குரலும்
ஆகக் கறுப்பும்வா யங்காந்தால்—வேகத்தீக்
காலுதலு முண்டினிய காலமறி யாதழகு
சாலுமொரு பாடினிதான் சார்கவெனில்—மாலாகும்
கள்ளும் கடியூனும் காதலித்துண் பேதையரை
வள்ள லெதிர்விடுத்தல் மாண்பாமோ—எள்ளப்
படுமிவைகள் தூதிற்குப் பண்புடைய வல்ல
நடுவறுந்து தூது நவிலத்—திடமறிவ

மயிலின் தூதே வாய்ப்புடைத்தென்றல்

பேரழகு கண்ணோட்டம் பேணுதிற வின்னவெலாம்
கூருமயி லேயுன்பாற் கூடியுள—வீரன்மேல்
எறி யமர்ந்தகுறிப் பேவஞ்சொல் லிங்கிதங்கள்
வீறு திருவடிமேல் மேவுநிலே—தேறியருள்
எம்மான் றிருவுளத் தைக் கேற்றநடை பெற்றனைமற்
றம்மானு நின் குறிப்பை யாதரிப்பான்—தம்மான்
தயவினிலுந் தன்னடியார் தந்தயவே மிக்க
நயமுடைய தென்றநவில்வர்—வயமிகுந்த

அண்டர்கோன் மயிலின் திண்டிறன் மாண்பு.

மாமயிலே நின்பெருமை நீமதிக்க மாட்டாய்கேள்
தாமறியார் சான்றோர்கள் தம்பெருமை—பூமிதனில்

வாழ்வோரில் வானகத்தில் வாழ்வோரிற் பாதளத்தில்
வாழ்வோரி லுன்புகழை வாழ்த்தாரார்—கேழ்கிளரும்
நீலக் கலாபியே நின்றோகை மேல்விரித்தால்
ஞால முழுதுநிழல் நல்குமே—ஆவித்துன்
தோகை யுதறினதிற் றோன்றுஞ் சுழல்காற்றின்
வேகம் பொறுதிமயம் வேர்பறியும்—மாகமமர்
அண்டங்க ளத்தனையு மாராயி னோர்சிறைக்குள்
அண்டங்கள் போலடக்கு மாற்றலுளே—மண்டலைகொள்
பார்தவினைப் பற்றிப் பதைக்க உதறியதால்
சார்ந்த மணியின் கணஞ்சிதறிப்—போந்த
நெடுவான நின்றிறங்கின் நீயிறங்கென் றெண்ணிக்
கொடுவாயிற் கொத்தலுட் கொண்டே—யுடுவாகி
இன்னங்கீழ் வாரா திருக்கின் றனவீசன்
மின்னர்கேர் வில்லான மேருமலை—தன்னிலவன்
பூட்டுநெடு நாண்டலையைப் பொள்ளெனநீ கொத்தியதால்
பூட்டுவிட நீண்டு பொலியுமால்—ஈட்டுவலி
மிக்கசிறை நீயுதற மேவவளிக் காற்றாது
நெக்குரகன் சென்னி நெளிப்பதனைத்—திக்கதிரும்
பூகம்ப மென்று புகல்வார் பரிசிமதி
சோகங் கொளத்தொடர்ந்த சூளரவம்—மாகனக
மாயூர மென்றுன்பேர் வாழ்த்தக்கேட் டஞ்சிநீர்
வாயூற விட்டு வளைபுகுமால்—பாபான
சேடனை நீகொத்திச் சென்றதனல் மாலந்தோ
நாடரிய வாலமளி கண்ணினன்—ஆடல்விடங்
கண்டத்துள் வைத்தருளுங் கண்ணுதலார் செஞ்சடைமேற்
கொண்டத்தா லஞ்சாத கோளரவம்—துண்டத்தே
வருங் கருடற்கண் டேண்டா சுகமாவென்
றுருங் கருவத் தழைக்குமே—வேகமிகு

தோகையே நீகெடிய தூரம்வரக் கண்டாலும்
போகுமே வெண்டலையின் பொக்கினுளே—மாகருடன்
நின்னூற் புடைப்புண்டு நெக்கழுத காரணத்தால்
அன்னான் கலுழனென லாயினான்—மன்னுமலர்க்
கஞ்சத்தான் ஊர்தியுனைக் கண்டுமிக அஞ்சியதால்
அஞ்சப்பேர் பெற்றதனை யாரறியார்—விஞ்சப்பேர்
பெற்றநின தாற்றலெவர் பேச்சுக் கடங்குமது
நிற்கநின தேர்க்கு நிகருண்டோ—பொற்கலபம்

மணிநிறமயிலின் அணிநடம் புகழ்தல்.

வட்ட வடிவாக வளைத்துநீ யாடுங்கால்
கட்டழகுக் குள்ளங் கரையாரார்—இட்டமுடன் 305
நீல முகிலெழினி நேர்வீழ்த்தி நீநடிக்கும்
கோல முளநெகிழ்க்கக் கோவிமையோர்—சாலமலர்க்
கண்மாரி பெய்வதனைக் காசினியோர் தேற்றாது
விண்மாரி யென்றே விளம்புவரால்—கண்ணுதலார்
தாமே நினக்கொப்புத் தாண்டவத்தில் கண்டுமெறில்
வாமே கலையார்கள் வாஞ்சித்துத் தாமேக்கற்
றெத்தனைநாள் கற்றாலு மின்னங்கை வாராமல்
இத்தரையில் மெல்லியரென் றேச்சுற்றார்—மெத்தநினைக்
காளிநட மாடியொரு காலெடுக்க மாட்டாமல்
வாளிமுகந் தாழ்த்தவையில் வைகினாள்—நீளிமயப் 310
பூம்பாவை நாடறியப் பொன்மன்ற மேறிடினும்
கூம்பாதெம் மானடமே கும்பிட்டுத்—தாம்பார்வை
வாங்காமல் நோக்கியினும் வைகினாள் தானடிக்கப்
பாங்கான வாற்றலினும் பற்றாமல்—பூங்கமலை
எய்யாமல் மாறிப்பல் இல்லந்தோ றாடியுமென்
செய்யாளெனும்பெயரே சேர்ந்தாளால் ஒய்யாரச்

தன்னைப்போ லாட லுஞற்ற முடியாமல்
அன்னத்தைப் போல்வெளுத்தா ளக்கலைமான்—பின்னேர்
நடையே பயின்றும் நடைகைகூ டாமல்
இடையே யரம்பை யிளைர்தாள்—தொடைவேலோன்
மேலாக நீவிளங்கும் மேம்பாட்டுக் கொப்பாகு
மாலாக நாட்காலை மாலைதொறும்—மாலாழி
செங்கதிரை யோங்குர் திரைமேற் சுமந்தியலா
தங்கம்வெதுப் புற்றே யாற்றுமே—பங்கமிலா
மாதையன் மாஞருன் சாயல்தாம் வாஞ்சித்தும்
பேதையரென் றெள்ளத்தான் பெற்றாரே—மேதைமிகு

கண்ணெழின் மயிலின் புண்ணியப்பெருமை

கேகயமே யுன்போலக் கேடில்லா மாதவமெவ்
யோகருக்கு மெய்துவதோ வொண்சுவைய—பாகுமொழி
மாலிமய வெற்பன் மடமயிலு முன்னுருவாய்
ஏலியம மாதிதவ மீங்கியற்றி—மேவினிய
சங்கரனார் பொங்கினருள் சார்ந்தனள்பின் னும்மவர்தம்
பங்கலா மேலாம் பதம்பெற்றாள்—பொங்குமலர்ச்
சாகை பரப்பிநெடுந் தண்முகிழ்சூழ்ந் தன்வடிவ
மாகையொடுன் பேர்படைத்த வாதரவால்—மாகமுயர்
குன்றமெலாங் கோயிலாக் கொண்டான் குமரனை
யன்றி யவற்கினியார் யார்மயிலே—குன்றருவி
யார்ப்ப நடந்தனைய யானை நகர்முதலாப்
போர்ப்பரிகள் பெற்றிருந்தும் புண்ணியன்—காப்பதற்கு
மெய்யன்பர் முன்னர்வரும் வேளையெலா நின்மேலாக்
கையின்வடி வேலோடும் காட்சிதரும்—செய்ய
மணிநாவில் வேலு மயிலு மெனுஞ்சொற்
கிணையான மந்திரந்தா னேதோ—பணிவோடு

மாமுருகன் பேரை மறந்தாலு முன்பெயரைச்
சேமக்கினை வார்மறவார் செஞ்சொல்வின்—பாமகிழ்வா
லாடும் பரிவே லணிசேவ லென்றருகிப்
பாடும் பணியிற் பணிக்கவென—நாடும்
அருணகிரி பாடும் அநுபூதி முன்னர்
வருமகிழை யுன்றனக்கே வாய்த்த—திருவாய்
அருவாய் உளதா யிலதான கந்தன்
குருவாகி வந்த குறைகள்—ஒருவிப்பேர்
அன்பருடான் நல்கிழு வாசைத் தொடாறத்துப்
பின்பறு பூதி பெறுவித்த—தன்பெயரைக்
காதலுடன் பாடியதோர் காரணமே கேகயமே
ஓதலுள னுன்பெயர்கா ளுள்ளுருகி—யாதலினல்
என்குறைக்கு நீயிரங்கி எம்மா னிடத்தது
சென்றவரல் வேண்டுமெனைச் சேர்ந்தோரை—என்றும்

பணிபவர்க் கருள லணிமயிலியல்பு.

பரிந்தளித்தல் நின்னுடைய பண்பன்றோ வேந்தன்
தெரிந்தசபை முன்னருணைச் செம்மல்—வருந்தலறத்
தேவர் பெருமானைச் செவ்வியுறக் கொண்டுவந்த
நாவில் புகழ்படைத்த நாளான—ஆவலினல்
கொண்டுவா வீங்கு குமாரகம் பீரனையென்
றண்டமிழ்சேட் டவ்வண்ணம் சாதித்துக்—கண்டெரியா
முத்து வயிரவன்றன் முன்காட்சி தந்தருளும்
சத்தி படைத்தவனீ தானன்றோ—அத்தனுன்
மாற்றந் தனைத்தள்ள மாட்டானிஃ தியாவர்க்கும்
தேற்ற மினிய சிகாவளமே—ஆற்றவும்
தானே தயவுடைய சண்முகன்பாற் காலத்தின்
போனேயர் என்குறையைப் போய்ப்புகன்றால்—தானேயம்

வைத்தளியே னென்ற மறப்பானோ தொண்டர்தமைத்
தத்தளிக்க விட்டுச் சகிப்பானோ—மெத்தசின
மாயைதன் சேய்க்குந்தன் மாட்சியுருக் காட்டியவன்
நேயருக்குத் தன்காட்சி நேரானோ—மாயைக்
கொடுமை களையவல கொற்றவனென் பாசக்
கொடுமை களையவருள் கூர்வான்—நெடுமொழிசொற்
றேசும் புலவர்பா வின்னலுறத் தன்னவர்தம்
மாசில்கவி பெற்றருளும் வண்மையான்—கூசுமுளத்
தன்போ டியான்புனைய லானதமிழ் மாலையையும்
இன்போடு தன்றோளி லேலானோ—முன்பு
கழறிக் குழறிக் குமரனைப்பா டென்னும்
பழமொழியுங் காயாகப் பாற்றோ—குழகனித்
தள்ளா தெளியனையுந் தாங்குவான் நீதறிப்பின்
கொள்ளே னிதிலையம் கோன்முன்னர்த்—தெள்ளும்
உருவகதாளத் தினீ யாடி லுருகி
உருவகத்தி னுன்ன லுணர்வான்—பெருமான்முன்
ஆதியெனுந் தாளத்தி லாடினா லின்றுணைநீ
யாகியென வேண்டு மதையறிவான்—தீதிலாச்
சம்பையினி லாடிற் சனனப்பை மேவுமொரு
வம்பைத் தவிர்க்கும் வழியருள்வான்—நம்பும்
திரிபுடையி லாடிற் றிரிபுடைய மாயைத்
திரிபுடையச் சீரருள்கள் செய்வான்—திரிவின்றி
மட்டிமத்தி லாடினால் மட்டிமையை நீக்கியருட்
சிட்டர் குழுநடுவே சேர்த்திடுவான்—கட்டம்
துருவத்தி லாடினாற் றொல்லைவினை தீர்த்துப்
பெருநிலையில் வைத்தெம்மைப் பேணிக்—குருவாகி
வந்தருளி வாழ்விப்பன் மாமயிலே நீயுவந்து
சந்தமொடு முன்னடித்துச் சண்முகனை—முந்தி

மகிழ்வித்து நல்லமயம் வாய்த்தென் குறையைப்
புகழ்வித் தகத்திற் புகன்றால்—தகிரனைய

நன்றிமறவேனெனத் தொண்டன் நவிலல்

செஞ்சிறிய கால்விரித்த தோகை மயிலேறே
நெஞ்சிதனி லிவ்வுதவி நேர்நினைவேன்—தஞ்சாய்
உயிருதவி செய்தாரை உள்ளளவும் போற்றல்
மயர்வறநன் மேலோர் வழக்காம்—இயலிசைதேர்
அண்ணா மலைப்புலவ னாரமை யாற்புகன்ற
பண்ணார் மயில்விருத்தம் பாடுவேன் எண்ணார
ஆதவனு மம்புலியு மாதிவரு சீர்வகுப்பும்
ஆதரவிற் பாடிமகிழ்ந் தாடுவேன்—கோதறுசீர்
வண்ணச் சரபன் மயிலலங்கா ரஞ்சொல்லி
யுண்ணெக் குருகி யுனைப்புகழ்வேன்—உண்மைப்
பரிபூர ணானந்த போதம் பகர்ந்த
பரிபூர ணானந்த பவ்வம்—அரிதாம்
தகரா லயத்தின்சீர் சாற்றமுழு ஞானி
குகனார்க்கே யுள்ளங் கொடுத்தோன்—அகமார்
திமிரவிருள் நீக்கியருள் சித்தாந்த பானு
குமரகுரு தாசனுனைக் கூறும்—தமிழ்நலஞ்சால்
கன்மனமு நீராக்கும் கற்கண் டினைப்பழிக்கும்
பொன்மயிலின் கண்ணிசொலிப் போற்றுவேன்—கன்மவினைக்
கட்டறுக்கு ஞானக் கதிர்வேற் பெருமாற்குத்
திட்டமுற என்கருத்தைச் செப்புவாய்—தட்டறவே
பல்லுயிர்க்கு நல்லுயிராய்ப் பாங்குபயின் றுள்ளமர்ந்த
தொல்பரமற் கியாம்விரித்துச் சொல்வதெவன்—மெல்லவெம
துள்ளத் திருந்து மொழித்தபெருங் கள்வனுக்கு
வெள்ளை மதியேன் விளம்புவதென்—வள்ளலே

தொண்டன் தன் குறைசொல்லி விடுத்தல்

வாழையடி வாழை எனவாழ் வழியடிமை
ஏழைத் தொழும்ப னிவனொருவன்—மோழைமையாற்
குற்றமொரு கோடி குயிற்றிடினு நின்னடிக்குக்
குற்றங் குயிற்றக் குறித்தறியான்—கொற்றவனே
உன்னை யொழிய வொருவரையு நம்புகிலான்
பின்னை யொருவரையும் பின்செல்லான்—உன்னடியார்
பொன்னடிகட் கென்றும் பிழைசெய்யான் அன்னவர்கள்
சொன்ன பணிபுரியச் சோர்வடையான் முன்னைப்
பரம்பொருளும் பல்லுயிரும் பண்ணும் வினையும்
நிரந்த கதிவகையு நேரார்—அரந்தைதரு
கூட்டத்துட் கால்வையான் கோதில்சரி யாதியிகழ்
எட்டைக் குறும்பர்குழு வெய்திடான்—வீட்டினைப்
பொன்னை மணியினைப் பொற்றொடியார் பொய்ம்முயக்கை
அன்னத்தை யாடை யணிகலனை—என்னவெனத்
தேடித் திரிந்து திரட்டித் தொகுத்தவைத்
திடழியுந் தாம்பிரம மென்றுரைக்கும்—கேடர்மொழி
கொள்ளான் இரண்டொன்று கூறிக்கைக் குத்திடுவார்
நள்ளான் பொய்ஞ் ஞான நயந்திடான்—கள்ளமாய்த்
தன்னை மறைத்த தமமான வாணவமும்
கன்மத் தளையும் கழன்றுபெறும்—வன்மாயைப்
பேயைத் துரத்திப்பின் பேசா வநுபூதி
எயப் பெரிதுநசை யெய்தினன்—நீயான
ஞான விநோத நலமே விரும்பினன்
ஊனந் தவிர்த்தாளல் உன்கடன்காண்—தீனர்பால்
ஒங்குங் கருணை யுடையானே அவ்வடியான்
தீங்கெவையு மோர்பொருட்டாச் சிந்தைகொளேல்—ஈங்குவா

என்னடிமை நீயென் றிசைத்தவனை யாட்கொண்டுன்
பொன்னடிகள் சென்னிக்குப் பூவாக்கி—முன்னை
வினைமாசு நீக்கியடி மெய்ஞ்ஞான மாக்கி
யெனதியான் என்செருக் கின்றி—நினையே
யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிமெய் யின்பம்
புணர்ந்து பிரிவு புணரா—திணங்குமலர்த்
தாடலைபோ லோவாத தத்துவசுத் தாத்துவித
நீடனுப வத்தி னிலைநிறுத்தி—யாடகத்தின்
மாடமனை மக்கடமின் வாழ்வின் மயங்காமற்
கேடுவிளை நல்குரவு கிட்டாமல் ஏடவிழுங்
கூந்தலினர் காமக் குழியில்வீழ்ந் தாழாமல்
தீந்தமிழ்ப்பா விற்றுத் திரியாமல்—சேந்தனை
இன்புகழ் நூலன்றி யேனைப்புன் னூலோதிப்
புன்பொழுது போக்காமற் பூசனையு—மன்புமிகு
நல்ல செபஞ் சேவடியி னட்டமுத லாயநலம்
வல்லைபெற வந்து வரமருளி—யெல்லையில்பே
ரானந்தவீடு மவனுக் கருள்புரிக
ஆனந்த ரூபமுரு கையனே யூனமிலாச்
சத்தேசித் தேயோஞ் சதாசிவமே யென்றுரைத்துச்
சித்தேசன் நல்லருளைச் சேர்ப்பிக்கச்—சித்திரநீள்
தோகைக் குடைவிரித்துத் தோமில் நிழல்பரப்பிப்
பாகுமொழி யன்னையர்கள் பக்கமுற—வாகைபுனை
ஞானவடி வேல்வலக்கை நண்ணமுரு கேசனைப்
பானல்வாய் ஞானம் பரிமளிக்கும்—மோன
பரமகுரு நாதனைப் பண்ணவர்தம் கோவை
வரதனைமெய் யன்பர்தமை வாழ்த்தும்—விரதனை
மாணிக்க வண்ணனை வண்பவளத் தின்றிரளை
ஆணிக் கனகத்தை யாரொளியைப்—பேணுநரைப்

பேணிப் பிறப்பிறப்புப் பேராழி நீக்கியருள்
தோணியை முத்தியினைத் துய்க்கவிடும்—ஏணியை
அன்பர்க் கிருநிதியை யாரமுதை யோர்முக்கண்
இன்பக் கரும்பி லெழுஞ்சாற்றைத்—துன்பமற
வேததரு மீது விளையு நறுந்தேனைத்
தீதகலு மெய்ஞ்ஞானத் தீங்கனியைச்—சோதி
யயில்வே லருட்பழனி யாண்டவனை யென்பால்
மயிலே விரைந்தழைத்து வா.

வெண்பா

வேண்டவனைத் தங்கொடுக்கும் வேலவனைச் சீலருளத்
தாண்டவனைத் தங்கமிகு தண்பழனி—யாண்டவனைச்
சின்மயனை யின்றுணையைச் செவ்வேளை யிவ்வேளை
பொன்மயிலே கொண்டன்பாற் போது.

தோகைமயி லேறியிரு தோகையர்கள் பாலமா
வாகைபுனை வேலை வலத்தேந்தி—யோகையொடும்
வந்தடிமை சிந்தைகுடி வாழ்பழனி யாண்டவர்
பந்தவினை தீருட்கண் பார்.

ஞானசம்பந்தன் நற்கழல் வாழ்க.
பழனியாண்டவர் மயில்விடுதூது முற்றிற்று.

மதிப்புரைகளில் சில.

1. **பழனியாண்டவர் மயில்விடுதூது வசனம்:—** இறை பணியே தம்பணியாகக்கொண்ட அன்பரும் அறிஞருமாகிய **பழநி திரு T. H விவேகாநந்தம் பிள்ளை, B A., L.T.,** அவர்கள் வசன நடையில் எழுதியுள்ளார். இவ்வாண்டு கந்தசஷ்டி விழா வெளியீடு. நூலின் மூலகர்த்தா கோவை **கு. நடேச கவுண்டர்.** சுப்பிரமணியன் ஒப்பறு பெருமை பழனி மலையின் பலபெருஞ் சிறப்புக்கள், பவ வினை ஒழிக்கும் சிவமலை மாண்பு, குமரன் கோயில் குலவும் சிறப்பு, தேசமர் வேலவன் பூசனைச் சிறப்பு, முருகப் பெருமான் திருவுலாக்காட்சி, விசாகப் பெருமான் தசாங்கச் சிறப்பு. நீபத்தாரோன் கோபப் பிரசாதம், தொண்டன் தன் துயரைத் தோகைக் குணர்த்தல். பணிபவர்க் கருளல் அணிமயில் இயல்பு முதலிய பல தலைப்புக்களில் இனிய எளிய உரை நடையில் அமைந்துள்ளது.

....ஞானசம்பந்தம் பத்திரிகை; தருமபுரம்.

2. கவியரசு **நடேசகவுண்டர்** அவர்கள் முருகன் மீது பெருகும் பக்தியால் **மயில்விடுதூது** என்ற நூலை இயற்றினர். எல்லோர்க்கும் பயன்படும் வண்ணம் அதனை இறைபணியாளர் **T. H விவேகாநந்தம் பிள்ளை** அவர்கள் **பழனியாண்டவர் மயில்விடுதூதை** உரை நடையில் **தந்துள்ளார்கள்.** சொற்சுவை, பொருட்சுவை பொதிந்து தனி அழகுடன் செல்லுகின்ற அவர்களது உரைநடை படிப்போர்க்குப் பேரின்ப மூட்டுகிறது.

... தொண்டன் வெளியீடு நாகர் கோயில்.

3. பக்தர்கள் கோடானகோடி, அவர்கள் அநுபவங்களும் அவரவர்களுக்குத் தனியே தான். இதயத்துக்குள்ளேயே

உறையும் தேவனுக்கு ஜீவன் தன் பத்தியைத் தெரிவிக்க பல முயற்சிகளில் ஈடுபடுகின்றது. அவற்றில் **மயில்தூது** அருமையான ஓர் அநுபவம். ஏனைய பக்தர்களும் கண்ணுற்றுபலன் பெறுவார்கள். முருகன் ஆசி அளிப்பாராக!

.... T. M. கிருஷ்ணசாமி அய்யர் திருப்புகழ்மணி மதருஸ்

4: உலக மக்கள் உய்ய இறைவழிபாடு இன்றியமையாதது: இறை வழிபாட்டுத்துறைகளில் தூது ஒன்ருகும்: தூது 96 பிரபந்தங்களில் ஒன்று: அது பெரும்பாலும் செய்யுள்வடிவிலே அமைந்ததாகும்:
செய்யுள் நூலுக்கிணங்கவே இந்நூலை ஆசிரியர் உரை நடையில் அமைந்திருக்கும் திறம் பெரிதும் பாராட்டற்பாலது: எளிய நடையில் எல்லோரும் உணரும் முறையில் இந்நூலை வரைந்துள்ளார்கள்: பலரும் படித்துப் பயன் பெறுவர்:

....வித்வான் M. நடராசன் பழநி.

5: தூதுவிடும் காதலி **திரு: கு: நடேச கவுண்டர்** தமது பிரேமையை அன்புக் கண்ணிகளாகத் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிருர் போலும்: ஆனல் தூதின் தாதுப்பொருளை சரிவர எடுத்துச்சொல்லவேண்டுமெனில் தூது சொல்லும் மயிலுக்கு. உணர்ச்சி மட்டும் இருந்தால் போதாது. விவேகமும் வேண்டும்; இப்பணியை தூது சொல்லும் பாணியிலே செய்ய முனைந்திருக்கிருர் **T. H. விவேகானந்தம் பிள்ளை.** அவர்கள்:இவர்களது இந்த முயற்சி பக்த கோடிகள் தங்கள் பக்திப் பாதையிலே இன்னும் ஓரடி அதிகமாக எடுத்து வைப்பதற்குத் துணை புரியுமாயின் அதுவே நான் முருகனை வேண்டுவதாகும்:

....கு. வைங்கடாசலம், தலைமை ஆசிரியர்,
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்யாலயம்: கோவை:

6: நல்ல முறையில் யாவரும் பொருள் தெரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எளிய நடையிலும், அர்த்த புஷ்டியுடனும் கூடியதாக **பழனியாண்டவர் மயில்விடுதூது** என்னும்

AYYAPPATHARAM ... V.U.RU

இவ்வசன நூல் பொருந்தியுள்ளது: சொற்பொருள் முதலிய நயங்கள் நிறைந்து படிப்போர் உள்ளங்களை உருக்கி பக்தியி லயப்படுத்தக் கூடியனவாய் அமைந்துள்ளது: படிக்கும்போது பழனி மலையின் தோற்றம் ஆண்டவரின் வடிவம்: பிறகாட்சிகள் முதலியன மனக் கண்முன் உள்ளது உள்ளபடி காணக் கிடக்கின்றன: முருகனடியார் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலைப் படித்து இன்பப்பேறு அடைதல் வேண்டும்:

....T. P. மாணிக்கவாசகம். வரகநேரி, திருச்சிராப்பள்ளி

7: "நவில் தொறும் நூல் நயம்" என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு இலக்காக விளங்குகிறது. இவ்வரிய நூல்: இதனை பலமுறை பயிலும் வாய்ப்பு கிடைத்தமையால் கூறத் துணிந்தது என் முடிவு: முதல் நூலை ஆக்கியவர் ஒரு வரகவி: பல்லோராலும் பன்முறையும் அவர் பெருமை பகரப்பட்டிருக்கிறது: அந்நூலின் கவிதை இன்பத்தை பருகி பக்தி பரவசத்தில் திளைத்து பேருவகை கொண்ட **பழநி ஸ்ரீ தெண்டாயுதபாணிசுவாமி தேவஸ்தானம்** இறைபணியாளர் **திரு T. H விவேகானந்தம் பிள்ளையவர்கள்,** தான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டும் என்ற நற்சிந்தனையால் தூண்டப்பட்டு செய்யுளாக அமைந்த நூலின் கருத்தை வசன நடையில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். முதல் நூலின் கருத்து சிதையாமல் நூதன் மேம்பாடுகள் குறையாமல் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது: ஆசிரியர் **விவேகாநந்தம் பிள்ளையின்** நூல் இதுவும் ஒரு முதல் நூலேயாகும்: அதிசயம் அநேகம் உற்ற பழநியின் திருநாமத்தை பல்காலும் படிப்பதற்கும் ஞானபண்டிதக் கடவுளின் கருணையை நோக்கி வியந்து பூரிப்பு அடைவதற்கும் மற்ற ஊர்களி விருந்துகொண்டு பழனியாத்திரை செய்து ஆண்டவனை தரிசித்து உணர்ச்சி உண்டாவதற்கும் கடவுள்: ஆன்மா.

கட்டு இவற்றின் தன்மையை. சித்தாந்தசாத்திரங்களின் பயிற்சி இல்லாதவர்கள் கூட ஓரளவு அறிவதற்கும் ஓர் நாமம், ஓர் உருவம், ஒன்று மில்லா முழுமுதலின் நாமங்களை பஜித்தும் சில உருவங்களை வணங்குவதிலும் நம் உள்ளத்தை பண்படுத்துவதற்கும் இந்நூல் பேருதவி செய்கின்றது: விவேகாநந்தம் பிள்ளையின் இறைபணி மேன்மேலும் விளங்குக:

...T. S. RAMALINGAM, M. A. B. L.
District Munsif **PALNI.**

8. அரியபல சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நிறைந்த **பழனி யாண்டவர் மயில்விடுதூது** நூல் **திரு குமரகுருபர சுவாமிகளருளிய "கந்தர் கலி வெண்பாவை"** பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளது: 407 அடிகள் கொண்ட அந்நூல் புலமையுடையோர்க்கன்றி ஏனையோர்கு எளி தில் அறிய இயலாதிருந்ததால் முழுதாக உள்ள பலாப் பழத்தைப் பகிர்ந்தெடுத்துச் சுளையாக்கித் தருவதுபோன்று அந்நூலுக்கு இனிய எளிய அழகிய உரைநடையினை ஆக்கித்தந்த பெருமை பழநி தேவஸ்தானம் இறைபணி யாளர் திருவாளர் **T. H. விவேகாநந்தம் பிள்ளை,** அவர்கட்கே வாய்ந்தது.

"மயில்விடுதூது" முருகப்பெருமானது பெருமை, பழநியம்பதியின் சிறப்பு; அவன் திருவுலா காட்சி; அதில் தோய்ந்து நின்ற நூலாசிரியரின் மனநிலை: அதைவிட்டு பிரிந்தபோது அடைந்த பெருங்குறை: அக்குறையினை ஒருவாறு போக்குதற்கு தூதுக்கருவியாக குற்றமற்ற மயிலினைத் தேர்ந்தெடுத்தல்; நீலக்கலபத்தின் பல சிறப் பட்ட சிறப்புரைத்தல் அதனிடம் தன் உள்ளக் கிடக்கை யைக் கூறி விடுத்தல் ஆகிய பல பொருள்களை உணர்த்து கின்றது: இது பலருக்கு சிறப்பாக முருகனடியார் அனை வர்க்கும் பெருவிருந்தாயிருந்தலால் அனைவரும் தவறுமல் வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெறவேண்டும்.

. —**கு. ர. ஆதிலக்ஷிமி, திருவடி, பழநி.**

9. கோவைக்கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர் அவர்களால் உணருந்தோறும் உள்ளம் உவக்கும் கவிகளால் யாக்கப்பெற்று அது எல்லோருக்கும் மிக எளிதில் உணரத்தகுந்த முறையில் வசன நடையில் எழுதப் பெற்று இருக்கிறது: ஆயினும் ஆன்ம நாயகனை பழநி ஆண்டவனை ஆன்மாவாகிய நாயகி அவனருள் வாகனமாகிய மயில்வாகனத்தை தூதனுப்பும் வாயிலாகத் தன்னுள்ளத்தில் தோன்றிய அருட்பெருமையை சுப்பிரமணியன் ஒப்பறு பெறுமை என்பது முதலாகப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பகுதிகளிலும். அருள்நிறைந்த அரிய சொற்களால் அவாவுடன் கற்போருக்கு அகத்தில் இன்பவூற்றை அளிக்கும் முறையில் அமைந்துளது கண்டு அகமகிழ்வெய்துகிறேம் முருகா எனஓர்தரம் ஓதஅடியார் முடிமேல் இருதாள் புனைவோனை முருகப்பெருமான் திருவடிக்கன்புள்ளோர் ஒவ்வொருவரும் பல்காலும் பயின்று பரம்பொருளாம் முருகன் திருவடிக்காளாவார்களாக. அதுவொன்றே அந்த நூலை நாமெல்லாம் பயனடைய ஆக்கித் தந்த நிர்வாக அதிகாரி T. H. விவேகாநந்தம் பிள்ளை. அவர்களுக்குச் செய்த உதவியாகும்.

ஸ்ரீ பாலய சுவாமிகள் மடாதிபதி. பழநி,

10. கோவை கவியரசு கு: நடேச கவுண்டர், அவர்கள் இயற்றிய "பழனியாண்டவர் மயில்விடுதூது" இசைத்தமிழ் கண்ணிகளில் உள்ளவற்றை யாவரும் எளிதில் கற்றுணர்ந்து பயனெய்துமாறு உரைநடையில் ஆசிரியர் இறைபணியாளர் T. H. விவேகாநந்தம் பிள்ளை, B. A., L. T., வெளியிட்டதானது பிர்ம ஞானத்தை இராமகிருட்டிண பரம அம்சரிடமிருந்து சுவாமி விவேகானந்தர் ஞான உலகுக்கு வெளிப்படுத்

தியத் போல கவிஞர் வாய்க்கவிதையின் நுண்பொருள் கண்டறிந்து எளிய பொருளாகச் சேலச்சொல்லி எல்லோரும் எளிதில் உணரும் உரைநடைத் தமிழில் ஆக்கி பக்தி உலகுக்கு வெளிப்படுத்தி "தாமின்புறுவது உலகின்புறக்கண்டு காமுறுவர் கற்றறிந்தார்" எனும் மெய்மையை யுணர்த்தியது ஆசிரியர் புலமைத் திறனுக்கோர் சான்றாகும் என்பதில் ஐயமில்லை,

—டாக்டர் V. நாராயணசாமி நாயுடு.
திருக்குறள் அட்டாவதானம், பழநி.

11\. சீரார் நடேசக் கவுண்டர் செய்தருள்
ஏரார் மயில்விடு தூதெனும் நூலும்,
அமிழ்தினும் இனிய அருங்கலை அமைந்த
தமிழும், சைவமும் சாலவும் ஆய்ந்த
இறைபணி யாளர் விவேகா னந்தம்
பிள்ளை அவர்களின் பேருரை விளக்கமும்,
சொல்நயம் பொருள்நயம் பொலிந்து தோன்றி
கற்பார் தமக்குக் கவினுறு காட்சியாய்
பழனித் தலத்தின் பாங்குறு பெருமையும்
பழந்தமிழ் முருகன் நலந்தரு சிறப்பும்,
இன்ன பலவும் எடுத்துக் காட்டும்
மன்னிய எழிலார் ஓவியம் போலவும்
முருகன் அருள்பெற முயல்பவர் தமக்கு
பெருநிதி யாக விளங்கிடும் இந்நூல்
பக்தர் பலரும் படித்துப் பயன்பெற
சித்த மிசை குடி கொண்ட
அத்தனை இறைஞ்சுதும் அன்பு வாழ்க

புலவர் கு. மதுரகவி இராமானுசம்
தமிழாசிரியர்
நகராண்மை உயர்நிலைப்பள்ளி

பழனி
7–3–54

In the guise of writing a **Thoothu Prabhandu,** poet are used to pour out their devotion to the deities of their heart and a host of birds, beasts and even inanimate objects are available for selection as vehicles for the carriage of the Thoothu. The seed for this mode of expression is found in the erotic works of the Sangam age where poets composed pcems of addresses to various objects by the forlorn lady lover who begs them to convey her thanks of love to her lover and to bring from him messages of hope The poet-devotee **Natesagounder** about whom some details could have been given in the introduction, has composed this address to the peacock, the divine vahana of **Srí Muruga** and has taken the opportunity to write a beautiful description of the spiritual greatness of Sivamalai which at a later time came to be called Pazhani and its surroundings Details of the daily Pooja to **Sri Muruga** the grandeur of his procession are detailed Stories of the birth of the Lord and His many deeds in the cause of the poor and exploited are given The central part of the book is the poet's address to the peacock The poet's encyclopaedic knowledge is found here. He rejects 10 other vehicles for his message in preference to peacock and his words and exprestioon are full of meanings and suggession, The peacock's might and valour are exquisitely portrayed' When the poet expresses his gratitude to his benefactor in advance he refers to many a work in Tamil on the divine bird. The message itself is short namely that he pines after **Sri Muruga's** grace and that he should be blessed by a divine vison of the Lord; but here the author uses all his ingenuity and his knowledge of Saiva Siddhanta. Thus the book is very entertaining from beginning to end and the prose rendering maintains the grandeur of the original in all its respects.

....THE HINDU, MADRAS.

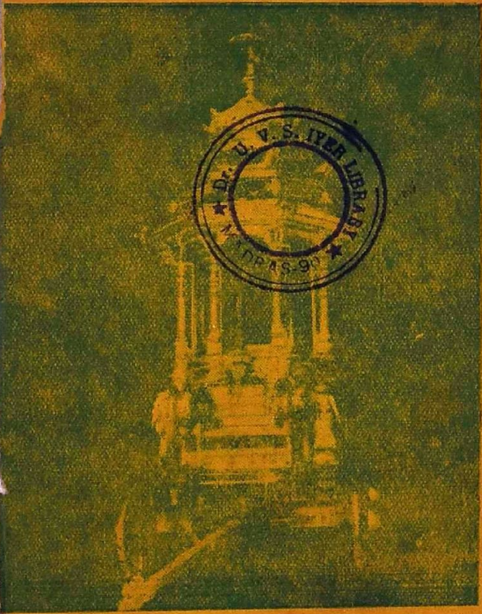

Dr. U. V. S. IYER LIBRARY
MADRAS-90

வெள்ளித் தேர்

3532
(8867)

பொன் மொழிகள்.

"செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே;
அல்கா நல்குரவு அவா எனப்படுமே;"

LOVE IS GOD.

VOID of wisdom, people say
"God and Love are two;"
No one has the skill to know
That love and God are one;
Any to whom the truth is known
Will rest in Love and so in God.

Thirumoolar.

அய்யதோர் மறைகளாலும் அறிந்திடற் (கு) அரியசெவ்வேள்
செய்யபேர் அடிகள் வாழ்க சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்ய சூர் மார்பு கீண்டவேற்படை வாழ்க அன்னான்
பொய்யில்சீர் அடியார் வாழ்க வாழ்க இப்புவனம் எல்லாம்.

வேலுமயிலுந் துணை.

ஆனந்தா மின்சார அச்சுக்கூடம், பழனி.